813.083
จ3130
จ.3

การวิเคราะห์ธรรมชาตินิยมในนวนิยายเรื่องเอก An American Tragedy ของ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์

ปริญญานิพนธ์

ของ

จามเรศ เจริญวัฒน์

19 ก.ย. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ
มีนาคม 2534

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

173653

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน

(รศ.ดร.วิทยา จีระเดชากุล)

..... กรรมการ

(ผศ.สมทรง เจริญกุล)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รศ.ดร.วิทยา จีระเดชากุล)

..... กรรมการ

(ผศ.สมทรง เจริญกุล)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ.กัลยาณี สุภวัน)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ..11.. เดือน ..มีนาคม..... พ.ศ. 2534.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ก็ด้วยความอนุเคราะห์จาก รศ.ดร.วิทยา จีระเดชากุล และ ผศ.สมทรง เจริญกุล ที่กรุณาให้คำปรึกษาตลอดจนคำแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์โดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

กราบขอบพระคุณ อาจารย์กัลยาณี สุภวัน ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติม

กราบขอบพระคุณ อาจารย์อัธยา ภาคานุพงศ์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดียิ่ง

และขอขอบคุณบุคคลเหล่านี้ ได้แก่ ครอบครัวเจริญวัฒน์ คุณอนันต์ ปัญญาศิริ และเพื่อน ๆ ทุกคนที่เต็มใจให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน อีกทั้งเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมีมานะและมุ่งมั่นจนประสบผลสำเร็จในที่สุด

จามเรศ เจริญวัฒน์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	8
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	8
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	8
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2	ประวัติและภูมิหลังของธีโอดอร์ ไดรเซอร์	18
	สภาพสังคมในสมัยของธีโอดอร์ ไดรเซอร์	18
	ชีวประวัติของธีโอดอร์ ไดรเซอร์	26
	ผลงานทางด้านนวนิยายของธีโอดอร์ ไดรเซอร์	34
	ภูมิหลังและเรื่องย่อของนวนิยายเรื่อง An American Tragedy	45
3	ธรรมชาตินิยม	66
	ประวัติและความเป็นมา	66
	ความหมายและความคิดแนวธรรมชาตินิยม	70
	ธรรมชาตินิยมในประเทศสหรัฐอเมริกา	77
4	วิเคราะห์ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในนวนิยาย เรื่อง An American Tragedy	81
	ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในแก่นเรื่อง	81
	ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในโครงเรื่อง	97

บทที่ หน้า

ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในตัวละคร 100
ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในฉาก 107
ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในบทสนทนา 111
ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในน้ำเสียง 116

5 สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ 126

บรรณานุกรม 129

ประวัติย่อของผู้วิจัย .....

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

นิทานกับมนุษย์เป็นของคู่กันมานานแสนนาน มนุษย์เราพอใจที่จะหาความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการรับฟังเรื่องราวต่าง ๆ ไม่ว่าเรื่องที่เล่านั้นจะเป็นเรื่องจริง เรื่องที่สมมุติขึ้น หรือแม้แต่เรื่องที่สร้างจากจินตนาการ และเล่าต่อ ๆ กันมา จากนั้นก็มีการจดจำและนำไปถ่ายทอดสู่บุคคลอื่น ในการถ่ายทอดเรื่องราวก็มีการแต่งเติมเสริมเข้าไปบ้าง ตัดทอนไปบ้าง หรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงเนื้อเรื่องไปจากเดิม กาลเวลาผ่านไปจนกระทั่งมีการคิดประดิษฐ์สัญลักษณ์และตัวอักษรขึ้น จึงเริ่มมีการจดบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ลงในหนังสือรวมทั้งสื่ออื่น ๆ ที่ผู้พบเห็นสามารถรับรู้เรื่องราวที่บันทึกนั้นได้ และต่อมาเมื่อการศึกษาเป็นเรื่องจำเป็นและแพร่หลาย รูปแบบการประพันธ์ต่าง ๆ ก็เกิดขึ้น จากที่มีการบันทึกด้วยภาษาที่ธรรมดา ก็มีการดัดแปลงให้เนื้อความและภาษาที่ใช้สละสลวย ละเอียด และปราณีตยิ่งกว่าเก่า ดังเช่น การประพันธ์ในรูปของ เรื่องสั้น กาพย์ โคลง กลอน เป็นต้น และการประพันธ์ประเภทหนึ่งซึ่งนับว่าได้เป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวางทั้งในหมู่นักเขียน และผู้รักการอ่านทั้งหลายคือ การประพันธ์ในรูปของนวนิยายนั่นเอง

คำว่า "นวนิยาย" นี้ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า "Novel" หากแปลความหมายตามตัวเป็นภาษาไทย หมายถึง นิยายแบบใหม่ ดัง พิศมัย ศรีอนุพันธุ์ (2526 : 23) ได้กล่าวถึงต้นกำเนิดของคำว่า "Novel" ในภาษาอังกฤษว่า มาจากคำในภาษาอิตาเลียนว่า "Novella" คำนี้ใช้เรียกรูปแบบของการประพันธ์ในสมัยแรก ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่สั้นกะทัดรัด และเล่าถึงชีวิตมนุษย์ในแง่ต่าง ๆ ที่ดูสมจริง ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเขียนนวนิยายในสมัยต่อ ๆ มาเป็นอย่างมาก นวนิยายประเภท "Novella" ที่มีชื่อเสียงมากสำหรับนักอ่านในประเทศอังกฤษ คือ เรื่อง Decameron (ค.ศ. 1353) แต่งโดย บอคคาชิโอ (Boccacio) และได้มีการแปลผลงานเรื่องนี้เป็นภาษาอังกฤษ ตลอดจนตีพิมพ์จำหน่ายอย่างแพร่หลาย

"Romance" เป็นอีกคำหนึ่งซึ่งมักมีการนำมาเปรียบเทียบกับคำว่า "Novel"โฮลแมนและฮาร์มอน (Holman and Harmon. 1986 : 336) ได้กล่าวถึงความแตกต่างของทั้งสองคำว่า "Romance" เป็นนิยายขนาดยาวที่เขียนขึ้น อาจเป็นตำนาน จินตนาการ หรือประสบการณ์การสร้างสรรค์ทางโคลงกลอน แต่ "Novel" มักใช้กับเรื่องที่เกิดจากการกระทำของคนธรรมดาสามัญ มีขอบเขตอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง และกฎแห่งความเป็นไปได้

หากพิจารณาในแง่ของการให้คำจำกัดความของคำว่า "นวนิยาย" (Novel) ทัศนะที่แตกต่างของแต่ละบุคคลก็มีส่วนกำหนดให้คำจำกัดความของคำนี้มีหลากหลายแตกต่างกันไป เช่น เสริมจิตร สิงหเสนี (2515 : 85) กล่าวว่า นวนิยายเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นด้วยคำประพันธ์แบบร้อยแก้ว มักจะมีความยาวเกิน 20,000 คำขึ้นไป เนื้อเรื่องมักจะเป็นการบรรยายชีวิตหรือประสบการณ์ที่ค่อนข้างยาวของตัวละคร และมักแสดงให้เห็นว่าบุคลิกภาพของตัวละครในเรื่องหรือเหตุการณ์ในอดีตนั้น สามารถผลักดันให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังที่บรรยายไว้ในนวนิยายและนำไปสู่จุดจบเช่นใด เคนเนดี้ (Kennedy. 1976 : 240) มีความเห็นว่า นวนิยาย คือ ร้อยแก้วเรื่องยาวที่ผู้แต่งพยายามสร้างผลงานของตนให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเรื่องที่ได้อ่านไปนั้นเป็นเรื่องที่สามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน กระแสร์ มาลยาภรณ์ (2512 : 63) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า นวนิยายคือ เรื่องที่ควรมีความยาวกว่า 40,000 คำ มีตัวละครมาก มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้นและระยะเวลาของเรื่องมักจะใช้เวลานาน นักประพันธ์จะแต่งนวนิยายขึ้นโดยใช้สัญชาตญาณในการสร้างสรรค์ พร้อมทั้งบุคลิกภาพส่วนตัวของผู้แต่งด้วย การสร้างนวนิยายต้องประกอบไปด้วยความรู้ทางด้านตรรกวิทยา จิตวิทยา สถานการณ์ทางสังคม และอื่น ๆ และต้องนึกอยู่เสมอว่านวนิยายเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลง อัลเลน (Allen. 1954 : XVI) ได้แสดงความคิดเห็นไว้เช่นกันว่า นวนิยายเป็นการลอกเลียนแบบชีวิตมนุษย์รวมถึงการกระทำต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงความจริง เราจะพบเห็นสภาพสังคมต่าง ๆ เหล่านั้นได้ในโลกแห่งความเป็นจริง นวนิยายจะนำเราให้เข้าไปคุ้นเคยกับตัวละครที่มีทั้งดีและชั่ว และให้ความรู้แก่เราโดยใช้เรื่องที่สร้างขึ้นเป็นสื่อกลาง

จากเหตุผลที่ว่าต่างคนต่างก็ให้คำจำกัดความที่หลากหลายกันไป จึงไม่สามารถจะกำหนดคำจำกัดความของคำว่า "นวนิยาย" ให้ตายตัวลงไปได้ แต่จากการศึกษาค้นคว้าของผู้วิจัย สามารถให้คำจำกัดความของคำว่า นวนิยาย ได้ดังนี้ นวนิยายคือ เรื่องเล่าหรือเรื่องที่บันทึกเป็นร้อยแก้ว

เป็นเรื่องยาวที่มีองค์ประกอบสำคัญ ๆ 5 ประการคือ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา นวนิยายแต่ละเรื่องจะมีกลวิธีในการนำเสนอเรื่องในลักษณะที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเทคนิคของผู้เขียนแต่ละคน แต่สิ่งที่สำคัญได้แก่ การที่ผู้เขียนได้พยายามสร้างฉากและสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ดูสมจริงมากที่สุด รวมถึงการแสดงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และโลกทัศน์ให้ผู้อ่านได้รับรู้โดยใช้องค์ประกอบต่าง ๆ ของนวนิยายเป็นสื่อกลางนั่นเอง

เมื่อนักเขียนได้พยายามใช้นวนิยายเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้ความคิดที่ได้จากประสบการณ์ในสังคมไปสู่ผู้อ่านและผู้อ่านก็ได้รับรู้ซึมทราบความรู้ความคิดนั้นจากนวนิยาย จึงนับได้ว่ามนุษย์และนวนิยายมีอิทธิพลซึ่งกันและกันและเกี่ยวข้องกันอย่างเห็นได้ชัด

เคนเนดี้ (Kennedy. 1976 : 246) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายที่ดีเปรียบเสมือนการเปิดไฟ หรือเปิดหน้าต่างให้ผู้อ่านมองเห็นถึงแง่มุมต่าง ๆ ของผู้อื่น รวมทั้งตัวเราเองด้วย ซึ่งเราไม่เคยนึกถึงมาก่อน สำหรับผู้อ่านนั้นไม่เพียงแต่ได้ทราบถึงแง่มุมเหล่านั้นเท่านั้น แต่ยังได้ความเพลิดเพลินจากการอ่านอีกด้วย ส. ศิวรักษ์ (2521 : 83) มีความเห็นว่าเรื่องราวในนวนิยายสามารถโน้มนำพฤติกรรมของคนในสังคมได้ ไม่ว่าในด้านจินตนาการอันเกี่ยวเนื่องกับศีลธรรมจรรยาหรือด้านอื่น ๆ ผู้อ่านเห็นคล้อยตามความคิดและการกระทำของตัวละครในเรื่องและในทางตรงกันข้ามอาจมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านได้ย้อนคิดถึงการกระทำในชีวิตจริงของแต่ละคนได้อีกด้วย ชลธิรา สัตยาวัฒนา (2522 : 78) ได้กล่าวสนับสนุนไว้เช่นกันว่า นวนิยายและสังคมอาศัยซึ่งกันและกัน โดยนวนิยายเป็นแหล่งที่ประมวลเอาลักษณะทางสังคมในแง่ต่าง ๆ ไว้เป็นอันมาก และแม้ว่านวนิยายอาจเป็นเรื่องราวที่ผู้แต่งผูกขึ้นเอง แต่สังคมที่ผู้แต่งมีชีวิตอยู่ในขณะนั้นย่อมมีส่วนให้ผู้แต่งถ่ายทอดสภาพสังคมนั้น ๆ ลงไปในเรื่องที่เขียน ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ ดังนั้น โลกของนักเขียนจึงย่อมมีความสอดคล้องกับโลกแห่งความจริงอยู่เสมอ แต่งานเขียนเหล่านี้จะให้คุณค่าแก่ผู้อ่านมากน้อยเพียงไรนั้น เจมส์ (James. 1965 : 211 - 212) กล่าวว่า ขึ้นอยู่กับความประทับใจในเรื่องราวของชีวิตว่ามีความแรงกล้าเพียงใด และมีเสรีภาพในการเขียนแค่ไหน ถ้าผู้เขียนขาดเสรีภาพในการแสดงความรู้สึกและการเขียนแล้ว ความประทับใจต่าง ๆ ที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกก็หยุดชะงัก และจะส่งผลให้คุณค่าของงานเขียนนั้น ๆ ไม่เกิดขึ้น

สำหรับอเมริกาก็มีประวัติความเป็นมาของนวนิยายเช่นเดียวกัน โดยสืบเนื่องจากนวนิยายเรื่อง Pamela หรือ Virtue Rewarded (1740) ของอังกฤษ ซึ่ง แซมมวล ริชาร์ดสัน (Samuel Richardson) เป็นผู้แต่ง โดยมีแก่นเรื่องที่มุ่งแสดงให้เห็นว่าการทำดีย่อมได้ผลดีตอบแทน ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานที่นักวรรณคดีอังกฤษเห็นพ้องกันเป็นส่วนใหญ่ว่า เป็นนวนิยายที่แท้จริงเรื่องแรกโดยให้เหตุผลว่า เป็นเรื่องที่ผู้ประพันธ์มีการวางโครงเรื่อง ผูกปมปัญหา และคลี่คลายปัญหาในตอนจบด้วย ในประเทศอเมริกาได้มีการพิมพ์เผยแพร่นวนิยายเรื่องนี้ในเวลาที่ไล่เลี่ยกับประเทศอังกฤษ และคนอเมริกันก็เริ่มอ่านนวนิยายกัน แต่ก็ยังไม่มีนวนิยายเรื่องใดที่เป็นของชาวอเมริกันโดยแท้ปรากฏขึ้นเลย จนกระทั่งเวลาล่วงเลยไปนานถึง 50 ปี ก็ได้มีผลงานที่นับว่าได้เป็นนวนิยายที่แท้จริงเรื่องแรกที่เขียนโดยนักเขียนอเมริกัน และพิมพ์ในอเมริกา นวนิยายเรื่องนั้นคือ The Power of Sympathy (1789)ของ วิลเลี่ยม ฮิลล์ บราวน์ (William Hill Brown) จากนั้นงานเขียนประเภทนวนิยายในอเมริกาก็เริ่มเฟื่องฟูขึ้นเรื่อยมา นักเขียนในยุคต่อมาซึ่งมีชื่อเสียงมากและสมควรจะต้องกล่าวถึงเป็นอย่างยิ่งคือ เจมส์ เฟนิมอร์ คูเปอร์ (James Fenimore Cooper) คูเปอร์เป็นนักเขียนที่มีอิทธิพลต่อการเขียนนวนิยายในยุคต่อ ๆ มาอย่างมาก ข้อมูลที่คูเปอร์นำมาใช้ในการเขียนนวนิยายของเขานั้นจะเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในอเมริกาโดยแท้ คูเปอร์ได้เขียนนวนิยายไว้มากกว่า 30 เรื่อง สำหรับเรื่องที่มีชื่อเสียงของเขาก็มีอยู่หลายเรื่อง เช่น The Spy (1821) The Pilot (1824) Pioneers (1823) รวมถึงเรื่อง Last of the Mohicans (1826) และ The Deerslayer (1841) เป็นต้น จากยุคของคูเปอร์ก็เข้าสู่ยุคที่วรรณกรรมรุ่งเรืองมากในอเมริกา (The American Renaissance) มีนักเขียนคนสำคัญ ๆ หลายท่านเช่น นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) ผู้เป็นเจ้าของผลงานอันยิ่งใหญ่ คือ The Scarlet Letter (1850) และอีกท่านหนึ่งคือ เฮอร์แมน เมลวิลล์ (Herman Melville) นวนิยายเลื่องชื่อของเมลวิลล์ก็คือ Moby Dick (1851) และเรื่องอื่น ๆ เช่น Typee (1846) และ Omoo (1847)

ในช่วง ค.ศ. 1860 - 1865 ได้เกิดความขัดแย้งทางการเมืองอย่างรุนแรงในอเมริการะหว่างรัฐทางฝ่ายหนือ และรัฐทางฝ่ายใต้ ความขัดแย้งได้ทวีขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลายเป็นสงครามกลางเมือง ในช่วงก่อนและระหว่างสงครามกลางเมืองก็มีนักเขียนคนสำคัญ ๆ เกิดขึ้นเช่นเดียวกัน

เช่น แฮเรียต บีชเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) ผู้เขียนเรื่อง Uncle Tom's Cabin (1852) อันเลื่องชื่อ และอับบราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) เขียนเรื่อง Gettysburg Address (1863) เป็นต้น และหลังจากที่สงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง อเมริกาก็ก้าวไปสู่ยุคแห่งการฟื้นฟูประเทศ เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมากมาย ผู้คนพากันอพยพเข้าไปหางานทำในเมืองใหญ่ ๆ มีปัญหาต่าง ๆ ทับทวีขึ้น ซึ่งสาเหตุใหญ่มาจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่รวดเร็วจนเกินไป รวมทั้งผลที่สืบเนื่องจากสงครามกลางเมืองด้วย ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อวรรณกรรมอย่างใหญ่หลวง ภาวะแวดล้อมต่าง ๆ มีส่วนผลักดันและมีอำนาจในการชี้นำทิศทางของวรรณคดีในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 นี้ ให้ก้าวไปสู่ยุคสัจนิยม (Realism) โดยนักเขียนในยุคนี้ได้พยายามเขียนถากถางสภาพสังคมของอเมริกันที่เสื่อมทรามลง ประณามการบูชาวัตถุและสิ่งฉาบฉวย ประณามการกดขี่ข่มเหงจากผู้มีอำนาจในระบบนายทุน สังคมของอเมริกาในขณะนั้นเป็นดังคำกล่าวของ ชาร์ลส ดาร์วิน (Charles Darwin) ที่ว่า คนที่แข็งแรงหรือมีอำนาจที่สุดเท่านั้นจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ (The Strongest will Survive) นักเขียนที่เสนอผลงานออกมาในแนวนี้ก็มีหลายท่าน เช่น มาร์ค ทเวน (Mark Twain) วิลเลียม ดีน โฮเวลส์ (William Dean Howells) และ เฮนรี เจมส์ (Henry James) เป็นต้น

จากนั้นการเขียนแนวสัจนิยมก็มีการพัฒนาไปสู่การเขียนแนวธรรมชาตินิยม (Naturalism) เป็นการเขียนที่มุ่งสะท้อนให้เห็นปัญหาที่แท้จริงในการดำเนินชีวิต บางครั้งก็เรียกว่าเป็นการเขียนเชิงสัจนิยมสุดขั้ว ได้รับอิทธิพลมาจากนักเขียนชาวฝรั่งเศส ชื่อ เอมิล โซลา (Émile Zola) นักเขียนชาวอเมริกันที่จัดได้ว่ามีการเขียนแนวธรรมชาตินิยมอย่างเด่นชัด ได้แก่ แฟรงค์ นอร์ริส (Frank Norris) นวนิยายที่มีชื่อเสียงในแนวธรรมชาตินิยมของเขา ได้แก่ เรื่อง McTeaque (1898) และเรื่อง The Octopus (1901) สตีเฟน เครน (Stephen Crane) ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการบุกเบิกการเขียนแนวนี้ เครนได้เขียนนวนิยายไว้หลายเรื่อง แต่เรื่องที่เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง คือ เรื่อง Maggie : A Girl of The Streets (1893) และนวนิยายเกี่ยวกับสงครามเรื่อง The Red Badge of Courage (1895) นอกจากแฟรงค์ นอริส และ สตีเฟน เครน แล้ว ยังมีนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมอีกท่านหนึ่งที่ควรกล่าวถึงเป็นพิเศษ นักเขียนท่านนี้คือ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ (Theodore Dreiser) ประพันธ์ ภักษา และ

วัลลภา มีหลีสวัสดิ์ (2516 : 638) กล่าวไว้ว่า แม้ว่า เครน และนอร์ริสจะเป็นผู้บุกเบิกการเขียนแนวธรรมชาตินิยมในอเมริกา แต่ไดรเซอร์เป็นผู้ทำให้การเขียนแนวนี้มั่นคงโดยสมบูรณ์ อีกทั้งความคิด และลีลาการเขียนของท่านก็เป็นแบบธรรมชาตินิยมโดยแท้จริง สังคมรอบตัวที่มีอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ความคิดของไดรเซอร์นั้น ส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลจากนักธรรมชาตินิยมชาวฝรั่งเศส คือ เอมิล โซลา (Émile Zola) ได้จากการศึกษาทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ เช่น ทฤษฎีวิวัฒนาการของชาร์ลส ดาร์วิน (Charles Darwin) ได้จากทัศนะของเฮอร์เบิร์ต สเปนเซอร์ (Herbert Spencer) จากการอ่านผลงานของบัลซัค (Balzac) และอื่น ๆ แต่สิ่งที่สำคัญมากที่สุดก็คือ สิ่งต่าง ๆ ที่ไดรเซอร์ถ่ายทอดเป็นตัวอักษรในงานเขียนของเขานั้น ส่วนใหญ่แล้วจะหลั่งไหลมาจากความรู้สึก และประสบการณ์ที่เขาได้เผชิญมาจริง ๆ ทั้งสิ้น ไดรเซอร์ยังเชื่ออีกว่า พื้นฐานของการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมคือ การดิ้นรนต่อสู้การทนทุกข์ทรมาน ทุกคนเกิดมาเพื่อเป็นเหยื่อของสังคม ความจริง และความฝันของมนุษย์นั้นมีกำแพงที่แข็งแรงและสูงทะมึนขวางกั้นอยู่ แทบจะไม่มีบุคคลใดที่สามารถปีนข้ามกำแพงนี้ไปได้

ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ ได้เขียนนวนิยายมากมายหลายเรื่อง เช่น Sister Carrie (1900), Jennie Gerhardt (1911), The "Genius" (1915) เป็นต้น แต่นวนิยายที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษาวิเคราะห์นี้เป็นนวนิยายเรื่องหนึ่งในหลาย ๆ เรื่อง ที่ควรค่าแก่การศึกษา นวนิยายเรื่องนี้นับได้ว่าเป็นนวนิยายเรื่องเอกของไดรเซอร์ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเขียนแนวธรรมชาตินิยมที่เด่นชัด ไดรเซอร์ตั้งชื่อนวนิยายเล่มนี้ว่า An American Tragedy

นวนิยายเรื่อง An American Tragedy นี้พิมพ์ขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1925 เป็นนวนิยายเรื่องยาวที่นำชื่อเสียงและความสำเร็จมาสู่ไดรเซอร์อย่างงดงาม ลันด์ควิสท์ (Lundquist. 1974 : 88) กล่าวว่า ไดรเซอร์เขียนนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นโดยได้รับแรงบันดาลใจจากคดีฆาตกรรมเรื่องหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1906 จำเลยในคดีเป็นชายหนุ่มชื่อ เชสเตอร์ จิลเล็ต (Chester Gillette) ทำงานอยู่ในโรงงานของลุงของเขาในนิวยอร์ค และได้มีเพศสัมพันธ์กับคนงานหญิงในโรงงาน ชื่อ เกรซ บราวน์ (Grace Brown) จนกระทั่งเธอตั้งครรภ์ และรบเร้าให้เขาจัดการแต่งงาน แต่เชสเตอร์มีความหวังว่าจะได้แต่งงานกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกสาวของคนในครอบครัวชั้นสูง เขาจึงวางแผนลวงเกรซไปที่ทะเลสาบบิก มูส

(Big Moose Lake) และเช่าเรือพายออกไปที่ลับตาจากนั้นเขาก็ตีเธอด้วยไม้เทนนิส จมเรือและว่ายน้ำเข้าฝั่งหนีไป และในที่สุดก็ถูกจับ ไดรเซอร์สนใจในคดีนี้อย่างจริงจัง และได้นำไปเขียนเป็นนวนิยาย โดยมีตัวละครเอก คือ ไคลด์ กริฟฟิทส์ (Clyde Griffiths) ไคลด์เป็นเด็กหนุ่มที่มีความทะเยอทะยาน เขาพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ได้สิ่งที่เขาฝันไว้ แต่เขาก็ทำไม่สำเร็จ เขาพ่ายแพ้และต้องประสบกับชะตากรรมอันเศร้าสลด เช่นเดียวกับกับเชสเตอร์ จิลเล็ต และอีกหลาย ๆ คนในสังคมของอเมริกา

ไดรเซอร์ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนวนิยายเรื่องนี้ไว้ชัดเจน ดังจะยกตัวอย่างจากข้อความตอนหนึ่งในจดหมายที่ไดรเซอร์ได้เขียนถึง แจ็ค วิลกัส (Jack Wilgus) เมื่อวันที่ 20 เมษายน ค.ศ. 1927 โดยไดรเซอร์ (Lundquist. 1974 : 85 ; citing Dreiser. 1927) กล่าวไว้ว่า

> ฉันได้คิดตรึกตรองถึงนวนิยายเรื่องนี้อยู่เป็นเวลานานทีเดียว เพราะฉันรู้สึกอยู่เสมอว่าเป็นนวนิยายที่รวมเอาแง่ต่าง ๆ ของชีวิต การเมือง สังคม ศาสนา ธุรกิจ รวมถึงเรื่องกามารมณ์ของประเทศนี้ไว้ เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องธรรมดา ๆ ที่สามารถเกิดขึ้นได้กับชายหนุ่มทุก ๆ คนในเมืองของอเมริกานี้ และยังเป็นเรื่องราวแห่งความจริงแท้ที่แสดงให้เห็นถึงภูมิหลัง และจิตวิทยาของความเป็นจริงที่สามารถอธิบายได้ หากมีความตั้งใจ และความพยายามฉันต้องการให้เห็นว่าการฆาตกรรมนี้เกิดขึ้นอย่างไร และเท่าที่ฉันยังจำได้การฆาตกรรมทำนองนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในอเมริกา ...

จากข้อความที่อ้างมาสามารถสรุปได้ว่า ไดรเซอร์พยายามสะท้อนปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นในอเมริกาโดยมีแนวการเขียนเรื่องที่เน้นถึงความสมจริงในแง่ต่าง ๆ การเขียนในลักษณะนี้เป็นการเขียนที่เรียกว่า แบบสมจริงตามธรรมชาติอันขมขื่น หรือการเขียนแนวธรรมชาตินิยมนั่นเอง จึงนับได้ว่า นวนิยายเรื่อง <u>An American Tragedy</u> นี้มิใช่จะเป็นเพียงนวนิยายเรื่องเอกของไดรเซอร์เท่านั้น แต่ยังเป็นนวนิยายที่สะท้อนแนวความคิดในเชิงธรรมชาตินิยมอย่างแท้จริง ซึ่งความจริงเรื่องนี้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในกลุ่มนักเขียนและนักวิจารณ์ ทั้งยังมีอิทธิพลต่อนักเขียนอเมริกันรุ่นต่อ ๆ มาอีกด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะวิเคราะห์ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy เพื่อให้ผู้อ่านและผู้ที่สนใจในงานวิจัยฉบับนี้ได้ประจักษ์ถึงโลกทัศน์ของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ และคุณค่าของนวนิยายเรื่องนี้ในรายละเอียดให้มากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาถึงความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในแก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา และน้ำเสียง ในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อให้ทราบถึงการเขียนแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy
2. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษานวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของธีโอดอร์ ไดรเซอร์
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมอื่น ๆ ที่มีการเขียนในแนวธรรมชาตินิยม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้มุ่งทำการวิเคราะห์เฉพาะนวนิยายเรื่องเอกของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ คือเรื่อง An American Tragedy เท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ธรรมชาตินิยม (Naturalism) คือ แนวความคิดที่เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกมานั้นเป็นผลมาจากพันธุกรรม สิ่งแวดล้อมภายนอก แรงขับภายใน เหตุการณ์เฉพาะหน้า และสัญชาตญาณ

แก่นเรื่อง (Theme) คือใจความสำคัญที่แสดงให้เห็นถึง

1. ความต้องการของมนุษย์ในด้านความมั่งคั่งและการเลื่อนระดับทางสังคม ความมีอำนาจและการยอมรับจากบุคคลอื่น

2. การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

3. ความล้มเหลวของชีวิต

4. ความอยุติธรรมของกระบวนการทางกฎหมาย

โครงเรื่อง (Plot) คือ การดำเนินเรื่องที่สมเหตุสมผล ไม่มีเหตุการณ์เหนือธรรมชาติเกิดขึ้น

ตัวละคร (Character) คือ ผู้แสดงพฤติกรรมอันเป็นผลมาจากพันธุกรรม สิ่งแวดล้อมภายนอก แรงขับภายใน เหตุการณ์เฉพาะหน้า และสัญชาตญาณ

ฉาก (Setting) คือ ฉากที่สร้างขึ้นในลักษณะที่สมจริงที่ช่วยสะท้อนให้เห็นภาพชีวิต ภูมิหลัง รวมถึงสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของตัวละครได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บทสนทนา (Dialogue) คือ ภาษาที่ใช้พูดกันจริง ๆ ในชีวิตจริงตามฐานะทางสังคมและสภาพการณ์ต่าง ๆ

น้ำเสียง (Tone) ซึ่งมีอยู่ 3 ประการคือ

1. ความเห็นอกเห็นใจต่อชะตากรรมของมนุษย์

2. ความสลดหดหู่และสิ้นหวัง

3. การมองโลกในแง่ร้าย

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การรวบรวมข้อมูล

1.1 ศึกษาสภาพสังคม ภูมิหลัง และชีวประวัติของธีโอดอร์ ไดรเซอร์

1.2 ศึกษาความหมาย และทฤษฎีทางธรรมชาตินิยม

1.3 ศึกษานวนิยายเรื่อง An American Tragedy อย่างละเอียด

1.4 ศึกษาข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์นวนิยายเรื่อง An American Tragedy โดยใช้ความคิดแนวธรรมชาตินิยมเป็นเกณฑ์

3. การเสนอผลการวิเคราะห์ โดยเสนอในรูปของพรรณาวิเคราะห์

4. บทสรุปและข้อเสนอแนะต่าง ๆ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือเอกสาร รวมทั้งงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถนำมาจัดเป็นกลุ่มได้ 3 ข้อใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลัง ประวัติ และผลงานเรื่องอื่น ๆ ของธีโอดอร์ ไดรเซอร์

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและแนวความคิดทางธรรมชาตินิยม

และเพื่อให้การนำเสนอข้อมูลเป็นไปตามลำดับไม่ซ้ำซ้อน ดังนั้นในส่วนนี้ผู้วิจัยจะเสนอเฉพาะข้อมูลที่ข้อที่ 1 เท่านั้น สำหรับข้อ 2 และ 3 นั้น จะกล่าวถึงอย่างละเอียดในบทที่ 2 และ 3 ตามลำดับ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

สภาพสังคมของอเมริกาหลังจากที่สงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง ระบบเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมต่าง ๆ ก็เริ่มเฟื่องฟูขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบมากมายต่อประชาชนอเมริกัน สิ่งเหล่านี้ส่วนหนึ่งเราสามารถศึกษาได้จากข้อมูลที่มักปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องต่าง ๆ ที่เขียนขึ้นในยุคต่าง ๆ โดยที่เนื้อเรื่องของนวนิยายมักจะเน้นและเกี่ยวข้องกับโลกของธุรกิจและจากนวนิยายเหล่านี้เองที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของนักเขียนที่มีต่อธุรกิจในอเมริกาด้วยเช่นกัน

โกลด์แมน (Goldman. 1986 : 1323 - A) กล่าวไว้ในผลงานวิจัยของเขาว่า ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ เป็นบุคคลหนึ่งในกลุ่มนักเขียนอเมริกันที่สร้างผลงานมากมายในรูปของนวนิยายที่สะท้อนให้เห็นถึงโลกของธุรกิจในอเมริกา โดยเฉพาะในเรื่อง The Financier (1912) The Titan (1914) และ The Stoic (1947) สำหรับนวนิยายเรื่องอื่น ๆ แม้ว่าจะไม่ได้เน้นอย่างเด่นชัดเท่ากับเรื่องทั้งสามที่กล่าวมา แต่ก็มีเรื่องของธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ รวมทั้งในนวนิยายเรื่องเอกของเขา คือ An American Tragedy (1925)

ชวาตซ์ (Schwartz. 1985 : 2695 - A) กล่าวว่า ความคิดเห็นของไดรเซอร์ในด้านสังคมนั้นเกิดขึ้นจากการรับรู้ จากแรงผลักดันทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม รวมถึงค่านิยมและความเชื่อต่าง ๆ ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อชีวิตผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ ของอเมริกา ไดรเซอร์ เชื่อว่าสังคมเป็นตัวกำหนดโชคชะตาและความเป็นไปของมนุษย์มากกว่าตัวกำหนดอื่น ๆ ทางธรรมชาติ สิ่งที่ฝังลึกอยู่ในจิตสำนึกของเขาก็คือ เรื่องความแตกต่างระหว่างชนชั้น ดังเช่นนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ที่ไดรเซอร์ได้พยายามแสดงถึงตัวละครเอกที่ต้องเผชิญกับสภาพต่าง ๆ ที่แวดล้อมอยู่ บางครั้งไดรเซอร์แทรกความคิดเห็นส่วนส่วนตัวออกมาในรูปของการบรรยายเหตุการณ์ สำหรับในเนื้อเรื่องก็มักเกี่ยวข้องกับเรื่องของเศรษฐกิจ วัฒนธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสภาพกดดันทางสังคม นอกจากนี้เนื้อเรื่องยังบรรยายถึงความทุกข์ทรมานของมนุษย์และความปรารถนาที่อยู่ใต้จิตสำนึก ดังคำกล่าวของ โฮว์ (Poupard. 1983 : 187 - 189 ; citing Howe. 1964 : 143 - 146) ที่ว่า นวนิยายเรื่องนี้อัดแน่นไปด้วยข้อมูลที่ได้จากการสังเกตอย่างใกล้ชิดโดยแท้ไม่ว่าจะในเรื่องของความต้องการ ความปวดร้าวของมนุษย์ โครงสร้างทางสังคม วัฒนธรรม และระบบทุนนิยมที่ปรากฏในอเมริกาไม่มีนักเขียนคนใดที่จะดูดซึมความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับสถาบันในอเมริกา กลไกของธุรกิจ สภาพภายในโรงงาน การดำเนินงานในโรงแรมใหญ่ ๆ เล่ห์กลทางการเมือง ตลอดจนสถานะระหว่างผู้ปกครองกับผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครอง ได้ละเอียดลึกซึ้งเท่ากับที่ปรากฏอยู่ในงานของไดรเซอร์ เป็นเรื่องราวที่มีขอบเขตกว้างทั้งเป็นการสะท้อนภาพคนอเมริกันระดับกลางที่ค่อนข้างต่ำและสะท้อนประสบการณ์ของประเทศในช่วงต้นทศวรรษที่ยี่สิบ โฮว์ กล่าวอีกว่าแทบจะไม่มีข้อกังขาใด ๆ ในการยกย่องว่านวนิยายเรื่อง An American Tragedy นี้เป็นนวนิยายเรื่องเอกของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ อีกทั้ง

ผู้อ่านต้องมีอารมณ์อ่อนไหวไปกับเรื่องราวที่เขาเขียนไว้อย่างแน่นอน

โฮชแมน (Hochman. 1982 : 163 - A) ได้กล่าวถึงผลงานเรื่อง An American Tragedy รวมทั้งนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ว่า ผลงานต่าง ๆ ส่วนใหญ่ของไดรเซอร์นั้นทำให้เกิดการเขียนแนวธรรมชาตินิยม ที่มีลักษณะเฉพาะตัว ตัวละครต่าง ๆ ของไดรเซอร์จะมีลักษณะที่จำกัดในด้านความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลและอยู่ในขอบเขตที่กำหนด การวางโครงเรื่องก็อยู่บนพื้นฐานของการต่อต้านระบบกฎหมาย และระเบียบ รวมถึงค่านิยมต่าง ๆ ในสังคมลักษณะเหล่านี้ทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างไดรเซอร์กับกลุ่มนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมคนอื่น ๆ เช่น โซลา (Zola) เครน (Crane) และนอร์ริส (Norris) และแม้ว่าการเขียนแนวธรรมชาตินิยมและปรากฏอยู่ในงานเขียนของไดรเซอร์ แต่ไดรเซอร์ไม่เคยสนใจว่างานของเขาจัดอยู่ในแนวใด ถ้าหากเราไม่คำนึงถึงในแง่ของความเกี่ยวข้องทางด้านศีลธรรม และความสนใจส่วนตัวของไดรเซอร์ในเรื่องทฤษฎีวิวัฒนาการ ทฤษฎีทางสังคม และทฤษฎีที่เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์ได้รับอิทธิพลมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมเหล่านี้แล้ว งานของไดรเซอร์ก็มีจุดประสงค์เพียงเพื่อแสดงออกถึงความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง โดยเน้นในเรื่องการสังเกตความเป็นไปของชีวิตมนุษย์ที่มีจิตใจและอารมณ์แต่ต้องกระทำสิ่งต่าง ๆ ในสภาพที่จำยอม ซึ่งเห็นได้จากตัวละครเอกในนวนิยายของไดรเซอร์ไม่ว่าจะเป็นแครี่ (Carrie) ใน Sister Carrie หรือไคลด์ (Clyde) ในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ล้วนแสดงให้เห็นความจริงแท้ของคนที่อยู่ในกรอบที่จำกัดทั้งสิ้น

งานเขียนของไดรเซอร์ แตกต่างจากนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมคนอื่น ๆ ตรงที่ไดรเซอร์พยายามสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นระหว่างผู้เล่าเหตุการณ์ ตัวละครเอก และผู้อ่านนวนิยาย ซึ่งโดยปกติแล้วนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมจะมีวิธีการเขียนที่เป็นระบบชัดเจน มีแม่แบบทั้งตัวโครงเรื่องและตัวละคร แต่สำหรับไดรเซอร์แล้วเขากลับพยายามหาหนทางที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งตายตัวเหล่านี้ เขาสร้างความรู้สึกเห็นอกเห็นใจให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน ต้องการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน การต่อสู้ดิ้นรน และสภาพที่หมดหนทางต่อสู้ของตัวละครในนวนิยายนั้นเป็นสิ่งที่ผู้อ่านสามารถมีความรู้สึกร่วมอยู่ด้วย และผู้อ่านสามารถตระหนักได้ว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นก็คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่รอบ ๆ ตัวของเราทั้งสิ้น

เมอร์ส (Moers) ซึ่งเป็นนักวิจารณ์คนหนึ่งได้กล่าวไว้เช่นกัน (Curley and Kramers. 1976 : 136 ; citing Moers. 1969 : VIII) ว่าเมื่อเขาได้อ่านนวนิยาย เรื่อง An American Tragedy แล้ว เขาพบว่าไดรเซอร์แตกต่างจากนักเขียนคนอื่น ๆ ไดรเซอร์ใช้สภาพของสังคมอเมริกันเป็นบรรทัดฐาน การเขียนของไดรเซอร์ก็ค่อนข้างแปลก ลักษณะคำที่ใช้บางครั้งก็สดชื่นบางครั้งก็เศร้าหมอง สิ่งที่แทรกอยู่ก็คือ ความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยในขณะที่ต้องเผชิญกับสภาพอันบีบคั้นของสังคม เขาเห็นไว้ว่าไดรเซอร์เป็นนักเขียนที่อยู่ในช่วงเวลาทั้งอดีตและปัจจุบัน เป็นนักเขียนที่สำคัญคนหนึ่งที่แสวงหาหนทางเพื่อความอยู่รอด เมอร์สเติบโตในเมืองนิวยอร์ค เขาจึงคุ้นเคยกับโลกในนวนิยายของไดรเซอร์ ที่มักจะใช้ฉากในสังคมเมืองที่น่ารังเกียจ และเต็มไปด้วยสิ่งมอมเมาต่าง ๆ เขากล่าวอีกว่า ผลงานของไดรเซอร์นั้นบ่งบอกให้เห็นถึงพรมแดนระหว่างโลกในยุคเก่าและโลกสมัยใหม่ ซึ่งสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้ไดรเซอร์เป็นบุคคลที่เด่นมากคนหนึ่งในกลุ่มของนักเขียนในยุคนั้น

เห็นได้ชัดว่างานของธีโอดอร์ ไดรเซอร์นั้นมุ่งเสนอสิ่งที่เป็นสาระ และเป็นความจริงแท้ที่ปรากฏอยู่จริงในสังคม ในเรื่องนี้ก็มีนักเขียนนักวิจารณ์กล่าวไว้เช่นกัน เช่น สเนลล์ (Snell) กล่าวไว้ว่า จุดเด่นที่ดีที่สุดของนวนิยายเรื่อง An American Tragedy นี้ คือการแสดงให้เห็นสภาพจริง ๆ มากกว่าที่จะเป็นการรายงานเหตุการณ์ ในบรรดานวนิยายทั้งหมดของไดรเซอร์นั้น เรื่องนี้นับได้ว่า เป็นเรื่องที่มีการวางโครงเรื่องที่ผสมผสานกันอย่างเหมาะเจาะ แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีความยาวถึงแปดร้อยสี่สิบหน้าก็ตาม ไดรเซอร์ได้ใส่ความรู้สึกเศร้าสลด และความเห็นอกเห็นใจลงไปในงานเขียนนี้จนกระทั่งกลายเป็นนวนิยายอันยิ่งใหญ่ ซึ่งคำกล่าวของ สเนลล์ นี้ปรากฏอยู่ในหนังสือ A Library of Criticism ซึ่งสเนลล์ (Curley and Kramers. 1973 : 321 ; citing Snell. 1947 : 244 - 245) เป็นผู้รวบรวมไว้ และสเนลล์ยังกล่าวชมเชยปิดท้ายไว้อีกว่าในบรรดานักเขียนรุ่นก่อน ๆ ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มที่เขียนเรื่องที่มีใจความของเรื่องในลักษณะนี้นั้น นับได้ว่าไดรเซอร์เป็นนักเขียนที่สร้างผลงานได้ดีเยี่ยมกว่าใคร ๆ

นอกจากสเนลล์แล้ว ดาร์โรว์ (Darrow) นักวิจารณ์อีกท่านหนึ่งก็กล่าวสนับสนุนไว้เช่นกัน (Poupard. 1983 : 171 ; citing Darrow. 1926 : 1 - 2) ว่าเขารู้สึกประทับใจในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy นี้มาก โดยเฉพาะในคืนที่เขานั่งอ่านนวนิยายเรื่องนี้จน

จบก่อนเข้านอน ดาร์โรว์กล่าวว่าเรื่องราวที่เขาอ่านและยังฝังแน่นอยู่ในความทรงจำของเขา ตลอดคืนคอยหลอกหลอนและวนเวียนอยู่ในความฝัน ไม่ว่าจะเป็นใบหน้าของเด็กหนุ่มที่สิ้นหวังถูกมัดตรึงกับเก้าอี้เหล็ก ภาพเด็กสาวที่จมน้ำตายในทะเลสาบที่เปลี่ยวและล้อมรอบด้วยต้นสนสูง ๆ ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองนิวยอร์ค รวมทั้งบรรยากาศต่าง ๆ ในเรื่อง ดาร์โรว์กล่าวอีกว่าสิ่งที่เขาอ่านไปแปดร้อยกว่าหน้านั้น ไม่น่าจะเรียกว่า นวนิยาย แต่เป็นเสมือนกับอะไรบางอย่างที่สามารถกระตุ้นเส้นประสาททุก ๆ ส่วนภายในร่างกาย ถ้าผู้ใดคุ้นเคยกับงานของไดรเซอร์ ผู้นั้นก็แทบจะทราบถึงเรื่องราวตอนจบได้ จากตอนเริ่มเรื่อง ความรู้สึกไม่พอใจที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้อ่านบางท่าน โดยโยงจากไคลด์ (Clyde) ตัวเอกในเรื่องไปสู่ไดรเซอร์ที่เขียนถึงความรุนแรงของโชคชะตาโดยการสร้างตัวละครให้ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปทีละขั้นตอนจนต้องประสบชะตากรรมในที่สุด แต่สิ่งที่ทุกคนปฏิเสธไม่ได้ก็คือเรื่องราวที่ไดรเซอร์เขียนนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้จริง ๆ และมีผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของโชคชะตาเหล่านี้มาแล้ว และมีจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน ไดรเซอร์เสนอเรื่องราวที่ตรงไปตรงมาและเป็นความจริง คำทุกคำประโยคทุกประโยค ล้วนน่าสนใจทั้งสิ้น แม้ว่าคนหลายคนในยุคนี้จะใฝ่หาแต่เรื่องราวที่สนุกสนานเพลิดเพลินมาอ่านเพื่อหลีกหนีจากโลกที่ก่อให้เกิดความรู้สึกเหนื่อยและเพลีย แต่สิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ก็เป็นเพียงภาพลวงตา พวกเขาไม่อยากหันกลับมาเผชิญกับโลกแห่งความเป็นจริง และบางคนก็ไม่กล้าพอที่จะต่อสู้กับชีวิต แต่สิ่งที่ปรากฏในผลงานของไดรเซอร์ ไม่เคยโกหก ไม่มีการเสแสร้ง ไม่ได้เขียนเอาอกเอาใจใคร ด้วยเหตุนี้เองทำให้ผลงานบางเรื่องของเขาประสบกับความล้มเหลว ยอดขายต่ำรวมทั้งถูกวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ที่ไม่ดีจากบุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับแนวการเขียนของเขา ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ชีวิตอันขมขื่นของไดรเซอร์ สแวนเบิร์ก (Swanberg. 1965 : 532 - 524) ได้กล่าวถึงชีวิตช่วงหนึ่งของไดรเซอร์ว่าเขาเติบโตจากเด็กชายอินเดียนาที่อ่อนไหวง่าย เดินไปไหนมาไหนด้วยเท้าที่เปลือยเปล่า ทำให้มีบาดแผลอยู่เสมอ จนกระทั่งเติบใหญ่เขาก็ต้องเผชิญกับความปวดร้าวทางจิตใจอย่างรุนแรง เมื่อนวนิยายเรื่อง Sister Carrie ที่เขาทุ่มเทกำลังกายกำลังใจเขียนขึ้นนั้น ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้สนับสนุนและผู้อ่าน เวลาผ่านไปจนถึงช่วงเวลาที่ได้มีโอกาสแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดี ๆ บ้าง จากนั้นก็ดิ้นรนต่อไป เพื่อให้สังคมยอมรับในความเป็นตัวเองของเขา และจบลงด้วยนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ในปี 1925 ระยะหลัง ๆ

ไดรเซอร์เริ่มรู้สึกเหนื่อยล้ากับชีวิตและอยู่ไปวัน ๆ และเสียชีวิตไปในที่สุด โดยที่ไม่มีใครสนใจมากมายนัก แต่สิ่งที่ไดรเซอร์พยายามสร้างขึ้นมาไม่ว่าจะเป็น แครี (Carrie) เจนนี (Jennie) หรือ ไคลด์ (Clyde) นั้น เพียงเพื่อเป็นเครื่องมือในการต่อสู้กับโลกอันแข็งกร้าว แม้ว่าจะเป็นอาวุธที่ไม่มีพลังอำนาจมากนัก แต่ก็พอจะทำให้หลายคนหันมาสนใจและเข้าใจในความเป็นจริงที่ไดรเซอร์ทุ่มเทสร้างผลงานของเขาได้บ้าง

เมนเคน (Mencken) นักเขียนที่เลื่องชื่อและนักวิจารณ์วรรณกรรมที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไป รวมทั้งเป็นผู้ที่ใกล้ชิด และรู้จักไดรเซอร์เป็นอย่างดี ได้กล่าวในบทนำเรื่องให้กับหนังสือนวนิยาย An American Tragedy ฉบับตีพิมพ์ปี ค.ศ. 1948 ของไดรเซอร์ (Dreiser. 1948 : 7 - 11) เกี่ยวกับเรื่องของความสมจริงในผลงานนวนิยายชิ้นนี้ไว้ว่า ไดรเซอร์เป็นนักเขียนที่เขียนถึงความจริงแท้ได้มากกว่านักเขียนคนอื่น ๆ เท่าที่เคยรู้จักมาทั้งหมด ไดรเซอร์จะผูกพันกับรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ซึ่งดูเหมือนว่าจะไร้สาระ แต่ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ เขาจะทุ่มเทถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้มีส่วนเข้าไปสัมผัสหรือไปเกี่ยวข้องนั้นลงในงานเขียนของเขา เช่น เมื่อไดรเซอร์บรรยายถึงถนนสายหนึ่งในเมืองชิคาโก (Chicago) หรือ นิวยอร์ค (New York) ถนนสายที่เขากล่าวถึงนั้นก็เป็นถนนที่เขาเคยรู้จักและคุ้นเคยจริง ๆ โดยให้รายละเอียดจากความจริงและความจำที่ฝังอยู่ในสมองของเขา หรือเมื่อไดรเซอร์เขียนบรรยายถึงตัวละครคนหนึ่งในร้านอาหาร ข้อความที่ปรากฏออกมาในผลงานก็จะเป็นไปตามสภาพของร้านอาหารนั้นจริง ๆ โดยการถ่ายทอดจากประสบการณ์ที่เขาได้ประสบมา และอีกตัวอย่างหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดเจนมาก คือ เวลาการเข้าและออกของรถไฟในนวนิยายของเขา ผู้อ่านจะได้รายละเอียดที่เหมือนจริงจนสามารถเปรียบเทียบกับตารางเวลาจริง ๆได้ ในด้านของตัวละคร ตัวละครที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายของเขานั้นก็ล้วนเป็นคนที่เคยรู้จักมาแล้วแทบทั้งสิ้น ดังเช่น ไคลด์ กริฟฟิทส์ (Clyde Griffiths) ตัวเอกในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy นั้นไม่ใช่เป็นเพียงเชสเตอร์ อี จิลเล็ต (Chester E Gillette) เท่านั้น แต่ยังเป็นตัวแทนของเด็กรับใช้ในโรงแรมที่ไดรเซอร์เคยพบในชิคาโก สำหรับบทบาทของพ่อผู้เคร่งศาสนาของไคลด์นั้นเริ่มต้นที่ แคนซัส ซิตี (Kansas City) ซึ่งก็ไม่ใช่เพราะเหตุบังเอิญ แต่เหตุผลเพราะไดรเซอร์ได้พบกับคนที่มีลักษณะเช่นนั้นที่ Kansas City จริง ๆ นั่นเอง เมนเคน กล่าวอีกว่า นวนิยายเรื่อง An American Tragedy นี้นับได้ว่าเป็นผลงาน

ที่ได้รับความสำเร็จมากที่สุด รวมทั้งมีส่วนช่วยยกฐานะของไดรเซอร์ให้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่ไม่ว่าผลจะออกมาอย่างไร ไดรเซอร์ก็ยังเป็นตัวของเขาเองตลอดมา เป็นผู้ที่สร้างผลงานที่เขาพอใจ เขียนในสิ่งที่อยากเขียน และสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นแบบฉบับของไดรเซอร์โดยแท้

ฉันทนา ไชยชิต (2522 : 466) กล่าวเสริมไว้ด้วยว่านวนิยายเรื่อง An American Tragedy เป็นเรื่องที่บรรยายได้ชัดเจนในเรื่องของความฝัน ความทะเยอทะยาน สภาพความขัดแย้งกับสังคมที่เป็นจริง รวมทั้งการตัดสินคุณค่าของมนุษย์ โดยใช้เงินตราเป็นตัวกำหนดซึ่งสมควรได้รับคำยกย่องว่าเป็นนวนิยายอเมริกันเรื่องแรกที่มีการเขียนในลักษณะที่เหมือนจริงตามหลักธรรมชาติอันชมชื่นอย่างชัดเจน

แม้ว่าหลาย ๆ คนจะยกย่องและชื่นชมผลงานของไดรเซอร์ แต่ก็มีหลายคนเช่นกันที่มีความเห็นที่แตกต่าง ดังเช่นคำกล่าวของ มูลเลอร์ (Muller. 1937 : 203) ที่ว่า มีนักเขียนและนักวิจารณ์บางกลุ่มเกิดความรู้สึกตระหนกตกใจกับการเขียนที่ตรงไปตรงมาของไดรเซอร์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสภาพสังคม เศรษฐกิจ ชีวิต หรือแม้แต่ในเรื่องของกามารมณ์ พวกเขารู้สึกไม่พอใจและเรียกการเขียนแนวนี้ของไดรเซอร์ว่าเป็นการเขียนแนวธรรมชาตินิยมแบบอนารยะ (Barbaric Naturalism) นักเขียนและนักวิจารณ์เหล่านี้มีความคิดเห็นที่พ้องกันว่าไดรเซอร์มองลักษณะทางธรรมชาติเพียงด้านเดียวและเป็นด้านลบ ไม่ได้มองอย่างถ้วนทั่ว แต่ในขณะเดียวกันก็ได้มีนักเขียนและนักวิจารณ์รุ่นใหม่ ๆ ที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวพากันลุกขึ้นโต้แย้ง และต่อสู้เพื่อไดรเซอร์ โดยยกย่องว่าไดรเซอร์เป็นเสมือนวีรบุรุษผู้กล้าหาญ เป็นสัญลักษณ์แห่งเสรีภาพ เพราะไดรเซอร์ได้ย้ำและแสดงออกถึงสิ่งที่เขารู้สึกอย่างจริงใจ และเปิดเผยในเนื้อเรื่องก็มีความเหมาะเจาะจนสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมกับความชมชื่นของชีวิตในสังคมอเมริกัน และจดจำภาพต่าง ๆ เหล่านั้นได้ดีทีเดียวในเรื่องของภาษาที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ ก็มีผู้วิจารณ์ไว้เช่นกัน โดยกล่าวว่า ไดรเซอร์ใช้ภาษาที่งุ่มง่าม ไม่รัดกุม ประโยคแต่ละประโยคค่อนข้างยาวมาก บางประโยคนั้นฟุ่มเฟือยไม่จำเป็นและซ้ำซ้อนเกินไปสมควรตัดทิ้ง ซึ่งในเรื่องนี้ก็มีหลายท่านอีกเช่นกันที่ช่วยกันกล่าวแก้ให้ หนึ่งในหลาย ๆ ท่านนั่นคือ พูพาร์ด (Poupard. 1983 : 162) เขากล่าวว่า แม้ว่าภาษาจะไม่ดีมากนัก แต่เมื่อได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้แล้วจะเห็นถึงพลังและความสามารถของไดรเซอร์ที่ไม่อาจจะปฏิเสธได้ ฉะนั้นในประเด็นนี้จะมีความคิดเห็นแตกแยกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายแรกจะรู้สึกว่านวนิยายเรื่องนี้มีรายละเอียด

มากเกินไป รูปประโยคไม่ดี สมควรตัดออกในบางส่วน แต่อีกฝ่ายกลับเห็นว่าไม่สมควรที่จะตัดส่วนใดส่วนหนึ่งออกและไม่สมควรจะแก้ไขใหม่ แม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม พูพาร์ดมีความเห็นว่านวนิยายเรื่อง An American Tragedy สามารถใช้เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ เป็นนักเขียนธรรมชาตินิยมที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ เป็นการเสนอเรื่องราวที่แจ่มชัดในเรื่องของช่องว่างระหว่างความเพ้อฝันถึงความมั่งคั่ง ความมีอำนาจ กับช่องทางหรือโอกาสที่ความฝันเหล่านั้นจะกลายเป็นจริง ไดรเซอร์ ได้ชี้ให้เห็นถึงระบบที่เป็นอยู่ในอเมริกาว่าเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดหายนะกับตัวละครเอกของเขา และหลังจากที่มีการตีพิมพ์นวนิยายเรื่องนี้แล้ว ปรากฏว่าได้รับความสำเร็จอย่างดีในด้านยอดขาย ซึ่งปรากฏการณ์นี้แสดงได้ถึงความสนใจของผู้อ่านต่อผลงานชิ้นนี้ของไดรเซอร์ และมีส่วนช่วยให้ชื่อเสียงของเขาเพิ่มทวีขึ้น ถึงแม้ว่าขณะนี้ไดรเซอร์ได้จากไปนานนับสิบ ๆ ปีแล้ว แต่ก็ยังมีนักเขียนรุ่นใหม่ ๆ อีกมากมายที่พร้อมจะสืบทอดความคิดและคุณค่าของงานต่าง ๆ ของเขาให้แพร่หลายต่อไป

ผลงานของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ นั้นใช่ว่าจะเป็นที่สนใจเฉพาะในกลุ่มนักเขียน นักวิจารณ์ นักอ่าน และผู้สนใจงานวรรณกรรมเท่านั้น ในวงการบันเทิงก็ให้ความสนใจด้วยเช่นกัน โดยการนำนวนิยายหลายเรื่องไปสร้างเป็นภาพยนตร์ เช่น ในปี ค.ศ. 1951 ผู้กำกับภาพยนตร์ของบริษัทพาราเมาท์ได้นำนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ไปดัดแปลงและสร้างเป็นภาพยนตร์ โดยตั้งชื่อใหม่ว่า A Place in the Sun และอีกหลายปีต่อมาคือ ในปี ค.ศ. 1982 ภาพยนตร์เรื่อง Sister Carrie ก็ปรากฏขึ้นและสิ่งเหล่านี้ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ชื่อของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ เป็นที่รู้จักกันมากขึ้น

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย เรื่อง An American Tragedy ทำให้ทราบถึงข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่มีต่อผลงานชิ้นนี้ ซึ่งนอกจากจะได้ประโยชน์ในแง่ของความรู้แล้ว ยังมีผลต่อความรู้สึกของผู้วิจัยด้วยคือ ทำให้ผู้วิจัยเพิ่มความสนใจที่จะศึกษานวนิยายเรื่องนี้ตลอดจนประวัติและภูมิหลังของผู้เขียน คือ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ ให้ละเอียดลึกซึ้งมากขึ้นเพื่อเสนอคุณค่าและแนวความคิดต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการศึกษางานวรรณกรรมต่อไป

บทที่ 2

ประวัติและภูมิหลังของธีโอดอร์ ไดรเซอร์

สภาพสังคมในสมัยของธีโอดอร์ ไดรเซอร์

เจมส์ (James. 1965 : 211) กล่าวว่า เหตุผลประการเดียวที่ทำให้นวนิยายคงอยู่ตลอดมาก็คือ การที่นวนิยายพยายามทำหน้าที่เสมือนตัวแทนของภาพชีวิตที่เป็นจริง

คำกล่าวของเจมส์ ข้างต้นนี้นับได้ว่าสอดคล้องกับความคิดของนักเขียนที่ให้ความสำคัญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะนักเขียนในกลุ่มธรรมชาตินิยม นักเขียนกลุ่มนี้จะพยายามสะท้อนภาพสังคมที่พวกเขาได้เรียนรู้ และได้ประสบพบเห็นมาลงไปในผลงานต่าง ๆ ดังนั้น เพื่อให้ทราบถึงอิทธิพลของสังคมและสภาพแวดล้อมที่มีต่อผลงานเรื่อง An American Tragedy ของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ และให้การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนี้ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์มากขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาถึงสภาพสังคมในสมัยนั้น ๆ ควบคู่ไปด้วย โดยจะเน้นศึกษาเฉพาะสภาพสังคมของอเมริกาตั้งแต่ ค.ศ. 1871 ซึ่งเป็นปีที่ไดรเซอร์ถือกำเนิด จนกระทั่งถึงต้นศตวรรษที่ 20 คือประมาณปี 1920 ซึ่งเป็นปีที่ไดรเซอร์กำลังเขียนนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

สภาพสังคมในอเมริกาตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. 1871 - ค.ศ. 1920 นั้นมีผลสืบเนื่องอย่างมากจากสงครามกลางเมือง ซึ่งเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1860 และยืดเยื้อไปอีกประมาณ 4 ปี จนเมื่อมีการเจรจาตกลงกันเพื่อยุติสงครามอย่างเป็นทางการระหว่างรัฐฝ่ายเหนือ และรัฐฝ่ายใต้ เมื่อวันที่ 9 เมษายน ค.ศ. 1865 ที่เมืองแอบโปแมตต็อก (Appomattox) และภายหลังที่สงครามยุติแล้วในอเมริกาก็เกิดความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ หลายประการ

เนวินส์ และคอมเมเจอร์ (2519 : 63 - 64) กล่าวว่า สงครามกลางเมืองนี้ยังผลให้สังคมและเศรษฐกิจของอเมริกาเกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างใหญ่หลวง ทั้งในรัฐฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ แม้ว่ารากฐานของอเมริกาสมัยใหม่จะก่อตัวขึ้นก่อนแล้วในระยะก่อนสงครามแต่ก็อาจชี้ชัดได้ว่า สงครามกลางเมืองนี้เป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญที่ทำให้วงการอุตสาหกรรมเร่งนำทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในประเทศมาใช้ประโยชน์มากขึ้น มีการลงทุนและขยายกิจการต่าง ๆ การคมนาคม

สะดวกรวดเร็วมากขึ้น การสื่อสารต่าง ๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมก็ทันสมัยและแพร่หลายมากขึ้น

ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ มีการอพยพย้ายถิ่นของประชากร ซึ่งมีทั้งประชากรที่อพยพมาจากประเทศในยุโรปเข้าสู่อเมริกาและการอพยพย้ายถิ่นของชนชาติอเมริกันเอง

ประชากรกลุ่มแรกที่อพยพมาจากยุโรปนั้นต่างพากันเดินทางออกนอกประเทศเพื่อหาที่ทำกินและตั้งถิ่นฐานใหม่ โดยมีความเชื่อว่าอเมริกาคือดินแดนแห่งความหวัง พลเมืองเหล่านี้อพยพเข้าสู่อเมริกาเป็นระยะ ซึ่งไวเดอร์ ลุดลัม และบราวน์ (Wilder, Ludlum and Brown. 1983 : 539) ได้กล่าวสรุปไว้ดังนี้

1. ช่วงปี ค.ศ. 1820 - ค.ศ. 1850 มีผู้อพยพมาจากประเทศไอร์แลนด์ (Ireland) มากกว่าประเทศอื่น ๆ หลายคนอพยพออกจากประเทศเพื่อหนีจากการปกครองที่แข็งกร้าวของอังกฤษ และส่วนหนึ่งซึ่งอพยพมาในช่วงปี ค.ศ. 1840 นั้นเกิดจากสภาพความแห้งแล้ง พืชผลเสียหายจึงต้องอพยพเพื่อหาดินแดนที่อุดมสมบูรณ์กว่า ผู้อพยพส่วนใหญ่จะอพยพไปอยู่ในเมืองใหญ่ บ้างก็ไปรับจ้างทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม บ้างก็เป็นตำรวจ บางคนก็ไปทำงานเป็นพนักงานดับเพลิงและก็มีอีกหลาย ๆ คนที่สามารถก่อร่างสร้างตัวจนประสบผลสำเร็จในชีวิตได้ทำงานในตำแหน่งสูง ๆ ระดับประเทศ

2. ช่วงปี ค.ศ. 1850 - ค.ศ. 1880 ในช่วงปีนี้ชาวเยอรมันอพยพเข้าไปในอเมริกามากที่สุดเนื่องมาจากความไม่มั่นคงทางการเมือง และความล้มเหลวของการปฏิวัติในปลายปี ค.ศ. 1840 คนเหล่านี้อพยพออกจากประเทศเพื่อไปหาเสรีภาพ ส่วนใหญ่จะอพยพไปอยู่ทางตอนกลางของภาคตะวันตก หลายคนเป็นชาวนา และอีกหลาย ๆ คนที่มีส่วนทำให้เมืองเซนต์ หลุยส์ (St. Louis) เมืองซินซินเนติ (Cincinnati)และเมืองมิลวอกี (Milwaukee) มีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่แบบเยอรมัน

3. ช่วงปี ค.ศ. 1880 - ค.ศ. 1890 นั้นผู้อพยพเป็นพวกสแกนดิเนเวียเป็นส่วนใหญ่ เช่น สวีเดน นอรเวย์ และเดนมาร์ก ส่วนใหญ่จะตั้งฟาร์มและปลูกธัญญาหารจะตั้งรกรากในบริเวณรัฐมินเนโซตา (Minnesota) ดาโกตา (Dakota) วิสคอนซิน (Wisconsin)ไอโอวา (Iowa) และ อิลลินอยส์ (Illinois)

4. ช่วงปี ค.ศ. 1890 - ค.ศ. 1920 ในช่วงปีนี้ผู้อพยพไม่ได้มาจากทางเหนือและตะวันตกของยุโรปเพียงเท่านั้น แต่ยังอพยพมาจากทางใต้ และทางตะวันออกของยุโรปด้วย เช่น อิตาลี รัสเซีย โปแลนด์ ออสเตรีย ฮังการี เป็นต้น

ประชากรกลุ่มที่ 2 คือ พลเมืองของอเมริกาเองนั้นมีลักษณะของการอพยพจากชนบทเข้าสู่เมือง เป็นยุคที่เรียกว่ายุคทองของอเมริกา (The Gilded Age) ผู้คนต่างพากันอพยพไปอยู่เมืองใหญ่ โดยเฉพาะคนหนุ่มสาว คนที่เคยมีอาชีพทำนาทำไร่ต่างพากันหยุดงานละทิ้งไร่นาไปอาศัยรวมกันในหมู่บ้านผู้ที่เป็นพ่อแม่ต่างก็ปรารถนาให้บุตรธิดาของตนได้เรียนรู้วัฒนธรรมและได้รับการศึกษาในเมือง ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายในลักษณะจากไร่นาไปสู่หมู่บ้าน จากหมู่บ้านไปสู่เมือง และจากเมืองเล็กไปสู่เมืองใหญ่

สำหรับองค์ประกอบที่สำคัญอันก่อให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นของประชากรนั้น มีดังนี้

1. การปฏิวัติอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้เกิดโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมาก และความต้องการแรงงานที่จะเข้ามาทำงานในโรงงานก็มีจำนวนมากเช่นกัน

2. การปฏิวัติทางการเกษตรกรรม เมื่อมีการคิดประดิษฐ์เครื่องจักรกลทันสมัยมากขึ้น ความจำเป็นของแรงงานในไร่นาก็ลดลง

3. การคมนาคมที่สะดวกสบาย และรวดเร็วยิ่งขึ้น ทำให้การอพยพเป็นไปโดยสะดวก

แม้ว่าความสนใจของคนส่วนใหญ่จะมุ่งตรงไปที่เมืองใหญ่ ๆ แต่บางครั้งในเมืองเล็ก ๆ ของชนบทก็มีสิ่งตื่นตาตื่นใจสำหรับคนในท้องถิ่นนั้น ๆ บ้างเหมือนกัน เช่น ผู้คนจะพากันไปชุมนุมที่สถานีรถไฟเพื่อดูรถไฟเข้าเทียบชานชาลา หรือไม่ก็ไปยังริมฝั่งแม่น้ำเมื่อมีเรือโดยสารลำใหญ่ ๆ ผ่านมา แต่ถ้าท้องถิ่นไหนไม่มีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ก็จะเห็นเพียงชีวิตของคนในท้องถิ่นนั้นที่จะดำเนินไปตามปกติ ภาพท้องถนนที่คละฝุ่งไปด้วยฝุ่น เด็ก ๆ สุนัข และชาวนาเดินเป็นแถวเป็นแนวยาวตามริมถนน โรงนาสีข้าว ซึ่งเมื่อมีงานชุมนุมรื่นเริงก็ใช้สถานที่นี้เป็นที่ร้องเพลงเต้นรำกัน และผู้คนต่างก็ทำงานของตนกันอย่างไม่รีบร้อน พวกเขาล้วนแต่รู้จักคุ้นเคยซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

ในขณะที่คนในเมืองเล็กที่ห่างไกลอยู่กันอย่างสุขสบาย แต่ในเมืองใหญ่กลับอยู่กันอย่างแออัดยัดเยียด มีการกินอยู่ที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ขยะกองสุมอยู่เรี่ยราด แม่น้ำลำคลองเริ่มเน่าเสีย เกิดโรคระบาด และเกิดไฟไหม้ขึ้นบ่อย ๆ มีคนตายคราวละมาก ๆ แต่สิ่งเหล่านี้ก็มิอาจยับยั้งการหลั่งไหลของคนเข้าสู่ตัวเมืองได้

การอพยพย้ายถิ่นของคนเข้าสู่ตัวเมืองเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้สังคมเมืองขยายตัว เกิดเมืองใหญ่มากขึ้น มีรัฐใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น กล่าวได้ว่าช่วงหลังของศตวรรษที่ 19 เป็นช่วงเวลาของการขยายประเทศที่สำคัญที่เดียว ในวงการอุตสาหกรรมก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน เปลี่ยนจากเดิมที่มีอุตสาหกรรมหลักเพื่อให้รับกับเศรษฐกิจทางด้านเกษตร หรือ พืชผลจากไร่นา และเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม มีโรงงานเล็ก ๆ ที่รับซื้อวัตถุดิบจากนั้นก็ผลิตสินค้าสำเร็จรูป เพื่อขายภายในท้องถิ่นของตนเอง ในกรณีที่ต้องการส่งไปขายในท้องถิ่นที่ไกล ๆ ก็จะจ่ายเงินค่าบริการให้กับบริษัท หรือธุรกิจอื่น ๆ ที่ให้บริการเปลี่ยนไปสู่อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ผลิตสินค้าเพื่อไปใช้ในจงงานอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมที่เป็นอุตสาหกรรมหลัก เช่น ผลิตภัณฑ์อาหาร ทอผ้า เหล็ก ไม้ และผลิตภัณฑ์จากไม้ ก็จะเป็นของนักลงทุนใหญ่ เพียงไม่กี่คน การซื้อขายก็ทำโดยผ่านตัวแทนขายของบริษัทของตนเองที่ขยายกิจการไปทั่วประเทศ ฉะนั้นจึงไม่ต้องพึ่งพาหรือเสียค่าบริการให้กับบริษัทอื่น เป็นการขายระบบผูกขาดนั่นเอง

เหตุที่สังคมเกษตรกรรมของอเมริกาเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมอุตสาหกรรมที่สลับซับซ้อนอย่างรวดเร็ว ส่วนหนึ่งเป็นผลเนื่องมาจากมีการเร่งนำทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่มากมายในประเทศมาใช้ รวมทั้งบทบาทของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ผลักดันอเมริกาให้ก้าวไปสู่ยุคแห่งเครื่องจักรกล มีนักประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เริ่มมีการสร้างตึกใหญ่ ๆ ด้วยเหล็ก ด้วยหิน มีการคิดค้นโทรศัพท์เพื่อติดต่อสื่อสาร สำหรับในด้านการคมนาคมขนส่งก็มีกวรพัฒนาขึ้นมากมายเช่นกัน เช่น มีรถไฟฟ้า มีทางใต้ดิน มีการตัดถนนหนทาง ทำให้การขนส่งสินค้าและการคมนาคมเป็นไปโดยสะดวก นอกจากอเมริกาจะมีแรงงาน มีวัตถุดิบ เทคโนโลยี และการคมนาคมขนส่งที่ดีขึ้นและเพียงพอที่จะเป็นปัจจัยสำคัญของความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมแล้ว สิ่งซึ่งสำคัญยิ่งกว่าอีกประการหนึ่ง ก็คือการนำปัจจัยเหล่านั้นมาใช้ให้สัมพันธ์กันเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และผู้ที่สามารถทำเช่นนั้นได้ก็คือผู้ที่มองการณ์ไกล มีอำนาจ มีแรงขับ และสามารถควบคุมดูแลงานใหญ่ ๆ ได้

ช่วงหลังสงครามกลางเมืองโดยเฉพาะในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงต้นศตวรรษที่ 20 นั้น มีสิ่งที่น่าสังเกตก็คือ พวกพ่อค้า นักธุรกิจ และเจ้าของอุตสาหกรรมหลักต่าง ๆ เริ่มมีอิทธิพลในบ้านเมืองมากขึ้น จนดูเหมือนว่าอำนาจทางการเมืองตกอยู่ในมือของบุคคลเหล่านั้น เพราะพวกเขาเป็นผู้กุมอำนาจทางเศรษฐกิจของประเทศ

173653

ดัลเลส (Dulles. 1959 : 92 - 94) กล่าวว่า ชีวิตของคนเมืองในสังคมนี้วัดกันด้วยเงิน คนมีเงินก็พยายามโฆษณาความสำเร็จของตนโดยการจัดงานรื่นเริงมีงานสังคมสังสรรค์กันบ่อย ๆ การล่าสุนัขจิ้งจอก และการเล่นโปโล เป็นกีฬาที่เป็นที่นิยมของพวกเศรษฐี และการได้เป็นเจ้าของม้างาม ๆ ฝีเท้าดี ๆ ก็เป็นการโฆษณาฐานะของตนเองได้เช่นเดียวกัน และสิ่งที่ตรงข้ามกับวิถีชีวิตที่กล่าวข้างต้น ก็คือชีวิตของคนที่มีฐานะยากจน ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นคนงานไร้ฝีมือ ต้องทำงานตามโรงสี เหมืองหรือโรงงานต่าง ๆ วันละหลาย ๆ ชั่วโมง แต่ได้ค่าจ้างเพียงเพื่อประทังชีวิต ในปลายศตวรรษที่ 19 ประชาชนประมาณ 1 ใน 10 ของเมืองใหญ่ ๆ จะอาศัยอยู่ในสลัมแออัด เช่นในนิวยอร์คมีตึกเช่าอยู่ประมาณ 43,000 แห่ง มีคนอาศัยอยู่อย่างแออัดรวมแล้วประมาณ 1,500,000 คน ตึกเหล่านี้เป็นตึกที่อยู่ในทำเลที่สกปรก มีแสงสว่างและทางระบายอากาศไม่เพียงพอ ห้องเล็ก ๆ ทางเดินแคบ ๆ และมืด ง่ายต่อการเกิดเพลิงไหม้ อัตราการตายของคนที่อาศัยอยู่ในสภาพเช่นนี้มีอัตราสูง โดยเฉพาะเด็ก มีโรคระบาดเกิดขึ้นบ่อย ๆ เช่น วัณโรค ไทฟอยด์ คอตีบ นอกจากเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรคแล้ว ยังเป็นแหล่งมั่วสุมของพวกเมาสุรา ติดยาเสพติด และอาชญากร ในปี ค.ศ. 1890 ประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแหล่งสลัมมีอัตราการตายสูงกว่าที่อื่น ๆ ถึง 4 เท่า สำหรับคนที่มีฐานะปานกลางก็ดำเนินชีวิตไปอย่างเรียบง่ายไม่ถึงกับฟุ้งเฟ้อหรือแสนเข็ญเหมือนคนยากจน คนเหล่านี้มีบ้านที่สะดวกสบาย มีความเป็นอยู่คล้ายคลึงกับคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ดัลเลส ยังกล่าวอีกว่า โลกของสังคมเมืองใหญ่ประกอบด้วยสิ่งที่ตรงกันข้ามกันอย่างสิ้นเชิง คือ ความร่ำรวยอย่างมหาศาล และความยากจนอย่างแสนสาหัส ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ

บาลด์วิน (Baldwin. 1969 : 420 - 423) ได้กล่าวถึงลักษณะโดยทั่วไปของคนอเมริกันในยุคนี้ว่า เป็นช่วงเวลาที่คนแสวงหาความสำราญจากสิ่งไร้สาระต้องการความสำเร็จทางวัตถุ มองสิ่งต่าง ๆ อย่างผิวเผิน สิ่งที่ทุกคนพยายามไขว่คว้าให้ได้มาคือความมั่งคั่ง การยอมรับจากผู้อื่นและวัฒนธรรมที่เป็นของตนเอง บาลด์วิน เปรียบคนอเมริกันในยุคนี้ว่าเหมือนกับเด็กวัยรุ่นที่ฝันถึงอนาคตอันสวยหรู

ผลของสงครามรวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ ส่งผลให้ทัศนะของพวกเขาเปลี่ยนไป เช่น จากการยกย่องนับถือคนที่มีความจริงใจ และเสียสละ เปลี่ยนเป็นการให้ความสำคัญกับคนที่ฉลาด มีอำนาจ

สามารถหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวของตนได้อย่างเพียงพอ และมีความเป็นอยู่ที่ดี ยกย่องคนที่บริจาคเงินมาก ๆ เพื่อการกุศล และปฏิบัติตามตัวบทกฎหมาย แม้ว่าบุคคลนั้น ๆ อาจจะประพฤติชั่ว แต่ยังไม่มีใครนำมาตีแผ่ก็ตาม

ผู้คนเริ่มให้ความสนใจกับลักษณะภายนอกที่แสดงออก เช่น ท่าทาง มารยาท ความสุภาพอ่อนน้อม และการแต่งกาย เป็นต้น ผู้ชายกลายเป็นสุภาพบุรุษ ผู้หญิงกลายเป็นสุภาพสตรี หนังสือมารยาทต่าง ๆ ได้รับความสนใจมากขึ้น

ในยุคทองของอุตสาหกรรม (The Gilded Age) นี้ มาตรฐานความเป็นอยู่ก็เปลี่ยนแปลงเช่นกัน บ้านที่สร้างใหม่จะสร้างเล็กกว่าเดิม เฟอร์นิเจอร์นิยมแบบเรียบง่าย คนรับใช้หายากขึ้น ลักษณะครอบครัวจะเป็นครอบครัวที่เล็กลง อาหารมื้อหนักก็เปลี่ยนไปโดยเพิ่มผัก ผลไม้แทน ส่วนหนึ่งเป็นอาหารกระป๋อง มีตู้เย็นไว้เก็บอาหารได้นาน ๆ งานหนัก ๆ ที่ใช้แรงงานคนลดลง มีเครื่องผ่อนแรงที่เป็นเครื่องจักรมาแทน สำหรับกีฬาก็เริ่มมีกีฬาที่เล่นเป็นทีม เช่น แข่งเรือ เบสบอล บาสเกตบอล และฟุตบอล เป็นต้น

การเติบโตของอุตสาหกรรมในช่วงหลังสงครามกลางเมือง จนถึงช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่งนั้น นอกจากจะเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจแล้วยังก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านธรรมชาติและคุณภาพของสังคมอเมริกันอีกด้วย วิวัฒนาการทางด้านเทคโนโลยี และอุตสาหกรรมที่ก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็วเป็นตัวผลักดันให้คนอเมริกันหันมาพิจารณาในเรื่องของค่านิยม และความเชื่อดั้งเดิมต่าง ๆ ของตนเองว่าเหมาะสมหรือไม่กับปัญหาต่าง ๆ ที่คนสมัยใหม่ได้เผชิญอยู่ อีกทั้งได้มีกระแสความคิดใหม่ ๆ เกิดขึ้น เนื่องจากนักปรัชญา นักการศึกษา นักประวัติศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ นักการเมือง นักเศรษฐศาสตร์ นักสังคมวิทยา และบุคคลจากสาขาต่าง ๆ พยายามค้นคว้าหาหนทางและวิธีการใหม่ ๆ ที่สามารถจะนำมาแก้ปัญหาของสังคมให้ทันกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

ในปี ค.ศ. 1859 มีการตีพิมพ์เผยแพร่หนังสือชื่อ Origin of Species ซึ่งเขียนโดยชาร์ลส ดาร์วิน ในหนังสือเล่มนี้ดาร์วินได้พยายามอธิบายถึงความเป็นมาของสิ่งมีชีวิตในโลก โดยกล่าวว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายมีวิวัฒนาการมานับล้าน ๆ ปี โดยผ่านขบวนการของการเลือกสรรตามธรรมชาติ (natural selection) ทุกชีวิตพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่นั้น ๆ บางชีวิตก็ตาย บางชีวิตก็รอด ผู้ที่เหมาะสมและแข็งแรงกว่าเท่านั้นที่มีโอกาสอยู่รอด และให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตรุ่นต่อ ๆ มา

ทฤษฎีของดาร์วินนี้มีอิทธิอย่างมากในการตอบคำถามในเรื่องชีวิตของมนุษย์ รวมทั้งก่อให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงระหว่างวิทยาศาสตร์และศาสนา โดยกลุ่มที่ยึดมั่นในศาสนาไม่อาจยอมรับความคิดเช่นนี้ได้ เพราะขัดแย้งกับความเชื่อที่ว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก

ลัทธิดาร์วิน (Darwinism) นี้มีอิทธิพลต่อความคิดทางปรัชญาที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น คือ เกี่ยวข้องกับเรื่องของความเป็นไปได้ ความเป็นจริง และการกระทำ นักปรัชญาชาวอังกฤษ คือ เฮอร์เบิร์ต สเปนเซอร์ (Herbert Spencer) ได้ตีความลัทธิดาร์วิน และนำมาใช้ในรูปของปรัชญาสังคม ซึ่งสิ่งที่สเปนเซอร์ได้กระทำนั้น สามารถโน้มน้าวความคิดของชาวอเมริกันได้มากทีเดียว ทรอป (Throp. 1960 : 148) ได้กล่าวถึงยอดจำหน่ายหนังสือของสเปนเซอร์นับตั้งแต่เริ่มมีการตีพิมพ์ครั้งแรกจนถึงครั้งที่ 60 ไว้ว่า ในช่วงปี ค.ศ. 1903 มียอดจำหน่ายถึง 368,755 เล่ม จึงอาจกล่าวได้ว่าไม่มีหนังสือเล่มใด (หากไม่นับรวมถึงคัมภีร์ไบเบิล) ที่จะมีอิทธิพลในอเมริกาเท่ากับหนังสือปรัชญาของสเปนเซอร์ ซึ่งได้แก่ First Principles (1862) Principles of Biology (1864 - 1867) และ Principles of Ethics (1892 - 1893) สเปนเซอร์ได้โยงทฤษฎีวิวัฒนาการของมนุษย์เข้ากับทฤษฎีวิวัฒนาการทางสังคมและสถาบันทางสังคมว่าทั้งสองทฤษฎีนี้เป็นการดิ้นรนต่อสู้เหมือน ๆ กัน เป็นการอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมเหมือนกัน และสเปนเซอร์เชื่อว่า วิวัฒนาการทางสังคมนั้นไม่เพียงแต่จะทำให้สังคมก้าวหน้าเท่านั้น แต่จะนำสังคมไปสู่ความสมบูรณ์ ปราศจากสิ่งชั่วร้าย และผิดศีลธรรม ซึ่งความคิดนี้รับกับพวกที่นับถือลัทธิมาร์กซิสท์ (Marxist) สเปนเซอร์มีความเชื่อว่า "ความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสม" (survival of the fittest) เป็นวิถีทางตามธรรมชาติที่จะกำจัดชีวิตที่ไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมได้ (Ingle and Ward. 1978 : 315)

ความคิดเกี่ยวกับสังคมแบบดาร์วิน (Social Darwinism) ได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะกลุ่มพ่อค้าและนักลงทุนส่งเสริมให้เกิดการค้าอย่างเสรี (laissez faire) ขึ้น การค้าอย่างเสรีนี้ สุรีย์ พงษ์จันทร์ (2526 : 170) ได้อธิบายไว้ว่า เป็นลักษณะที่รัฐบาลไม่ได้มีนโยบายในการควบคุมธุรกิจ ปล่อยให้เอกชนดำเนินธุรกิจของตนอย่างเสรีไม่ว่าจะเป็นการกำหนดราคาสินค้าคุณภาพ และจำนวนการผลิต เพราะรัฐมีความเห็นว่า ถ้าเอกชนร่ำรวยรัฐก็จะร่ำรวยเช่นกัน เหตุนี้จึงทำให้เกิดการแข่งขันกันอย่างรุนแรงและกว้างขวางในวงการธุรกิจของอเมริกา

เดสท์เลอร์ (Destler. 1967 : 86) กล่าวว่า นักธุรกิจและพ่อค้าพยายามผลักดันตนเองไปสู่ความมั่งคั่ง ความเป็นผู้มีอำนาจทางเศรษฐกิจทุกวิถีทางโดยเดสท์เลอร์ได้ยกคำพูดของจอห์น ดี รอกกีเฟอลเลอร์ (John D. Rockefeller) ซึ่งเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงและเป็นเจ้าของกิจการน้ำมันที่ใหญ่มากในอเมริกาที่ว่า ความเจริญเติบโตของธุรกิจใหญ่ ๆ นั้น เป็นความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมและยังได้เปรียบเทียบว่า ดอกกุหลาบดอกหนึ่งของอเมริกาที่สวยสด ส่งกลิ่นหอมอบอวลแก่ผู้ที่พบเห็นได้นั้น เป็นเพราะว่าดอกตูมที่อยู่รอบ ๆ นั้น ถูกกำจัดไปนั่นเอง รอกกีเฟลเลอร์ ถือว่าปรากฏการณ์ทำนองนี้ไม่ใช่ความชั่วร้ายในโลกธุรกิจ แต่เป็นกฎแห่งธรรมชาติ (Law of Nature) และเป็นกฎแห่งพระเจ้า (Law of God) เท่านั้น

นอกจากรอกกีเฟลเลอร์แล้ว แอนดรู คาร์เนกี (Andrew Carnegie) ก็เป็นอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีความเชื่อในเรื่องของการแข่งขันทางธุรกิจว่าเป็นกฎแห่งชีวิต เขามีความใฝ่ฝันตามแบบที่คนอเมริกันต่างก็ไขว่คว้าให้ได้มา นั่นคือความสำเร็จ ความคิดเหล่านี้เองที่เปลี่ยนสภาพของคาร์เนกีจากชาวสก็อตอพยพจน ๆ ให้กลายเป็นนักธุรกิจที่มั่งคั่งและเป็นเจ้าของอุตสาหกรรมเหล็กที่ยิ่งใหญ่ของอเมริกา

ผลที่ตามมาอีกประการหนึ่งจากแนวคิดของดาร์วินและสเปนเซอร์ คือ ปรัชญาทางธรรมชาตินิยม ปรัชญานี้ปรากฏเด่นชัดมากโดยเฉพาะประเทศในแถบยุโรป และต่อมาจึงแผ่ขยายไปถึงประเทศอเมริกา เป็นแนวความคิดที่พิจารณาเหตุการณ์ต่าง ๆ ว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามกฎของธรรมชาติ และพยายามหาความเชื่อมโยงระหว่างสรีระ ชีววิทยา และการแสดงออกทางสังคม นักธรรมชาตินิยมจะมองจักรวาลว่าเป็นสิ่งที่มีวิวัฒนาการ ไม่ได้อยู่นิ่ง สำหรับศีลธรรมและกฎระเบียบทางสังคมเป็นเพียงส่วนประกอบรองเท่านั้น นักธรรมชาตินิยมเชื่อว่ากฎแห่งธรรมชาติมีอิทธิพลอย่างมากต่อการกระทำของแต่ละบุคคลหรือสังคม และเห็นว่ามนุษย์ทุกคนสามารถปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเสรี ถ้าเขาเรียนรู้ที่จะปฏิบัติให้อยู่ในขอบเขตของกฎแห่งธรรมชาติได้อย่างเหมาะสม

กระแสความคิดดังกล่าวข้างต้น ตลอดจนความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีได้แพร่ขยายไปในอเมริกาอย่างกว้างขวาง ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญยิ่งและช่วยให้ผู้คนสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วก็คือ การศึกษานั่นเอง ในช่วงประมาณ ค.ศ. 1890 เป็นต้นมา การศึกษาในอเมริกาได้ทวีความก้าวหน้าขึ้นจากเดิมเป็นอันมาก โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ จะกลายเป็นศูนย์กลางของ

ความรู้ ศิลปะ และวิทยาการแขนงต่าง ๆ การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุก ๆ คน สถาบันการศึกษาต่าง ๆ ก็เพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย มีการสร้างห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ โรงละคร และโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ เมื่อผู้คนสนใจการศึกษา สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ก็มีมากขึ้นทั้ง นิตยสาร หนังสือพิมพ์ รวมถึงหนังสือนวนิยาย นักเขียนนวนิยายทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ต่างก็พยายามผลิตผลงานของตนให้ดีที่สุด โดยใช้ประสบการณ์และแนวคิดของแต่ละคนที่แตกต่างกันไป สำหรับในช่วงปี ค.ศ. 1920 นั้นก็มีนักเขียนนวนิยายที่เด่น ๆ หลายท่าน แต่นักเขียนที่เขียนนวนิยายโดยการนำความจริงมาเสนอในนวนิยายหรือเป็นการเขียนแนวธรรมชาตินิยมที่สำคัญ และพอจะนำมาเป็นตัวอย่างได้นั้น คือ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ (Theodore Dreiser)แจ็ค ลอนดอน (Jack London) และแฟรงค์ นอร์ริส (Frank Norris) เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าสภาพสังคมของอเมริกาในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงต้นศตวรรษที่ 20 เท่าที่ได้ยกมาพอเป็นสังเขปนั้น เป็นยุคที่อเมริกามีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและมีความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว เป็นสังคมที่ต้องแข่งขันกัน ผู้คนบูชาวัตถุและสิ่งฉาบฉวย หลายคนรู้สึกสับสนกับการดำเนินชีวิตและค่านิยมที่เปลี่ยนไปจนไม่สามารถปรับตนเองให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมได้ สภาพการณ์เช่นที่ได้กล่าวนี้ล้วนมีอิทธิพลต่อนักเขียนอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นวัตถุดิบที่สำคัญของนักเขียนที่ต้องการถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้ทราบถึงสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับชีวิตและประสบการณ์ที่เขาได้ประสบมาอีกด้วย

<u>ชีวประวัติของ เฮอร์มาน ธีโอดอร์ ไดรเซอร์</u> (Herman Theodore Dreiser)

ชีวิตของคนบางคนอาจจะเป็นการผจญภัยที่น่าตื่นเต้น อาจจะเปรียบได้กับการเดินทางที่สนุกสนาน หรืออาจจะมีอิสระเสรีภาพเช่นนกในป่าใหญ่ แต่สำหรับธีโอดอร์ ไดรเซอร์ ชีวิตของเขาเปรียบเสมือนสงครามที่เต็มไปด้วยความระทมทุกข์และสิ้นหวัง (Schneider. 1965 : 153)

ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ นักเขียนนวนิยายแนวธรรมชาตินิยมที่สำคัญคนหนึ่งของอเมริกาท่านนี้มีชีวประวัติที่น่าสนใจตลอดระยะเวลา 74 ปี ที่เขามีชีวิตอยู่ และชีวประวัติที่จะกล่าวนี้ได้เรียบเรียงเหตุการณ์ตามลำดับปีตั้งแต่ไดรเซอร์เกิด คือ ปี ค.ศ. 1871 จนกระทั่งปี ค.ศ. 1945 ซึ่งเป็นปีที่เขาเสียชีวิต โดยมีรายละเอียดดังนี้

ค.ศ. 1871 ไดรเซอร์ได้ถือกำเนิดในวันที่ 27 สิงหาคม ณ เมืองแทร์โฮท (Terre Haute) มลรัฐอินเดียนา (Indiana) ในขณะนั้นครอบครัวของเขามีฐานะที่ยากจน พ่อของไดรเซอร์ คือ โจฮันน์ ไดรเซอร์ (Johann Dreiser) เป็นชาวเยอรมันอพยพและเป็นคาทอลิคที่เคร่งศาสนาโจฮันน์ พูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดีเท่าที่ควรและพยายามแปลจากภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษก่อนพูด จึงทำให้เกิดความคับข้องใจมาก และแสดงออกด้วยการพูดที่หยาบคาย เขารังเกียจสิ่งสวย ๆ งาม ๆ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกายที่ดี การจัดเลี้ยง งานเต้นรำ และอื่น ๆ ที่ลูก ๆ ของเขาอยากทำอยากได้ ความพยายามของโจฮันน์ในการถ่ายทอดความคิด ความเชื่อในเรื่องศาสนาให้กับลูก ๆ ของเขานี้มีมากจนกลายเป็นการบังคับ ทำให้ลูก ๆ เกิดความรู้สึกต่อต้านคำสอนเหล่านั้น และพยายามออกห่างจากเขาและพากันหันเหหุ่มเทความรักให้กับซาราห์ (Sarah) ผู้เป็นแม่ เพราะนางพยายามเข้าใจในตัวลูก ๆ และมักจะเห็นด้วยกับลูกๆ เสมอ ซาราห์มีความเชื่อในเรื่องโชคลางมาก อย่างเช่นตอนที่เธอคลอดไดรเซอร์ เธอเห็นลูกน้อยมีร่างกายที่ผอมและเล็กมาก จนคาดได้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ไม่นานนัก และในคืนที่ไดรเซอร์กำลังจะตาย ซาราห์รีบไปตามหมอผีให้มาทำพิธีทางไสยศาสตร์ นางปฏิบัติตามคำบอกของหมอผีทุกประการ แม้ว่าโจฮันน์จะคัดค้านอย่างรุนแรง และไม่ว่าจะด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม ไดรเซอร์สามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้

ไดรเซอร์มีพี่น้องทั้งหมดซึ่งรวมทั้งตัวเขาเองด้วยถึง 13 คน 3 คนแรกเสียชีวิตตั้งแต่เด็ก สำหรับ 10 คน ต่อมามีรายชื่อตามลำดับปีที่เกิดดังนี้

1. จอห์น พอล จูเนียร์ หรือ พอล (John Paul, Jr., Paul) ค.ศ. 1858
2. มาร์กัส โรมานัส หรือ โรม (Markus Romanus, Rome) ค.ศ. 1860
3. มาเรีย ฟรานซิสกา หรือ แมม (Maria Franziska, Mame) ค.ศ. 1861
4. เอ็มมา วิลเลมินา หรือ เอ็ม (Emma Wilhelmina, Em) ค.ศ. 1863
5. แมรี เทเรซา หรือ เทเรซา (Mary Theresa, Theresa) ค.ศ. 1865
6. เซซิเลีย หรือ ซิลเวีย (Cecilia, Sylvia) ค.ศ. 1866
7. อัลโฟนส์ เวอคีน หรือ อัล (Alphons Jochin, Al) ค.ศ. 1867
8. คลารา คล็อดทิลด์ หรือ แคลร์ (Clara Clothilde, Claire) ค.ศ. 1869
9. เฮอร์มาน ธีโอดอร์ หรือ ธีโอ (Herman Theodre, Theo) ค.ศ. 1871
10. เอ็ดเวิร์ด มินเนอรอด หรือ เอ็ด (Edward Minerod, Ed) ค.ศ. 1873

เมื่อไดรเซอร์อายุได้ 6 ขวบ พ่อของเขาก็ส่งเขาให้ไปเรียนในโรงเรียนสอนศาสนาแห่งหนึ่ง ขณะเรียนเด็กน้อยไดรเซอร์รู้สึกอยู่เสมอว่า สถานที่แห่งนั้นเป็นที่ที่น่ากลัว พระและชีที่สอนหนังสือก็เป็นเสมือนตัวแทนแห่งความเชื่อ ความศรัทธาของพ่อ อีกทั้งกฎระเบียบต่าง ๆ ล้วนเข้มงวด และเขามักถูกเพื่อน ๆ รังแก ประกอบกับการที่ไดรเซอร์ไม่มีความสามารถในด้านกีฬาเลย เขาจึงไม่สามารถเข้ากลุ่มอับเพื่อน ๆ ทำให้เขาต้องแยกตัวอยู่แต่ลำพัง ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ๆ

ค.ศ. 1879 ครอบครัวของไดรเซอร์ตกอยู่ในสภาพที่แร้นแค้นมาก ซาราห์จึงได้ตัดสินใจนำลูกคนเล็กทั้ง 3 คน คือ แคลร์ ธีโอ (หรือไดรเซอร์) และเอ็ด แยกตัวออกจากครอบครัวและออกหางานทำเลี้ยงลูก ๆ ทั้ง 3 คน สำหรับคนอื่น ๆ ก็โตเพียงพอที่จะหาเลี้ยงตนเองได้แล้ว ซาราห์พาลูก ๆ ย้ายที่ไปเรื่อย ๆ และขณะที่พวกเขาอาศัยอยู่ที่เมืองวอร์ซอร์ รัฐอินเดียนา (Warsaw, Indiana) ไดรเซอร์ได้มีโอกาสเข้าโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง ที่โรงเรียนแห่งนี้เขาได้พบครูถูกใจชื่อเมย์ คัลเวิร์ต (May Calvert) เธอพยายามสอนสั่งเขาอย่างเต็มที่ ทำให้ไดรเซอร์มุมานะที่จะเรียน คราวหนึ่งไดรเซอร์สอบไวยากรณ์ตก เขาเสียใจมาก แต่ครูเมย์ก็พูดให้กำลังใจว่าไวยากรณ์ไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต และให้เขาเลื่อนชั้นสิ่งเหล่านี้ทำให้ไดรเซอร์เริ่มมีความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียน และคิดว่าโรงเรียนอาจเป็นสถานที่ที่ดีแห่งหนึ่งสำหรับเขา นอกจากครูเมย์แล้ว ครูมิลเดรด ฟิลดิง (Mildred Fielding) ก็เป็นอีกท่านหนึ่งซึ่งเอาใจใส่คอยช่วยเหลือเขาอยู่เสมอ ๆ

ค.ศ. 1887 ไดรเซอร์เดินทางไปหางานทำที่ชิคาโก ที่นั่นเขาได้มีโอกาสพบกับครูฟิลดิงอีกครั้ง เนื่องจากครูฟิลดิงย้ายจากวอร์ซอร์ไปเป็นครูใหญ่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในชิคาโก ครูฟิลดิงได้รวบรวมเงินจำนวนหนึ่งให้ไดรเซอร์ เพราะเธอต้องการให้เขาได้ศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากความตั้งใจจริงของครู ทำให้ไดรเซอร์ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยอินเดียนา แต่เมื่อเรียนผ่านไปเขารู้สึกว่าไม่มีวิชาใดเลยที่ทำให้เขาสนใจมากเป็นพิเศษ ไดรเซอร์เลือกเรียนวิชาต่าง ๆ ตามคำแนะนำของครูฟิลดิงโดยตลอด หลังจากเรียนได้เพียง 1 ปี ไดรเซอร์ก็พบว่ามหาวิทยาลัยไม่ใช่โลกของเขา ไดรเซอร์คบเพื่อนน้อยมาก และไม่อาจจะทำตัวให้สนิทสนมกับเพื่อน ๆ ได้โดยเฉพาะเพื่อนผู้หญิง ไดรเซอร์ตัดสินใจออกจากมหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่ในส่วนลึกของจิตใจนั้น

เขารู้สึกภาคภูมิกับคำว่า "นักศึกษา" ไม่น้อยเลย และผลที่ได้จากการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ คือ ความอยากรู้อยากเรียนสิ่งต่าง ๆรอบตัวให้ได้มากที่สุด

ค.ศ. 1890 ไดรเซอร์เดินทางกลับไปชิคาโกอีกครั้ง ซึ่งเป็นช่วงที่แม่ของเขาเริ่มล้มป่วย มีเทเรซาและแมมคอยดูแลและพยาบาล อาการของแม่ทรุดหนักลงเรื่อยและแล้วในวันที่ 14 พฤศจิกายน แม่ของเขาก็สิ้นใจในอ้อมแขนของเขา ทุกคนเศร้าโศก โจฮันน์พร่ำแต่ครำครวญว่าเขาน่าจะตายไปก่อนเธอ ลูก ๆ ทุกคนก็เสียใจมาก อัลมีความรู้สึกเหมือนกับว่าความเป็นบ้านสิ้นสุดลงแล้ว เอ็ดซึ่งเป็นน้องคนเล็กสุดนั้นไม่กล้าแม้แต่จะมองร่างที่สิ้นลมของแม่ สำหรับไดรเซอร์นั้น เขาแทยช็อค ดูเหมือนว่าโลกมืดมิด เหมือนมีแผ่นดินไหวและเมื่อหลับตาลงครั้งใด เขาก็จะฝันเห็นแม่เดินเข้ามาพูดคุยกับเขาราวกับว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ เขาจดจำภาพในวัยเด็ก ขณะที่แม่กอดเขาไว้ในอ้อมอก และลูบผมเขาเบา ๆ ได้อย่างชัดเจน ไดรเซอร์มีอาการเช่นนี้อยู่นานนับปีทีเดียว

ค.ศ. 1892 หลังจากที่ไดรเซอร์สูญเสียแม่ที่เขารักมากที่สุดไปแล้ว เขาก็เริ่มสำรวจความสามารถของตัวเอง เขาคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ตนเองจะต้องตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตเสียที ไดรเซอร์ไปสมัครงานกับสำนักพิมพ์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งและได้ทำงานเป็นนักข่าวของ Chicago Globe ไดรเซอร์ต้องใช้ความมานะพยายามอย่างมากในการฝึกฝนงานด้านข่าว ซึ่งตัวเขาเองไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน เขาศึกษาจนเข้าใจ และเริ่มรู้สึกว่าเขาสามารถทำงานในด้านนี้ได้ดี จากนั้นไดรเซอร์ได้เขียนนวนิยายเรื่องหนึ่งชื่อ <u>The Return of Genius</u> และประสบผลสำเร็จ ไดรเซอร์เริ่มย้ายที่ทำงานโดยไปทำงานให้กับหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงฉบับหนึ่ง คือ St. Louis Globe-Democrate

ค.ศ. 1984 ไดรเซอร์เดินทางไปทางตะวันออก และได้ทำงานกับหนังสือพิมพ์ในโทเลโด (Toledo) คลีฟแลนด์ (Cleveland) และพิทส์เบิร์ก (Pittsburg)

ค.ศ. 1895 ไดรเซอร์มุ่งหน้าสู่นิวยอร์ค เพื่อหาประสบการณ์ใหม่ ๆ แต่เขาก็ต้องผิดหวังอย่างมาก เมื่อพบว่าที่นั่นไม่มีงานให้เขาทำ ไม่มีใครเชื่อในความสามารถของเขา ไดรเซอร์ทราบดีว่า พอล พี่ชายคนโตของเขาสามารถช่วยหางานให้เขาได้ แต่เขาก็หยิ่งเกินกว่าที่จะเอ่ยปากขอให้เขาช่วย เพราะไดรเซอร์มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อพอลในหลาย ๆ ด้าน สาเหตุหนึ่งคือ เรื่องที่พอลนำบทกวีที่เขาแต่งไปดัดแปลงเป็นเพลง "On the Banks of the Wabash" โดยไม่ปรึกษาเขาเลยแม้แต่น้อย และเพลงนี้ทำให้พอลมีชื่อเสียงโด่งดังโดยที่ไดรเซอร์ไม่มีส่วนได้ในสิ่งใด ๆ เลย

และสาเหตุสำคัญที่ทำให้ทั้งสองรู้สึกห่างเหินกันก็คือ วัยที่แตกต่างกันมาก พอลมีอายุมากกว่าไดรเซอร์ถึง 13 ปี ถึงแม้ว่าทั้งพอลและไดรเซอร์จะมีหลายสิ่งหลายอย่างที่มักจะชัดแย้งกันอยู่เสมอ ๆ แต่สายใยแห่งความรักที่แม่ได้ปลูกฝังไว้ ทำให้ความเป็นพี่เป็นน้องมั่นคงเสมอมา

ในเมืองนิวยอร์คขณะนั้นเป็นระยะที่กำลังเผชิญกับปัญหาคนว่างงานที่มีจำนวนสูงมาก ไดรเซอร์ได้เห็นภาพผู้คนเดินไปมาพลุกพล่านตามถนน ส่วนใหญ่จะสวมเสื้อผ้าเก่า ๆ ขาด ๆ ยืนกระทืบเท้าไปมาเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น ขณะที่ยืนรอรับอาหารที่นำมาแจก ไดรเซอร์รู้สึกสลดใจกับภาพเหล่านี้อย่างมาก เขาเดินหางานไปตามที่ต่าง ๆ งานหายากมากในที่สุดเขาก็ต้องยอมรับความช่วยเหลือจากพอล โดยยอมทำงานในตำแหน่งบรรณาธิการหนังสือ Ev'ry Month ซึ่งเป็นหนังสือที่ตีพิมพ์เพื่อสนับสนุนผลงานเพลงของพอลนั่นเอง

ค.ศ. 1898 ไดรเซอร์เริ่มเรียนรู้ถึงการมีชีวิตอยู่อย่างนักเขียน เขาเขียนเพื่อให้ได้เงินมา บางครั้งก็เขียนเรื่องเดิม ไวยากรณ์ของเขาแย่มาก เขาไม่มีศิลปะในการเรียบเรียง เพราะเขาคิดว่า ชีวิตผ่านไปอย่างรวดเร็ว เขาต้องรีบเร่งหาเงิน และทำให้ความฝันของเขาไม่ว่าจะเรื่องความรักหรือที่อยู่อาศัยเป็นจริงขึ้นมาให้ได้ จนหลายครั้ง ที่สำนักพิมพ์ต้องแจ้งกับเขาว่าจะคิดค่าเรียบเรียงใหม่จากต้นฉบับของเขา แต่ไดรเซอร์ก็ไม่สนใจเขามักจะเขียนราคาไว้ในต้นฉบับของเขา และถ้าหากราคาไม่เป็นไปตามที่เขาระบุ เขาก็จะขอให้ส่งผลงานของเขาคืน และเมื่อเก็บเงินได้มากพอควร เขาจึงตัดสินใจแต่งงานกับซารา ออสบอร์น ไวต์ (Sara Osborne White) หรือ แซลลี ไวต์ (Sallie White) เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม เธอมีอาชีพครู ไดรเซอร์เรียกเธอว่า จัก (Jug) แม้ว่าซาราจะอายุมากกว่าไดรเซอร์ประมาณ 3-4 ปี แต่สิ่งนี้ไม่ใช่ปัญหาของเขาทั้งสอง ไดรเซอร์รักเธอเพราะเธอมีหลายสิ่งที่คล้ายคลึงกับซาราห์แม่ของเขา ไม่ว่าจะเป็นสีผมหรือแม้แต่ชื่อที่พ้องกัน ไดรเซอร์แต่งงานกับเธอโดยไม่ได้บอกกล่าวญาติพี่น้องเลย ซึ่งการทำเช่นนี้ทำให้ซาราเสียใจมาก แต่เธอก็รักเขา

ค.ศ. 1899 ปีนี้เป็นปีที่ชีวิตการเป็นนักประพันธ์ของไดรเซอร์เริ่มปรากฏเด่นชัด โดยการสนับสนุนของเพื่อนคนหนึ่ง คือ อาร์เธอร์ เฮนรี (Arthur Henry) ซึ่งเป็นบรรณาธิการหนังสือ Blade เฮนรีเริ่มเขียนนวนิยายเรื่อง A Princess of Arcady ที่บ้านของเขาในรัฐโอไฮโอ และสนับสนุนให้ไดรเซอร์แต่งนวนิยายไปพร้อม ๆ กันด้วย ไดรเซอร์ต้องการให้เฮนรีสบายใจ จึงเริ่ม

นวนิยายของเขาด้วยการตั้งชื่อเรื่องเป็นอันดับแรก โดยเขาให้ชื่อว่า Sister Carrie ซึ่งขณะนั้นไดรเซอร์เองก็ยังไม่ได้กำหนดโครงเรื่องใด ๆ เลย แต่ต่อมาภายหลังเขาก็สามารถเขียนนวนิยายเรื่องนี้จนสมบูรณ์ได้ นวนิยายและเรื่องแต่งต่าง ๆ ของไดรเซอร์ส่วนใหญ่มีอิทธิพลจากชีวิตและประสบการณ์ในวัยเด็ก รวมทั้งการที่เขาได้มีโอกาสอ่านหนังสือของ ชาร์ลส ดาร์วิน (Charles Darwin) โทมัส ฮักส์ลีย์ (Thomas Huxley) รวมทั้งเฮอร์เบิร์ต สเปนเซอร์ (Herbert Spencer) ที่ทำให้เขาได้รับรู้เรื่องของวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต ตลอดจนการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ไดรเซอร์ได้สอดแทรกชีวิตและประสบการณ์ลงในผลงานเรื่อง Sister Carrie ของเขาเช่นกัน โดยมีเรื่องราวและความเป็นไปของพี่สาวคนหนึ่งของเขาเป็นตัวแบบ ไดรเซอร์ใช้เวลานานถึง 7 เดือน จึงสามารถเขียนนวนิยายเรื่องนี้ได้สำเร็จ

ค.ศ. 1900 สำนักพิมพ์ Doubleday, Page and Company ได้ตีพิมพ์นวนิยายเรื่อง Sister Carrie ออกจำหน่าย แต่ไม่ได้มีการโฆษณาใด ๆ เพราะภรรยาของเจ้าของสำนักพิมพ์เห็นว่า หนังสือนวนิยายเรื่องนี้เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาที่ขัดกับศีลธรรมจรรยา เนื่องจากตัวละครเอกของเรื่องมีความประพฤติไม่ดีแต่ไม่ได้รับโทษใด ๆ กลับมีชีวิตอยู่ได้ และค่อนข้างมีโชคในหน้าที่การงาน ขณะที่คนดีหลาย ๆ คนต้องตายไป เธอยังให้เหตุผลอีกว่าถ้าหากสำนักพิมพ์นำไปตีพิมพ์เผยแพร่ก็อาจจะนำความเสื่อมเสียมาสู่สำนักพิมพ์ ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงไม่ได้รับความสนใจจากผู้อ่านมากเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่มีนักเขียนที่มีชื่อเสียง เช่น แฟรงค์ นอร์ริส (Frank Norris) ได้กล่าวยกย่องว่าเป็นนวนิยายที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่งสำหรับเขาก็ตาม เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ไดรเซอร์ผิดหวัง เสียใจ และไม่อาจทนรับสภาพการณ์นี้ได้ ไดรเซอร์เริ่มมีอาการทางประสาท จนต้องแยกจากภรรยาชั่วคราว โดยมีพอลคอยดูแลอยู่ตลอดเวลา พอลได้นำไดรเซอร์ไปรักษาตัวที่สถานพักฟื้นแห่งหนึ่งชื่อ Muldoon's Health Camp และในปีเดียวกันนี้เอง โจฮันน์พ่อของไดรเซอร์ก็เสียชีวิต

ค.ศ. 1904 หลังจากที่ไดรเซอร์รักษาสุขภาพจนหายเป็นปกติแล้ว เขาก็กลับไปทำงานเกี่ยวกับหนังสืออีก โดยเป็นบรรณาธิการหนังสือนวนิยายให้ Street and Smith Publications

ค.ศ. 1905 ไดรเซอร์ย้ายไปทำงานให้กับ Smith's Magazine

ค.ศ. 1906 ไดรเซอร์ย้ายไปเป็นบรรณาธิการของนิตยสาร Broadway ขณะที่เขาทำงานให้กับนิตยสารฉบับนี้ เขาก็ได้รับรู้เรื่องเศร้าใจอีกครั้ง คือว่าข่าวการตายของพอล พี่ชายที่คอยช่วยเหลือเกื้อกูลเขามาโดยตลอด

ค.ศ. 1907 สำนักพิมพ์ B.W. Dodge and Company ได้ตีพิมพ์นวนิยายเรื่อง Sister Carrie ขึ้นอีกครั้ง หลังจากที่หนังสือเล่มนี้ได้ถูกนำไปตีพิมพ์เผยแพร่ในประเทศอังกฤษ และขายดีจนเป็นที่เลื่องลือ และไดรเซอร์ก็ได้ทำงานทันทีเช่นกันโดยเป็นบรรณาธิการของ Butterick's Delineator, New Idea Women's Magazine และ Designer

ค.ศ. 1909 ไดรเซอร์เริ่มมุมานะและตั้งใจเขียนนวนิยายอย่างจริงจังในปีนี้เขาเขียน Jennie Gerhardt โดยมีสำนักพิมพ์ Harper and Brother จัดพิมพ์จำหน่ายให้ในปี ค.ศ. 1911 ในระยะนี้ไดรเซอร์ต้องออกจากงานที่ Butterick's Delineator เพราะความเจ้าชู้ของเขาเอง โดยมีความสัมพันธ์กับลูกสาวของนายจ้าง ทำให้ไดรเซอร์ก็ต้องแยกทางจากซาราแต่ก็ไม่ได้มีการหย่าร้างแต่อย่างใด

ค.ศ. 1911 - ค.ศ. 1918 ไดรเซอร์ได้เขียนหนังสืออีกหลายเล่ม เช่น เขียน The Financier หนังสือเล่มแรกในชุดของ A Trilogy of Desire ภายหลังที่กลับจากเดินทางท่องเที่ยวในทวีปยุโรป โดยมี Harper and Brothers เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย และใน ค.ศ. 1913 สำนักพิมพ์ The Century Company จัดพิมพ์ A Traveller at Forty ในปี ค.ศ. 1914 ไดรเซอร์เริ่มเขียน The Titan ซึ่งเป็นเล่มที่ 2 ในชุด A Trilogy of Desire จัดพิมพ์โดย John Lane Company และหนังสือเรื่อง The "Genius" ก็ได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1915 ปี ค.ศ. 1918 หนังสือของไดรเซอร์ก็ได้รับการตีพิมพ์ออกจำหน่ายอีก คือ Free and Other Stories, The Hand of the Potter และ Twelve Men หนังสือแต่ละเล่มล้วนได้รับความนิยมจากผู้อ่านมากทีเดียว

ค.ศ. 1919 ไดรเซอร์เริ่มเขียนนวนิยายเรื่อง An American Tragedy สำหรับนวนิยายเรื่องนี้ เขาตั้งใจเขียนอย่างเต็มที่ และออกสำรวจข้อมูลตามที่ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยมีลูกพี่ลูกน้อง คือ เฮเลน ริชาร์ดสัน (Helen Richardson) ร่วมเดินทางไปด้วย และคอยช่วยเหลือในด้านการพิมพ์และเรียงเรียบ และจากความใกล้ชิดกันทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างไดรเซอร์กับเฮเลนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ค.ศ. 1920 - 1922 หนังสือที่ไดรเซอร์เขียนก็ได้รับการตีพิมพ์เพิ่มอีก เช่น ในปี ค.ศ. 1920 มีการตีพิมพ์เรื่อง Hey, Rub-A-Dub-Dub! และในปี ค.ศ. 1922 พิมพ์หนังสือเรื่อง

A Book About Myself สำหรับเรื่องนี้ไดรเซอร์เขียนแยกเป็นเล่ม ๆ เล่มที่ 1 ไดรเซอร์หยุดเขียนก่อนที่จะจบเล่ม เพราะพี่สาวของเขาต่างพากันโกรธเคืองที่นำเรื่องของพวกเธอมาเขียน สำหรับเล่มที่ได้รับการตีพิมพ์ คือ เล่มที่ 2 ไดรเซอร์ไม่ค่อยพอใจกับชื่อหนังสือนักและยังไม่ตกลงใจว่าจะใช้ชื่อใด เพียงแต่เรียกรวม ๆ ว่า A Book About Myself และสำนักพิมพ์ก็นำไปตีพิมพ์ หนังสือเล่มนี้ขายได้ไม่มากนักเป็นเพราะคนอ่านไม่ค่อยสนใจอ่านหนังสือเกี่ยวกับชีวประวัตินั่นเอง

ค.ศ. 1925 ปีนี้เป็นปีที่รุ่งโรจน์ปีหนึ่งของไดรเซอร์ เป็นปีที่ไดรเซอร์เขียนนวนิยาย An American Tragedy จบลงอย่างบริบูรณ์และได้รับการตีพิมพ์ออกจำหน่ายทันที และเป็นเรื่องที่ขายดีมาก จนทำให้ฐานะทางการเงินของไดรเซอร์ดีขึ้นมากด้วย

ค.ศ. 1927 - 1928 ไดรเซอร์ได้เดินทางไปประเทศรัสเซียตามคำเชิญของรัฐบาลโซเวียต และกลับสหรัฐในช่วงต้นปี ค.ศ. 1928 เขาเขียนหนังสือเรื่อง Dreiser Looks at Russia

ค.ศ. 1929 - 1931 หนังสือเรื่อง A Gallery of Women, Tragic America และ Dawn ก็ได้รับการตีพิมพ์ออกจำหน่าย

ค.ศ. 1932 ไดรเซอร์ได้สมัครเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์อเมริกัน (The American Communist Party) แต่ได้รับการปฏิเสธจากหัวหน้าพรรค เพราะเขาไม่เชื่อว่าไดรเซอร์มีคุณสมบัติเพียงพอ

ค.ศ. 1941 ชาวอเมริกันก็ได้อ่านหนังสืออีกเล่ม ซึ่งเขียนโดยไดรเซอร์ คือ America is Worth Saving

ค.ศ. 1942 ชาราภรรยาคนแรกของเขาเสียชีวิต

ค.ศ. 1944 ไดรเซอร์ได้รับรางวัล Award of Merit โดย America Academy of Arts and Letters และในปีเดียวกันนี้เองในวันที่ 13 มิถุนายน ไดรเซอร์ได้แต่งงานใหม่กับคาราภาพยนตร์ ชื่อ เฮเลน ริชาร์ดสัน (Helen Richardson) ซึ่งเป็นญาติห่าง ๆ ของเขา

ค.ศ. 1945 ไดรเซอร์ได้เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ แม้ว่าไดรเซอร์จะพยายามเข้าเป็นสมาชิกพรรคจนสำเร็จ แต่ตัวเขาเองก็ยังมองโลกว่าเหมือนป่าดงดิบ (jungle) ที่มนุษย์ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ดังนั้นเขาจึงต้องพยายามสะสมทรัพย์สินส่วนตัวให้ได้เท่าที่ความสามารถ

ของเขาจะทำได้ และในวันที่ 28 ธันวาคม 1945 ไดรเซอร์ได้เสียชีวิตที่ฮอลลีวูด รวมอายุได้ 74 ปี

ภายหลังที่ไดรเซอร์เสียชีวิตลงสำนักพิมพ์ Doubleday ก็ได้นำหนังสือที่ไดรเซอร์เขียนไว้อีก 2 เล่มมาตีพิมพ์จำหน่าย เล่มแรกตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1946 คือ เรื่อง The Bulwark และในปี ค.ศ. 1947 เรื่อง The Stoic ซึ่งเป็นเรื่องสุดท้ายในชุด A Trilogy of Desire

ผลงานทางด้านนวนิยายของ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์

ผลงานของไดรเซอร์มีหลายลักษณะทั้งในรูปของเรื่องสั้น เช่น Free and Other Stories (1918) ละคร เช่น The Hand of the Potter (1918) ความเรียง เช่น Tragic America (1931) และ Dreiser Looks at Russia (1928) ชีวประวัติ เช่น A Book About Myself (1922) และ Dawn (1931) จดหมายเช่น Letters of Theodore Dreiser (1959) รวมถึงโคลงกลอน เช่น Moods, Cadenced and Declaimed (1926) แต่ในที่นี้จะกล่าวเน้นเฉพาะผลงานของไดรเซอร์ที่ปรากฏในอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การเขียนในลักษณะที่เรียกว่านวนิยาย การเขียนนวนิยายเป็นงานที่ไดรเซอร์ชอบและรักที่จะทำเสมอมา เพราะไม่เพียงแต่เขาจะถ่ายทอดชีวิต และประสบการณ์ลงไปในนวนิยายเท่านั้น แต่นวนิยายที่เขาเขียนขึ้นยังเป็นต้นเหตุที่นำประสบการณ์ชีวิตหลายหลากมาสู่ตัวเขาเช่นกัน ซึ่งบางครั้งก็เป็นความสุข ความสำเร็จ ความมั่งคั่ง และชื่อเสียง แต่บางคราวก็เป็นความขมขื่น ความล้มเหลว ความยากไร้ และสิ้นหวังปะปนกันไป

ผลงานทางด้านนวนิยายของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ที่สำคัญ ๆ มีดังนี้คือ

Sister Carrie	(1900)
Jennie Gerhardt	(1911)
The Financier	(1912)
The Titan	(1914)
The "Genius"	(1915)
The American Tragedy	(1925)
The Bulwark	(1946)
The Stoic	(1947)

เรื่องย่อ Sister Carrie

แครี มีเบอร์ (Carrie Meeber) เด็กสาวไร้เดียงสาจากเมืองวิสคอนซิน (Wisconsin) เดินทางมุ่งสู่ชิคาโกพร้อมด้วยเงินในกระเป๋าเพียงไม่กี่ดอลลาห์ เพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า ระหว่างการเดินทางโดยรถไฟ เธอได้รู้จักกับดรูเอ็ต (Drouet) ซึ่งมีอาชีพเป็นพนักงานขายของ

เมื่อถึงชิคาโก แครีรีบเดินทางไปหาพี่สาว แต่เธอต้องผิดหวังมากเพราะสภาพความเป็นอยู่ของพี่สาวตรงข้ามกับที่เธอคิดไว้มากทุกคนต้องทำงานหนักและใช้จ่ายอย่างประหยัด แครีเองก็ต้องออกหางานทำ และต้องแบ่งเงินจำนวนหนึ่งให้กับครอบครัวของพี่สาวด้วย มิฉะนั้นเธอก็ต้องไปอยู่ที่อื่น

แครีตัดสินใจย้ายไปอยู่ห้องเช่า โดยมีดรูเอ็ตคอยช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ด้วย ความใกล้ชิดทำให้ทั้งสองเริ่มรักกันและสัญญากันว่าจะแต่งงานกันหลังจากที่ดรูเอ็ตกลับจากทำธุรกิจที่ต่างเมือง โดยที่ดรูเอ็ตได้ขอร้องเพื่อนคนหนึ่งชื่อ เฮิสต์วูด (Hurstwood) ให้คอยดูแลแครีในช่วงที่เขาไม่อยู่

ทั้งเฮิสต์วูดและแครีต่างเข้ากันได้ดี และเริ่มมีความสัมพันธ์กันลึกซึ้งมากขึ้น โดยที่แครีไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเฮิสต์วูดแต่งงานและมีลูกถึง 2 คนแล้ว เฮิสต์วูดได้ขโมยเงินจากตู้นิรภัยในร้าน และชวนแครีหนีไปอยู่ที่เมืองอื่น และได้แต่งงานกัน แต่โชคชะตาไม่เข้าข้างเฮิสต์วูดเพราะงานหายากภาระหนี้สินต่าง ๆ ก็เพิ่มพูนขึ้น ซึ่งแตกต่างจากแครี เธอโชคดีกว่าและมีงานทำ เธอได้เป็นนักร้องประสานเสียง และจากความสามารถเฉพาะตัว ประกอบกับความสวยของเธอทำให้เธอเริ่มมีชื่อเสียง แครีตัดสินใจแยกไปหาที่อยู่ใหม่ ทิ้งให้เฮิสต์วูดผจญความลำบากตามลำพังและในที่สุดเขาก็เสียชีวิตลงในขณะที่แครีกำลังเปิดการแสดงอยู่ที่ลอนดอน

เรื่องย่อ Jennie Gerhardt

เจนนีเป็นลูกคนโตและมีน้อง ๆ อีก 5 คน ขณะที่เธออายุได้ 18 ปี ครอบครัวของเธอต้องเผชิญกับความขัดสนทางด้านการเงิน เพราะพ่อป่วยหนักทำงานไม่ได้ เจนนีและแม่จึงต้องไปทำงานในโรงแรมแห่งหนึ่ง

เจนนีคอยบริการซักรีดเสื้อผ้าให้กับวุฒิสมาชิกแบรนเดอร์ (Senator Brander) ซึ่งมีอายุ 52 ปี แบรนเดอร์คอยให้ความช่วยเหลือครอบครัวของเจนนีอยู่เสมอ ๆ ครั้งหนึ่งเขาได้ช่วยให้น้องชายของเธอซึ่งถูกจับในข้อหาลักขโมยถ่านหินให้ออกจากคุก เจนนีซาบซึ้งมากและยอมเสียสละความสาวของเธอให้กับเขา ไม่เพียงแต่ความสวยของเจนนีเท่านั้นที่ทำให้แบรนเดอร์หลงรักเจนนี แต่เพราะความดีของเธอด้วย แบรนเดอร์สัญญาจะแต่งงานกับเธอ แต่เขาก็เสียชีวิตลงเสียก่อน

เจนนีตั้งครรภ์ และคลอดบุตรสาวเธอตั้งชื่อลูกของเธอว่า เวสตา (Vesta) จากนั้นครอบครัวของเธอก็ย้ายไปคลีฟแลนด์ (Cleveland) เจนนีทิ้งลูกไว้ให้อยู่ในความดูแลของแม่ เพราะเธอต้องไปทำงานเป็นหญิงรับใช้ในบ้านหลังหนึ่ง และที่นี่เจนนีได้รู้จักกับเลสเตอร์ (Lester) ลูกชายของเศรษฐีคนหนึ่ง ซึ่งขณะนั้นพ่อของเจนนีประสบอุบัติเหตุมือทั้ง 2 ข้างบาดเจ็บและใช้การไม่ได้ ทำให้เจนนีจำต้องยอมรับความช่วยเหลือจากเลสเตอร์ และต้องแลกด้วยการยอมเป็นภรรยาลับ ๆ ของเขา และเดินทางไปนครนิวยอร์คด้วยกัน เจนนีรักเลสเตอร์มาก แต่เธอรู้ดีว่าครอบครัวของเลสเตอร์คงไม่ยอมให้มีการแต่งงานเกิดขึ้น จากนั้นเขาทั้งสองก็ย้ายไปอยู่ที่ชิคาโก หลายปีผ่านไป แม่ของเธอก็เสียชีวิตลง เจนนีต้องไปรับลูกสาวมาฝากเลี้ยงไว้ที่บ้านหลังหนึ่ง และเลสเตอร์ได้มีโอกาสรู้เรื่องเวสตา ในวันที่เจนนีรีบไปดูแลลูกสาวที่ป่วยหนัก แม้ว่าเลสเตอร์จะไม่พอใจ แต่เขาก็เข้าใจ และยอมให้เจนนีรับลูกมาอยู่ด้วย รวมทั้งพ่อของเจนนีที่แก่มากแล้ว

พ่อของเลสเตอร์โกรธมากเมื่อได้ทราบถึงความสัมพันธ์ของเลสเตอร์และเจนนีและขู่ว่าจะตัดออกจากกองมรดก แม้กระทั่งเมื่อพ่อของเขาเสียชีวิตลงแล้ว เลสเตอร์ก็ต้องเผชิญกับทางเลือกที่พ่อของเขากำหนดไว้ คือ ถ้าเขาสามารถตัดขาดจากเจนนี เขาจะได้เงินส่วนที่เป็นของเขาทั้งหมด ถ้าเขาตัดสินใจแต่งงานกับเจนนี เขาจะได้เพียงเงินช่วยเหลือปีละ 10,000 ดอลล่าห์ และเขาต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งภายในระยะเวลา 3 ปี มิฉะนั้นเขาจะไม่ได้อะไรเลย

สำหรับเจนนีหลังจากพ่อของเธอเสียชีวิตแล้ว เธอก็ตัดสินใจแยกทางกับเลสเตอร์เพื่อเปิดโอกาสให้เขาเข้าสู่วงการธุรกิจได้อีกครั้งหนึ่ง และต่อมาอีกไม่นานลูกสาววัย 14 ปี ของเธอก็ตายจากเธอไปด้วยโรคไข้ไทฟอยด์ เจนนีเศร้าเสียใจมาก เธอย้ายไปอยู่ที่อื่นเปลี่ยนชื่อใหม่และ

รับเด็กกำพร้า 2 คนมาเลี้ยง เธอคิดถึงเลสเตอร์อยู่เสมอ และในวันหนึ่งขณะที่เลสเตอร์กำลังทำธุรกิจในชิคาโกเขาเกิดป่วยหนักเป็นโรคหัวใจ ภรรยาใหม่ของเลสเตอร์กำลังอยู่ในยุโรป เจนนีจึงต้องไปคอยพยาบาลเลสเตอร์แทน ก่อนที่จะสิ้นใจเลสเตอร์ได้สารภาพรักกับเธอและพร่ำบอกว่าเขาเสียใจมากเพียงไรกับการตัดสินใจที่ผิดพลาดโดยการที่ยอมให้ธุรกิจและครอบครัวของเขามาพรากเธอไปจากเขา

เจนนีมองดูโลงที่บรรจุศพของเลสเตอร์ที่ถูกยกขึ้นรถไฟไปแล้ว ทำให้เธอรู้ซึ้งว่าไม่ว่าความดีหรือความเลวก็ปกป้องชีวิตมนุษย์ไม่ได้ แต่ละคนก็ทำได้แต่เพียงพยายามทำให้ดีที่สุดภายใต้สถานการณ์และแรงกดดันที่บีบคั้นอยู่รอบ ๆ ตัวเท่านั้นเอง

เรื่องย่อ The Financier

จากการที่แฟรงค์ คูว์เปอร์วูด (Frank Cowperwood) แสดงความสามารถให้เห็นตั้งแต่วัยเด็กว่า เขาสนใจในเรื่องธุรกิจ เช่น ครั้งหนึ่งเขาไปซื้อของมาขาย โดยคิดกำไรถึง 100% เต็ม ทำให้ลุงเดวิส (Davis) ผู้มั่งคั่งของเขาพยายามผลักดันแฟรงค์ให้เข้าสู่วงการธุรกิจให้เร็วที่สุด

เมื่อเข้าสู่วงการธุรกิจ แฟรงค์สามารถประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจภายในระยะเวลาอันสั้นและกลายเป็นนักธุรกิจหนุ่มที่มีชื่อเสียงในฟิลาเดลเฟีย (Philadelphai) ต่อมาแฟรงค์ได้แต่งงานกับลิลเลียน (Lillian) หญิงม่ายอดีตภรรยาของนักธุรกิจคนหนึ่ง และแฟรงค์ยังได้ทำความสนิทสนมกับนักการเมืองหลายคน รวมทั้งบัตเลอร์ (Butler) จากนั้นก็ได้รู้จักผู้มีอิทธิพลอีกหลายคน ซึ่งมีผลให้ธุรกิจและชื่อเสียงของเขาเพิ่มเป็นทวีคูณ

แฟรงค์มีลูกหลายคน แต่ไม่มีคนใดที่สามารถหันเหความสนใจของเขาจากธุรกิจได้ และเมื่อพ่อของแฟรงค์ได้เลื่อนเป็นประธานธนาคารที่แฟรงค์ทำงานอยู่ แฟรงค์ก็เริ่มสร้างบ้านราคาแพงตกแต่งอย่างหรูหรา หาซื้อภาพเขียนราคาแพง ๆ และสะสมของหายากต่าง ๆ ฐานะทางการเงินและการงานของเขารุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ แต่กลับมีปัญหาในเรื่องครอบครัว แฟรงค์เริ่มมองเห็นว่าลิลเลียนแก่และไม่สวยมีเสน่ห์เหมือนก่อน ซึ่งแตกต่างจากไอลีน (Aileen) ลูกสาวของบัตเลอร์ ในที่สุดเขาก็ได้เธอมาเป็นภรรยาลับ ๆ และเช่าบ้านราคาแพงไว้เป็นสถานที่นัดพบ

เมื่อบัตเลอร์ทราบเรื่องนี้เขาโกรธมาก และเปิดโปงเรื่องที่แฟรงค์สมคบกับนักการเมืองบางคนฉ้อโกงเงินของรัฐ จนแฟรงค์ต้องรับโทษจำคุก แต่หลังจากที่บัตเลอร์เสียชีวิตลง เพื่อน ๆ ของเขาก็วิ่งเต้นช่วยเหลือ ทำให้แฟรงค์ติดคุกเพียง 13 เดือน ก็ได้รับการปล่อยตัวออกมา

แฟรงค์เริ่มต้นเข้าสู่โลกของธุรกิจอีก โดยมีไอลีนอยู่เคียงข้าง และเขามีโชคในการค้าหุ้นจนสามารถก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาใหม่ และสิ่งที่เขาต้องการมากอีกประการหนึ่ง ก็คืออิสรภาพ เขาจึงเสนอเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งมากเพียงพอสำหรับลิลเลียน และลูก ๆ อยู่กันอย่างสุขสบาย ลิลเลียนยอมรับข้อเสนอและหย่าขาดจากเขา จากนั้นแฟรงค์จึงออกเดินทางมุ่งสู่ชิคาโกพร้อมกับไอลีนคนรัก เพื่อเริ่มชีวิตใหม่

เรื่องย่อ The Titan

หลังจากออกจากคุกในเพนซิลเวเนียแล้ว แฟรงค์ คูว์เปอร์วูด ซึ่งยังอยู่ในวัยที่หนุ่มแน่นและมีทรัพย์สินอยู่มากพอควรได้แต่งงานกับไอลีนและเดินทางไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในชิคาโก แฟรงค์ก็เริ่มเข้าสู่โลกธุรกิจของเขาใหม่อีกครั้ง เขามีโชคอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จมากเท่าที่ควร เพราะหนทางธุรกิจในชิคาโกไม่ได้ราบรื่นและง่ายดายอย่างที่เขาเคยทำมา คู่ต่อสู้ของเขาล้วนเป็นนักธุรกิจดั้งเดิมแห่งชิคาโก พวกเขาเป็นคู่แข่งที่มีอำนาจทั้งทางด้านการเงินและทางสังคม ประกอบกับมีการตีพิมพ์ข่าวการฉ้อโกงของแฟรงค์ลงในหนังสือพิมพ์ในชิคาโกด้วย ทำให้หนทางข้างหน้าของเขายิ่งลำบากมากขึ้น

แฟรงค์ได้ซื้อและเข้าควบคุมกิจการขนส่งในแถบทางเหนือของชิคาโก และในช่วงนี้เขาก็ได้เจอผู้หญิงที่ถูกใจอีกคนหนึ่ง ชื่อ สเตฟานี (Stephanie) เขาสนใจเธอเป็นพิเศษ เพราะเธอมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไอลีนภรรยาของเขาไม่มี เช่น เธอสนใจในสิ่งที่เหมือน ๆ กับเขา เช่น วรรณกรรม ศิลปะและดนตรี แต่ภายหลังเธอก็ไปชอบพอกับชายอื่น ทำให้เขาเสียใจมาก แต่ในด้านธุรกิจแฟรงค์ก็ได้เข้าควบคุมกิจการขนส่งทางด้านตะวันตกเพิ่มขึ้นอีกและเมื่อมีการเลือกตั้งสภาเมืองชิคาโกสงครามธุรกิจก็เริ่มขึ้น เพื่อช่วงชิงอำนาจในการควบคุมสภาเมือง และเพื่อผลประโยชน์ในการผลักดันกฎหมายต่าง ๆ ผลลัพธ์ที่ได้คือแฟรงค์เป็นฝ่ายพ่ายแพ้

ต่อมาแฟรงค์ได้รู้จักกับเบอร์นิส (Berenice) แฟรงค์คอยให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่เธอและครอบครัวของเธอและในที่สุดเขาก็ได้เบอร์นิสมาเป็นภรรยา ซึ่งขณะนั้นแฟรงค์มีอายุถึง 52 ปี แต่เบอร์นิสอายุเพียง 17 ปีเท่านั้น และในช่วงนี้เองที่รถไฟเริ่มเข้ามามีบทบาทในการขนส่งนั่นหมายถึงว่า แฟรงค์ต้องปรับปรุงบริษัทการขนส่งของเขาด้วยเช่นกัน แต่ฝ่ายตรงข้ามมีอำนาจมากกว่าและพยายามกีดกันไม่ให้ธนาคารปล่อยเงินทุนให้กับแฟรงค์ แฟรงค์แก้ไขสถานการณ์โดยการบริจาคเงินจำนวนมากให้กับมหาวิทยาลัยท้องถิ่นแห่งหนึ่งเพื่อใช้ในการซื้อกล้องโทรทรรศน์ และสร้างหอดูดาว ทำให้นักการเงินการธนาคารหมดข้อกังขาในเครดิตของเขา

แม้ว่าเขาสามารถเอาตัวรอดในด้านธุรกิจ แต่แฟรงค์รู้ดีว่าทั้งเขาและภรรยาไม่สามารถทำให้สังคมชั้นสูงของชิคาโกยอมรับพวกเขาได้ เขาจึงตัดสินใจสร้างคฤหาสน์ในเมืองนิวยอร์คเป็นสถานที่สำหรับเก็บภาพศิลปะราคาแพงที่เขาสะสมไว้ และไว้เป็นใบเบิกทางเพื่อเข้าสู่วงสังคมด้วย ต่อมาไม่นานมรสุมธุรกิจเข้าโจมตีแฟรงค์อีก เมื่อธุรกิจแห่งหนึ่งของเขาล้มละลายทำให้คู่แข่งของเขาที่ได้เข้าควบคุมธนาคาร พยายามเรียกเงินกู้ยืมคืนจากเขา

ความพยายามของแฟรงค์ครั้งสุดท้าย คือ การเข้ารับสัมปทานในการควบคุมการขนส่งเป็นระยะเวลานานถึง 50 ปี แม้ว่าเขาได้ต่อสู้อย่างเต็มที่ทุกวิถีทางเสียเงินเสียเวลาไปมากแต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ ขณะนั้นคฤหาสน์ในนิวยอร์คได้เสร็จสมบูรณ์ และไอลีนก็ย้ายเข้าไปอยู่ ต่อมาเมื่อเธอทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างแฟรงค์กับเบอร์นิส เธอโกรธมาก และพยายามฆ่าตัวตายเมื่อแฟรงค์ขอหย่ากับเธอ

สำหรับแฟรงค์เมื่อความฝันในการควบคุมกิจการขนส่งในชิคาโกล้มเหลว เขาก็จำต้องยอมรับความพ่ายแพ้ด้วยการขายทรัพย์สินที่เหลือและออกเดินทางไปยุโรปพร้อมกับเบอร์นิส

เรื่องย่อ The Genius

ยูยีน วิทลา (Eugene Witla) ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่และพี่สาวอีก 2 คน ในเมืองอเล็กซานเดรีย (Alexandria) มลรัฐอิลลินอยส์ (Illinois) ก่อนที่จะเดินทางไปแสวงโชคในชิคาโก ยูยีนทำงานหลายอย่าง แต่ขณะที่เขาทำงานเป็นคนขับรถให้ร้านซักรีดแห่งหนึ่ง เขาก็ได้

มีความสัมพันธ์กับหญิงสาวคนหนึ่ง ชื่อ มาร์กาเร็ต ดัฟ (Margaret Duff) และในเวลาเดียวกันก็เกิดความประทับใจในผู้หญิงอีกคนหนึ่ง เธอเป็นครูชื่อ แองจีลา บลู (Angela Blue)

ยูยีนทำงานไปพร้อม ๆ กับเรียนศิลปะที่สถาบันศิลปะแห่งชิคาโก ความสามารถทางด้านศิลปะของเขาเริ่มฉายแววเด่นชัดขึ้น โดยเฉพาะความสามารถในการถ่ายทอดความสวยงามของสรีระของมนุษย์ เขาได้รู้จักกับนางแบบสาวชื่อ รูบี เคนนี (Ruby Kenny) และในที่สุดเธอก็ตกเป็นภรรยาลับ ๆ ของเขา แต่ไม่ช้ายูยีนก็ทิ้งเธอไปหาแองจีลาจากนั้นก็เดินทางสู่นิวยอร์ค และที่นี่เองที่ทำให้ยูยีนได้เรียนรู้เรื่องศิลปะมากยิ่งขึ้น หลายปีต่อมาเขาก็เริ่มมีชื่อเสียง ยูยีนกลับไปหาแองจีลา และมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอ พร้อมทั้งยอมแต่งงานกับเธอ และกลับไปนิวยอร์คด้วยกัน ซึ่งการตัดสินใจของยูยีนครั้งนี้สร้างความสุขให้กับแองจีลาอย่างมาก

ทางด้านผลงานของยูยีน ก็ได้รับความสนใจจาก เอ็ม อนาโตล ชาร์ลส (M Anatole Charles) ผู้จัดการร้านศิลปะแห่งหนึ่ง เขาจัดนิทรรศการแสดงผลงานให้ยูยีน ซึ่งทำให้ผลงานของยูยีนเป็นที่รู้จัก ยูยีนและแองจีลาเดินทางไปฝรั่งเศส และกลับมาแสดงผลงาน แต่ไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก เพราะผู้ชมเห็นว่างานในปารีสของเขาไม่เป็นที่พอใจ ซึ่งยูยีนเองก็รู้สึกตัวเช่นกันว่างานของเขาขาดพลังและจุดมุ่งหมาย ซึ่งเขาไม่รู้เลยว่าอุปสรรคสำคัญ คือชีวิตคู่ของเขานั่นเอง

ยูยีนเดินทางกลับอเล็กซานเดรียพร้อมภรรยาในขณะนั้นเขาอายุ 29 ปี เขาได้พบเด็กสาววัย 18 ปี ชื่อ โรท (Roth) และพอใจในความสาวและสวยของเธอ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับโรทก็ถูกขัดขวางโดยแองจีลาเสียก่อน

ยูยีนพร้อมกับแองจีลาเดินทางไปพักผ่อนตามสถานที่ต่าง ๆ จนเงินหมด แองจีลาเดินทางกลับไปหาพ่อแม่ ขณะที่ยูยีนกลับไปนิวยอร์คเพื่อสร้างชื่อเสียงใหม่อีกครั้ง เขาเริ่มสนใจเด็กสาวคนใหม่อีก แต่เมื่อแองจีลาทราบเรื่องก็รีบเดินทางมายับยั้ง จากนั้นยูยีนและแองจีลาก็ตัดสินใจเริ่มต้นชีวิตใหม่กันอีกในนิวยอร์ค

ยูยีนเข้าทำงานให้กับหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการโฆษณาจนประสบความสำเร็จทั้งทางด้านการเงินและสังคม เขาเริ่มหลงรักซูซานน์ (Suzanne) ลูกสาวของเอมิลี เดล (Emily Dale) ซูซานน์ยอมเป็นภรรยาลับ ๆ ของเขา เมื่อเรื่องนี้ทราบถึงแองจีลา เธอก็

พยายามเอาชนะสามีด้วยการมีลูก ทั้ง ๆ ที่หมอเตือนให้ระวังถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น สำหรับทางด้านซูซานน์นั้น แม่ของเธอไม่เห็นด้วยที่ลูกสาวมีความสัมพันธ์กับยูยีน เธอจึงตัดสินใจส่งซูซานน์ไปแคนาดา เพื่อให้ห่างจากยูยีน

หลังจากแองจีลาคลอดบุตรเธอก็เสียชีวิต ยูยีนใช้ชื่อเธอตั้งชื่อให้ลูกสาวและได้ขอร้องให้พี่สาวของเขามาช่วยเลี้ยงดูบุตรสาวของเขา

ยูยีนได้มีโอกาสพบซูซานน์อีกครั้ง แต่ต่างคนต่างก็ห่างเหินกันไป ยูยีนกลับมาวาดภาพใหม่ โดยมีชาร์ลสคอยสนับสนุน เขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อแองจีลาลูกสาว พยายามสั่งสมความรักศิลปะลงไปในตัวเธอ แม้ว่าเขาจะเคยเรียนรู้มาบ้างแล้ว ว่ามนุษย์ควบคุมชะตาชีวิตของตนเองหรือใคร ๆ ไม่ได้ แต่เขาก็พอใจที่จะสร้างฝันเพื่อตัวเขาและลูกสาวคนเดียวของเขา

เรื่องย่อ The Bulwark

เป็นเรื่องราวของครอบครัวหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในรัฐเมน (Maine) หัวหน้าครอบครัวชื่อรูฟัส (Rufus) และภรรยาชื่อ ฮันนาห์ (Hannah)สามีภรรยาคู่นี้เป็นเควกเกอร์ (Quaker) ที่เคร่งครัดมาก รูฟัสได้เข้าไปทำงานเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินตามคำขอร้องของ ฟีบี (Phoebe) น้องสาวฮันนาห์ ซึ่งงานนี้แต่เดิมเป็นงานของสามีของเธอขณะเมื่อมีชีวิตอยู่ ฟีบีได้ยกบ้านหลังเก่าแต่โอ่โถงและสวยงามในดักลา (Dukla) เพนซิลเวเนียให้กับครอบครัวของเขาด้วย จากนั้นรูฟัสก็ย้ายครอบครัวเข้าไปอยู่ในบ้านหลังนั้น รูฟัสได้นำลัทธิเควกเกอร์มาปรับใช้กับงานธุรกิจที่ทำอยู่ และช่วยเหลือชาวนาที่ยากจน สองสามีภรรยาคู่นี้ยึดถือและเชื่อมั่นในลัทธิเควกเกอร์อย่างมากและพยายามถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ไปยังซินเทีย (Cynthia) และโซลอน (Solon) ผู้เป็นลูก ครั้งหนึ่งโซลอนประสบอุบัติเหตุจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด แม่ของเขาช่วยได้ก็เพียงแต่สวดอ้อนวอน เมื่ออาการของโซลอนดีขึ้น ความเชื่อของครอบครัวนี้ก็ยิ่งเพิ่มทวีคูณ

เมื่อถึงวัยเรียนซินเทียก็เข้าไปเรียนในโรงเรียนสอนศาสนาเควกเกอร์ ในขณะที่โซลอนเลือกที่จะอยู่บ้านช่วยธุรกิจของพ่อ ครอบครัวของรูฟัสได้รู้จักสนิทสนมกับครอบครัวจัสตัส (Justus) จัสตัสทางานธนาคารให้โซลอนทำและให้แต่งงานกับเบนีเซีย (Benesia) ลูกสาวคนสวยของเขา โซลอนมีความสามารถในการทำงาน และได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น ๆ หลังจากที่พ่อแม่

ของโซลอนเสียชีวิต โซลอนและภรรยาจึงย้ายไปอยู่ในดักลา เขาต่อต้านการสูบบุหรี่ การดื่ม ดนตรี ศิลปะ การเต้นรำ เขาและภรรยาเลี้ยงดูลูกและถ่ายทอดความเชื่อในลัทธิเควกเกอร์ให้กับลูก ๆ ทั้ง 5 คน ซึ่งแต่ละคนก็แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบต่อการกระทำเช่นนี้แตกต่างกันไป

อิสโซเบล (Isobel) เป็นลูกสาวคนแรกของโซลอน เธอไม่ค่อยพอใจนักกับสิ่งที่พ่อและแม่ปลูกฝังให้ ลูกคนต่อมา คือ ออวิลล์ (Orville) เขาสนใจในธุรกิจตั้งแต่ยังเล็ก เขาได้แต่งงานกับลูกสาวเศรษฐีและได้ทำงานธุรกิจร่วมกับพ่อของเขา โดโรธี (Dorothea) เป็นลูกสาวคนที่ 3 เธอเป็นคนสวยมาก โรดา (Rhoda) ญาติสนิทของโซลอนเป็นผู้ที่อบรมเลี้ยงดูเธอ โดโรธีได้แต่งงานกับเศรษฐีคนหนึ่งและมีลูก 3 คน คนที่ 4 ชื่อ เอ็ตตา (Etta) เธอเป็นคนสวย อ่อนไหวง่าย ฉลาดและชอบอ่านหนังสือที่พ่อแม่เห็นว่าเป็นหนังสือต้องห้าม เธออ่านนวนิยายฝรั่งเศสและวรรณกรรมต่าง ๆ และหนีไปเรียนที่วิสคอนซิน จากนั้นก็ย้ายไปเรียนต่อที่กรีนวิช วิลเลจ (Greenwich Village) เธอได้พบกับจิตรกรชื่อ วิลลาร์ด เคน (Willard Kane) ความสัมพันธ์ของเขาทั้งสองเริ่มก่อตัวและเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่โซลอนพยายามขัดขวางทุกวิถีทาง และคนสุดท้าย ชื่อ สจ๊วต (Stewart) โรดาเลี้ยงเขามาอย่างตามใจและส่งเข้าโรงเรียนเอกชน สจ๊วตสนใจและชอบยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงชั้นต่ำ และครั้งหนึ่งเพื่อนของเขาได้ให้ยากับหญิงสาวคนหนึ่งเพื่อให้เธอยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขา แต่ยามีปริมาณมากเกินไปทำให้หญิงสาวตาย พวกเขาทุกคนรวมทั้งสจ๊วตถูกตำรวจจับ สจ๊วตฆ่าตัวตายในคุก เพราะไม่กล้ากลับไปเผชิญหน้ากับครอบครัวของเขา

การตายของสจ๊วตทำให้เบนีเซียเสียใจมาก เอ็ตตารีบกลับมาดูแลแม่ก่อนที่เธอจะเสียชีวิตลง เอ็ตตาพบว่าโซลอนเปลี่ยนไปมากและพบว่าธุรกิจเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาไกลห่างจากความเมตตากรุณาและความเชื่อ เอ็ตตาพยายามใกล้ชิดกับพ่อและร่วมใจกันยึดมั่นในความเชื่อในลัทธิเดิมของพวกเขา ต่อมาโซลอนก็เสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็ง เอ็ตตาตัดสินใจเลิกลาจากโลกธุรกิจเข้าสู่โลกของเควกเกอร์อย่างสมบูรณ์

(เควกเกอร์ คือ สมาชิกของกลุ่มผู้นับถือศาสนาคริสต์กลุ่มหนึ่ง ที่รวมกลุ่มกันเพื่อต่อต้านความรุนแรงและอุทิศเวลาส่วนใหญ่ให้กับการประกอบกิจทางศาสนา)

เรื่องย่อ The Stoic

เป็นเรื่องราวตอนสุดท้ายของชีวิตของแฟรงค์ คูว์เปอร์วูด ซึ่งมีอายุใกล้ 60 ปี แม้ว่าเขาจะโชคไม่ดีในเรื่องของการขอสัมปทานการขนส่งระยะยาวในชิคาโก แต่กลับมีโชคในเรื่องของเบอร์นีส เพราะเธอยอมเป็นภรรยาลับของเขาทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าเขายังไม่ได้หย่ากับไอลีน ภรรยาของเขา

แฟรงค์เดินทางไปอังกฤษพร้อมกับเบอร์นีส เพื่อจัดการทางด้านการเงินที่จะนำมาใช้ในโครงการที่ทำร่วมกับวิศวกรชาวอังกฤษอีก 2 คน แฟรงค์ได้แวะเยี่ยมไอลีนที่นิวยอร์ค เขาชวนไอลีนไปยุโรปด้วยโดยวางแผนว่าจ้าง บรูช ทอลลีเฟอร์ (Bruce Tallifer) ในราคา 200 ดอลล่าห์ต่อสัปดาห์ เพื่อให้ไปพบไอลีนที่ลอนดอนและเป็นคนคอยดูและเธอ ทอลลิเฟอร์ชวนไอลีนไปปารีส และพยายามช่วยผลักดันให้ไอลีนสนใจปรับปรุงและดูแลเอาใจใส่ตนเองมากขึ้น

แฟรงค์ได้พบ ลอร์ด สเตน (Lord Stane) นักลงทุนผู้มั่งคั่งชาวอังกฤษ เขาสนับสนุนแฟรงค์ทั้งทางด้านธุรกิจ และในเรื่องส่วนตัว ทำให้แฟรงค์ได้มีโอกาสใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานและสะดวกสบายกับเบอร์นีสในบ้านหลังใหญ่นอกเมืองซึ่งเช่าจากลอร์ด สเตน จากนั้นแฟรงค์ได้เดินทางกลับสหรัฐเพื่อหาเงินทุนเพิ่มอีก คราวนี้เขาได้พบนักเต้นรำ ชื่อ ลอร์นา แมริส (Lorna Maris) ซึ่งอ้างตัวว่าเป็นญาติกับเขา และมีเพศสัมพันธ์กับเธอจนข่าวนี้แพร่กระจายไปถึงไอลีนและเบอร์นีส เบอร์นีสโกรธมากและเริ่มใกล้ชิดกับลอร์ด สเตน แต่ในที่สุดเธอก็เลือกที่จะซื่อสัตย์ต่อแฟรงค์ ในไม่ช้าแฟรงค์ก็เลิกกับลอร์นาและเดินทางกลับอังกฤษไปหาเบอร์นีสตามเดิม การเดินทางของแฟรงค์ครั้งนี้ได้ผลคุ้มค่าทางด้านธุรกิจอย่างยิ่ง

สำหรับไอลีนหลังจากทราบเรื่องที่แฟรงค์ว่าจ้างทอลลิเฟอร์จากเพื่อนคนหนึ่ง เธอโกรธมากและเดินทางกลับนิวยอร์คทันที แฟรงค์ตามไปพร้อมกับบอกว่าจะขยายบ้านให้ใหญ่ขึ้นโดยให้ไอลีนเป็นคนดูแลในเรื่องการก่อสร้างเพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับเก็บภาพศิลปะที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

แฟรงค์เดินทางกลับลอนดอน และเริ่มป่วยเขาเช่าเรือแล่นไปนอรเวย์กับเบอร์นีส เมื่อกลับมาเขาป่วยหนักอีก แฟรงค์เริ่มมองหาสถานที่ที่จะเป็นที่ฝังศพของตนเอง จากนั้นเขาได้ตัดสินใจเดินทางกลับนิวยอร์คเพื่อพบไอลีนอีกครั้ง โดยมีเบอร์นีสเดินทางตามมาด้วยความเป็นห่วง ในที่สุดเขาก็เสียชีวิตลงและถูกฝังในสถานที่ที่เขาเตรียมไว้ ไอลีนขายบ้านและล้มเลิกแผนการเกี่ยว

กับพิพิธภัณฑ์และโรงพยาบาล และต่อมาก็เสียชีวิตลงศพของเธอถูกฝังไว้ใกล้ ๆ กับสามีของเธอ

สำหรับเบอร์นีสเธอออกเดินทางรอบโลกและกลับมาอเมริกาเพื่อตั้งโรงพยาบาลและทำงานที่นั่นโดยดูแลเกี่ยวกับเด็กที่พิการและทุพพลภาพ เบอร์นีสตระหนักได้ในที่สุดอำนาจที่แฟรงค์แสวงหาอยู่เสมอตราบจนสิ้นอายุขัยนั้นไม่เคยนำความสุข ความสงบ ชื่อเสียงที่จีรังยั่งยืนมาสู่ตัวเขาเลย เธอคิดว่าแต่ละคนควรทำตนให้เป็นประโยชน์เท่าที่ความสามารถของตนเองจะอำนวย ดังเช่นที่เธอกำลังทำอยู่ในปัจจุบัน

ภูมิหลังและเรื่องย่อของนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

ภูมิหลัง

นวนิยายเรื่อง An American Tragedy เป็นนวนิยายเรื่องเอกของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ ซึ่งได้รับการตีพิมพ์จำหน่ายครั้งแรกในอเมริกาเมื่อปี ค.ศ. 1925 และประสบผลสำเร็จอย่างมากโดยทำเงินได้สูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับผลงานเรื่องอื่น ๆ ก่อนหน้านั้น และรายได้ที่ได้จากการขายหนังสือเล่มนี้ช่วยให้ฐานะที่ย่ำแย่ของไดรเซอร์เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น หลังจากปี ค.ศ. 1925 ก็ยังมีการตีพิมพ์หนังสือนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นใหม่อยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งปัจจุบันนี้หนังสือเรื่อง An American Tragedy ก็ยังมีปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปทั้งในอเมริกาและในต่างประเทศ แม้ว่าผู้เขียนคือ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ จะเสียชีวิตไปนานนับสิบ ๆ ปีแล้วก็ตาม

แรงบันดาลใจที่ทำให้ไดรเซอร์เขียนนวนิยายเรื่องนี้ เกิดขึ้นหลังจากที่เขาอ่านพบฆาตกรรมข่าวหนึ่งในหนังสือพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1906 ซึ่งรายละเอียดของข่าวมีใจความพอสรุปได้ว่าเมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1906 มีคนพบศพเด็กสาวคนหนึ่ง ทราบชื่อภายหลังว่าชื่อ เกรซ บราวน์ (Grace Brown) จมอยู่ใต้ทะเลสาบบิก มูส (Big Moose Lake) ลึกลงไปประมาณ 7 ฟุต ที่เมืองอดิรอนแดคส์ (Adirondacks) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของรัฐนิวยอร์คและหลังจากนั้น เชสเตอร์ จิลเล็ต (Chester Gillette) คู่รักของเธอก็ถูกจับในข้อหาฆาตกรรม จากการสืบค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจรวมทั้งหลักฐานสำคัญที่ค้นพบในห้องของเชสเตอร์ทำให้ทราบว่าทั้งสองเคยทำงานร่วมกันในโรงงานผลิตเสื้อผ้าแห่งหนึ่งในคอร์ตแลนด์ (Cortland) รัฐนิวยอร์ค ซึ่งลุงของเชสเตอร์เป็นเจ้าของ เกรซทำงานในตำแหน่งลูกจ้างชั้นต่ำ สำหรับเชสเตอร์นั้นทำงานอยู่ในระดับที่สูงกว่า คือเป็นผู้ควบคุมดูแลคนงาน จากการที่ทั้งสองได้มีโอกาสรู้จักสนิทสนมกันและลักลอบมีเพศสัมพันธ์กันจนกระทั่งเกรซตั้งครรภ์ เกรซได้ขอร้องให้เชสเตอร์รับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นโดยแต่งงานกับเธอ แต่เชสเตอร์ไม่เต็มใจและไม่อยากผูกมัดตัวเองกับเกรซ ซึ่งเป็นเพียงหญิงคนงานจากครอบครัวจน ๆ เชสเตอร์ตั้งความหวังไว้ว่าเขาจะต้องได้แต่งงานกับสาวสวยอีกคนหนึ่ง-ซึ่งเป็นลูกของครอบครัวที่มีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีกว่า แต่เมื่อเกรซรบเร้ามากขึ้น เขาจึงตัดสินใจวางแผนลวงเธอไปฆ่า โดยเช่าเรือและพายออกไปกลางทะเลสาบ จากนั้นก็ตีเธอด้วยไม้เทนนิส

ก่อนที่จะจมเรือและว่ายน้ำหนีเข้าฝั่งไป ทิ้งให้เกรซซึ่งช่วยเหลือตนเองไม่ได้จมน้ำตาย ผลจากการพิจารณาคดีคณะลูกขุนเห็นพ้องกันว่า เชสเตอร์ได้กระทำผิดจริง แม้ว่าเขาจะพยายามแก้ตัวว่าเกรซกระโดดน้ำเอง เพราะเสียใจที่เขาปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานกับเธอ และปี ค.ศ. 1908 เชสเตอร์ จิลเล็ต ก็ถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยเก้าอี้ไฟฟ้า

คดีฆาตกรรมทำนองนี้เป็นสภาพการณ์ที่ไดรเซอร์พบเห็นเสมอ ๆ ในสังคมอเมริกา โดยเฉพาะในช่วงที่เขาทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์ เหตุที่ก่อให้เกิดคดีหรือพฤติกรรมทำนองนั้นนั้น ไดรเซอร์คิดว่าเป็นผลจากการที่หนุ่มสาวพยายามไขว่คว้าหาความมั่นคงในชีวิต ความมั่งคั่งและสถานะภาพทางสังคมที่ดีกว่า ดังเช่น เกรซ บราวน์ ที่พยายามยกฐานะตัวเธอเองโดยการแต่งงานกับเชสเตอร์ จิลเล็ต หรือ เชสเตอร์ จิลเล็ต ที่ฆ่าได้แม้กระทั่งหญิงคนที่เคยรักกันเพียงเพราะเธอเข้ามาขวางทางก้าวหน้าทางสังคมของตน

ไดรเซอร์สนใจในคดีฆาตกรรมรายนี้เป็นพิเศษ และต้องการที่จะได้ข้อมูลต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอีก ดังนั้นเขาจึงลงมือรวบรวมและบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้ด้วยตนเองอย่างจริงจัง เริ่มด้วยการจดบันทึกจากการรายงานข่าวในช่วงปี ค.ศ. 1906 จากนั้นก็เริ่มเดินทางไปสำรวจตามสถานที่เกิดเหตุ ด้วยความตั้งใจที่จะเก็บรายละเอียดให้ได้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมืองคอร์ตแลนด์ (Cortland) เป็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งไดรเซอร์กับเฮเลนเพื่อนสาวของเขา ขับรถตระเวนดูความเป็นอยู่ของคนยากจน คฤหาสน์ของผู้มั่งคั่งและโรงงานต่าง ๆ ไดรเซอร์จดบันทึกทุก ๆ สิ่งที่เขาคิดว่าสำคัญและเป็นประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้รอบ ๆ บริเวณหรือแม้แต่ลักษณะของรั้วบ้านจากนั้นเขาก็เดินทางไปทางตะวันออกสู่เซาท์ ออตเซลิค (South Otselic) ไปดูบ้านเล็ก ๆ เก่า ๆ ของเกรซ บราวน์ จากนั้นมุ่งสู่เมือง เฮอร์คิเมอร์ (Herkimer) ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือที่ใช้ในการพิจารณาคดี และขึ้นเหนือไปตามถนนสายเก่าที่ขรุขระเพื่อไปยัง อดิรอนแดคส์ (Adirondacks) ซึ่งเป็นที่ตั้งของทะเลสาบบิก มูส (Big Moose Lake) ไดรเซอร์และเฮเลนได้มีโอกาสพบกับเจ้าของเรือลำที่เชสเตอร์เช่าเพื่อลวงเกรซคนรักไปฆ่า เจ้าของเรือได้ชี้ให้ดูจุดที่พบศพเกรซและไดรเซอร์ได้ชวนเฮเลนพายเรือออกไปที่นั่นด้วย ไดรเซอร์พยายามเข้าถึงบรรยากาศของสถานที่ พยายามเข้าถึงพะวังของความคิดฝัน รวมทั้งความ

กลัวที่นำหนุ่มสาวทั้งสองไปที่นั่น เขาพยายามจินตนาการถึงเสียงกรีดร้องของเกรซเมื่อรู้ตัวว่าคนรักลวงเธอมาฆ่า ไดรเซอร์ดูเหมือนจะตกอยู่ในอารมณ์ที่เศร้าสลด และรุนแรงจนเฮเลนเพื่อนสาวของเขารู้สึกกังวลใจถึงความปลอดภัยของตัวเธอเอง เพราะหวั่นไปว่าไดรเซอร์อาจจะถูกสะกดจากความคิดคำนึงของเขาเอง จนก่อให้เกิดการกระทำในทำนองเดียวกันนั้นขึ้นอีก นอกจากนี้ไดรเซอร์ยังเคยเดินทางไปเยี่ยมชมโรงงาน Cluett and Peabody ในทรอย (Troy) เพื่อดูว่าคนในโรงงานผลิตปกเสื้อชาย ทำงานกันอย่างไร เพื่อจะได้เห็นภาพไคลด์ กริฟฟิทส์ ตัวละครเอกของเขาในฉากโรงงานได้ชัดเจนขึ้น และไดรเซอร์ยังได้ใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อให้เข้าไปดูเรือนจำที่ใช้กักขังนักโทษที่รอประหาร และห้องที่ใช้ประหารนักโทษด้วยเก้าอี้ไฟฟ้า (Death house)

ไดรเซอร์รวบรวมและศึกษาข้อมูลไปพร้อม ๆ กับการเขียนนวนิยาย ไดรเซอร์ได้เริ่มเขียนนวนิยายเรื่องใหม่ของเขาปี ค.ศ. 1919 โดยมีเฮเลนเป็นคนพิมพ์ดีดและช่วยเรียบเรียงส่วนที่กล่าวซ้ำ ๆ และยาวเกินความจำเป็น มูเคอร์จี (Mookerjee. 1947 : 93) กล่าวว่าเดิมไดรเซอร์ตั้งชื่อนวนิยายเรื่องนี้ว่า Mirage ซึ่งหมายถึงความฝันลม ๆ แล้ง ๆ หรือภาพลวงตา แต่ต่อมาภายหลังเขาเปลี่ยนไปใช้ชื่อ An American Tragedy โดยให้เหตุผลว่า เรื่องที่เกิดขึ้นในนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในอเมริกาได้เพียงแห่งเดียวในโลก เรื่องเศร้าสลดของตัวละครเอกในเรื่องก็คือ เรื่องเศร้าของชาวอเมริกันทุกคนที่ตกเป็นเหยื่อของ American Dream ไดรเซอร์ใช้เวลาเขียนนวนิยายเรื่องนี้นานที่เดียวจนทางสำนักพิมพ์ Liveright ซึ่งคอยรับงานเขียนของเขาต้องเร่งและกำหนดให้เขาเขียนให้เสร็จภายในฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1924 ไดรเซอร์ยอมรับว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เขียนยากกว่าเรื่องอื่น ๆ อาจเป็นเพราะเขาพิถีพิถันเอาใจใส่และระมัดระวังในการเขียนมากเป็นพิเศษนั่นเอง ไดรเซอร์ไม่สามารถเขียนทันตามกำหนด และไม่สามารถเขียนได้เร็วกว่าที่เป็นอยู่ ทุกครั้งที่เขารู้สึกกังวลเรื่องงานมาก ๆ เขาจะดื่มมาก สูบบุหรี่จัด บางครั้งก็ร้องไห้ด้วยความขมขื่น เมื่อสำนักพิมพ์เลื่อนเวลาให้จนถึงปี 1925 ไดรเซอร์ก็ทำได้สำเร็จ แต่ทางสำนักพิมพ์ไม่ค่อยพอใจกับชื่อ "An American Tragedy" และอยากให้เปลี่ยนไปใช้ชื่อตัวละครเอกแทน แต่เมื่อทราบชื่อของตัวละครเอก ทางสำนักพิมพ์ก็ไม่พอใจเช่นกัน เพราะเป็นชื่อที่ยากแก่การออกเสียง อย่างไรก็ตามไดรเซอร์ก็ยังยืนยันที่จะใช้ชื่อ An American Tragedy เช่นเดิม

หนังสือนวนิยายเรื่องนี้เดิมมีความยาวมากกว่า 1 ล้านคำ แต่ผู้ช่วยของไดรเซอร์ได้ช่วยกันปรับและตัดออกไปกว่าครึ่ง และเมื่อไดรเซอร์ส่งบทสุดท้ายไปยังสำนักพิมพ์ ทางสำนักพิมพ์ได้รวบรวม และตัดออกอีกบางส่วน แต่ไดรเซอร์ก็ให้เติมเข้าไปใหม่ และในที่สุดเมื่อพิมพ์ออกมาเป็นเล่มหนังสือนี้มีความยาวประมาณ 385,000 คำ (Swanberg. 1965 : 295)

ไดรเซอร์ได้ทราบว่าแรงกายแรงใจที่เขาทุ่มเทให้กับนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ไม่ได้สูญเปล่า เพราะเมื่อหนังสือเล่มนี้ปรากฏแก่สายตาของนักอ่าน ต่างพากันนิยมชมชอบบรรดาหนังสือพิมพ์ และนิตยสารต่าง ๆ พากันเขียนบทความวิจารณ์ความดีของหนังสือนี้ แม้แต่บริษัท Constable and Company ในประเทศอังกฤษ ซึ่งไม่เคยสนใจผลงานของไดรเซอร์มาก่อน ก็รีบขอทำสัญญาในการพิมพ์หนังสือนวนิยายเรื่อง An American Tragedy เช่นกัน ส่งผลให้นวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของไดรเซอร์ เช่น Sister Carrie และ Jennie Gerhardt กลับมาเป็นที่นิยมและได้รับการตีพิมพ์ใหม่อีกครั้ง นับได้ว่าเป็นช่วงหนึ่งในชีวิตของไดรเซอร์ที่รุ่งโรจน์ และประสบผลสำเร็จสูงสุดในด้านงานเขียน

เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

เล่มที่ 1

ในฤดูร้อนใจกลางเมืองแคนซัส ซิตี (Kansas City) บนทางแยกของถนนสายหนึ่งจะเห็นชายสูงอายุคนหนึ่ง ท่าทางไม่น่าสนใจเท่าไรนัก อายุประมาณ 50 ปี ภรรยาของเขาซึ่งดูอ่อนกว่าประมาณ 5 ปี ยืนอยู่ข้าง ๆ และยังมีลูก ๆ อีก 4 คน พวกเขาทั้งหมดเดินไปตามถนนและหยุดเมื่อเจอทำเลที่เหมาะเพื่อร้องเพลงสวด โดยมีลูกสาวคนโตเล่นเปียโนตัวเล็ก ๆ คลอไปพร้อม ๆ กัน อสา (Asa) พ่อของเด็กทั้ง 4 คนนั้นเป็นคนที่เคร่งในศาสนา สำหรับเอลวิรา (Elvira) ผู้เป็นแม่นั้น ก่อนหน้านี้ก็เป็นเพียงสาวชาวนาธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่ไม่มีความรู้และไม่เคยสนใจในเรื่องศาสนามาก่อนเลยแต่หลังจากที่เธอแต่งงานกับอสาแล้ว เธอก็เชื่อถือตามสามีตลอดมา ขณะที่เพลงสวดนั้นบรรเลงไปเรื่อย ๆ หลาย ๆ คนที่เดินผ่านไปมาพอจะสังเกตเห็นได้ว่าเด็กชายที่มีอายุราว 12 ปีนั้นไม่ค่อยเต็มใจกระทำในสิ่งที่พ่อของเขาต้องการมากนัก เด็กคนนี้ ชื่อ ไคลด์ กริฟฟิทส์ (Clyde Griffiths) ไคลด์ไม่มีความเชื่อมั่นในศาสนามากเท่าที่พ่อและแม่ของเขาหวัง

เขาเกลียดการที่มีคนเดินผ่านไปมาพร้อมกับจ้องมองพวกเขาด้วยความเวทนา พวกเด็ก ๆ ชอบล้อเลียนครอบครัวของเขา ไคลด์อยากมีชีวิตเหมือนเด็กผู้ชายทั่ว ๆ ไป เขาเกลียดความยากจน ไคลด์รู้ดีว่า เขามีรูปร่างหน้าตาที่ดีที่เดียว หากเขาได้สวมเสื้อผ้าดี ๆ ก็คงทำให้เขาดูดีขึ้นอีกมาก เขาชอบฝันถึงเมืองไลเคอกัส (Lycurgus) ที่แม่เคยเล่าให้ฟังว่าลุงแซมมวล กริฟฟิทส์ (Samuel Griffiths) พี่ชายแท้ ๆ ของพ่อของเขาอยู่ที่นั้น ลุงแซมมวล มีบ้านใหญ่โต ฐานะร่ำรวย มีความเป็นอยู่ที่สะดวกสบาย รวมทั้งมีโรงงานผลิตเสื้อผ้าของตนเอง ซึ่งตรงกันข้ามกับความเป็นอยู่อันแร้นแค้น และที่อยู่อันคับแคบภายในโบสถ์ของครอบครัวของเขา

ไคลด์ได้เรียนหนังสือไม่มากนัก และย้ายโรงเรียนบ่อย เพราะพ่อแม่ของเขามักโยกย้ายที่อยู่เสมอ เมื่อไคลด์อายุได้ 15 ปี เขาเริ่มดิ้นรนหาทางออกให้กับตัวเอง ขณะที่เขากำลังตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของเขานั้น ภายในครอบครัวก็เกิดเหตุการณ์ไม่ดีขึ้น เอสตา (Esta) พี่สาวของเขาหนีตามนักแสดงเร่ที่มาเปิดการแสดงในเมือง โดยทิ้งจดหมายลาไว้ในห้อง ไคลด์เป็นคนพบจดหมายนั้น แต่ไม่มีโอกาสได้อ่านเนื้อความของจดหมาย เพราะทั้งพ่อและแม่พยายามปกปิดเรื่องนี้ไว้ โดยบอกเพียงว่า เอสตาต้องไปอยู่ต่างเมือง แต่สำหรับไคลด์ เขาพอจะเข้าใจเรื่องราวที่เป็นจริงได้พอสมควร ไคลด์ตัดสินใจออกจากโรงเรียนเพื่อหางานทำ เขาได้งานเป็นพนักงานผสมเครื่องดื่มและไอสครีม ร้านที่ทำอยู่ติดกับโรงละคร ทำให้เขามีโอกาสได้ยินได้ฟังหนุ่ม ๆ สาว ๆ หน้าตาดี ๆ แต่งตัวดี ๆ พูดคุยกันถึงงานเลี้ยง งานเต้นรำ และละครที่ได้ดูมาอย่างสนุกสนาน ไคลด์เพลิดเพลินกับสิ่งแวดล้อมเช่นนี้มาก ในช่วงนี้พ่อแม่ของไคลด์ตั้งใจจะย้ายไปเดนเวอร์ และต้องการให้เขาไปด้วย แต่ไคลด์ปฏิเสธ เพราะเขามีงานทำและกำลังสนุกกับงานของเขา ไม่นานต่อมาไคลด์ก็เปลี่ยนงานใหม่ เป็นเด็กรับใช้คอยบริการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แขกของโรงแรมกรีนเดวิดสัน (Green-Davidson) โรงแรมนี้จัดได้ว่าเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของเมืองนี้ ไคลด์ตื่นเต้นกับงานนี้มาก เพราะเขาได้สัมผัสเฟอร์นิเจอร์สวย ๆ หรู ๆ ได้พบเห็นแขกที่ร่ำรวย เขาพอใจกับชุดเครื่องแบบและหมวกที่ทางโรงแรมจัดให้ พอใจกับรายได้ที่เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม นอกจากเงินเดือนแล้ว ไคลด์ยังได้รับเงินค่าบริการจากแขกเป็นพิเศษอีกด้วย ไคลด์แบ่งรายได้ส่วนหนึ่งให้แม่ แต่ไม่ยอมบอกถึงจำนวนรายได้ที่แท้จริง แต่บอกเฉพาะเรื่องที่เขาได้รับประทานอาหารฟรีในโรงแรม เพราะนั่นหมายถึงว่า เขาไม่ต้องกลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน

และโอกาสที่จะออกไปสังสรรค์กับเพื่อนก็สะดวกมากขึ้น ไคลด์ใช้จ่ายเงินที่ได้มากับการซื้อเสื้อผ้าแพง ๆ รับประทานอาหารในร้านใหญ่ ๆ ขณะที่พ่อและแม่ของเขาไม่เคยมีโอกาสได้กระทำเช่นนั้นมาก่อนเลย ไม่เคยแม้แต่จะย่างกรายเข้าไปในโรงแรมที่เขาทำงานอยู่ ไคลด์เริ่มสนิทสนมกับเพื่อนร่วมอาชีพหลายคน พวกเขามักรวมกลุ่มกันไปสังสรรค์ ดื่ม เที่ยว รวมถึงการหลับนอนกับโสเภณี ซึ่งเป็นสิ่งที่ไคลด์ไม่เคยประพฤติมาก่อน ครั้งหนึ่งเพื่อนคนหนึ่งของเขาชื่อ แรตเตอร์เรอร์ (Ratterer) ได้ชวนไคลด์ไปเที่ยวที่บ้าน เมื่อไปถึงไคลด์รู้สึกประหลาดใจมาก ที่นั่นทุกคนมีอิสระ ร้องเพลง เต้นรำ และพลอดรักกันอย่างเปิดเผย โดยที่แม่ของแรตเตอร์เรอร์ไม่ได้แสดงความสนใจ หรือแสดงความรู้สึกคัดค้านใด ๆ ให้เห็น เป็นสภาพครอบครัวที่แตกต่างจากเขาโดยสิ้นเชิง ในงานนี้เองที่ไคลด์ได้มีโอกาสรู้จักกับ ฮอร์เทนส์ บริกส์ (Hortense Briggs) สาวสวยคนหนึ่ง ฮอร์เทนส์ มักใช้ความสวยของเธอยั่วยวนชายหนุ่มให้หลงใหลและยอมทุ่มเทสิ่งต่าง ๆ ให้ตามที่เธอประสงค์เสมอ ไคลด์เองก็เริ่มสนใจในตัวเธอเช่นกัน ในงานเต้นรำที่จัดขึ้นในเวลาต่อมา เพื่อสังสรรค์กันนั้นไคลด์ไปร่วมอีกเช่นเคย ไคลด์ได้พบฮอร์เทนส์อีก เขาจ้องมองเธอตลอดเวลาที่เธอเต้นรำกับผู้ชายมากหน้าหลายตา เมื่อแรตเตอร์เรอร์ สังเกตเห็นและเตือนว่าไม่ควรให้ ความสนใจกับเธอมากเกินไป เพราะมีแต่จะเสียเงินโดยที่อาจจะไม่ได้อะไรตอบแทนเลย แต่ไคลด์ก็อดคลั่งไคล้เธอไม่ได้ สำหรับฮอร์เทนนั้นเธอก็สามารถอ่านท่าทางของไคลด์ได้ว่า พอใจในตัวเธอเองมาก แม้ว่าเธอไม่ได้มีความรู้สึกสนใจในตัวไคลด์เป็นพิเศษ แต่เธอไม่รังเกียจที่จะคบหาและสนิทสนมกับเขาไว้ เพราะคาดว่าเขาคงมีเงินพอที่จะจ่ายในสิ่งที่เธอพอใจได้บ้าง

ทางด้านครอบครัวของไคลด์นั้น พ่อแม่ของเขายังกังวลใจเรื่องของเอสตาที่หายเงียบไปไม่ส่งข่าวคราว ครั้งหนึ่งไคลด์เห็นแม่ของเขากำลังอ่านจดหมายอยู่ เมื่อเห็นเขาก็หยุดอ่านทันทีและรีบเอาจดหมายไปเก็บ ไคลด์เห็นท่าทางของแม่ก็พอจะเดาได้ว่าจดหมายฉบับนั้นต้องมาจากเอสตาแน่นอน และอีกประมาณ 4 – 5 สัปดาห์ต่อมา แม่ของเขาก็ขอให้เขาช่วยหาเงินให้ประมาณ 100 ดอลล่าห์ โดยไม่ยอมบอกเหตุผลใด ๆ ไคลด์ช่วยเหลือไปในจำนวนเงินที่ไม่มากนัก ทำให้แม่ของเขาต้องเอาทรัพย์สินเก่า ๆ ออกขาย และกู้ยืมเงินจากคนอื่น เพื่อให้ได้เงินเพียงพอตามความต้องการ ไคลด์รู้ว่าแม่พยายามปิดบังเรื่องราวบางอย่างไว้ อีกต่อมาไม่นานเขาบังเอิญผ่านไปบริเวณชุมชนแออัดบนถนนมอนโทรส (Montrose) และพบแม่ของเขาเดินอยู่ ซึ่งเขาทราบภายหลังว่าเธอไปเดินหาห้อง

เช่าให้เอสตานั่นเอง ไคลด์แอบตามไปจึงได้พบเอสตา เธอกำลังตั้งครรภ์ สามีของเธอหนีไปและทิ้งเธอไว้ในโรงแรมแห่งหนึ่งที่พิทส์เบิร์ก ระยะนั้นเธอยังชีพได้ด้วยเงิน 100 ดอลล่าห์ที่แม่ส่งไปให้เมื่อเงินหมด เธอจึงต้องกลับมา เอสตาดีใจมากที่พบไคลด์

จากสภาพอันชอบชื่นของเอสตา ทำให้ไคลด์นึกถึงฮอร์เทนส์ และไม่อยากให้เธอประสบกับชะตากรรมเช่นพี่สาวของเขา สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างไคลด์กับฮอร์เทนส์นั้น ยังไม่ลึกซึ้งเท่าใดนัก แต่ไคลด์ได้เสียเงินไปมากมายแล้วในการจับจ่ายซื้อของต่าง ๆให้เธอและเมื่อฮอร์เทนส์อยากได้เสื้อราคาแพงถึง 125 ดอลล่าห์ เธอก็นึกถึงไคลด์ทันที เพราะตัวเธอเองไม่มีเงินเพียงพอที่จะซื้อ จากนั้นเธอก็เริ่มวางแผนนัดไคลด์มาพบ และเมื่อผ่านหน้าร้านเสื้อ ฮอร์เทนส์ก็แสดงออกอย่างชัดแจ้งว่าเธอต้องการเสื้อตัวนั้นมากเพียงไร และรบเร้าจนไคลด์รับปากว่าจะเก็บเงินซื้อให้ ซึ่งขณะนั้นแม่ของเขาก็ต้องการเงินเช่นกัน เพื่อใช้ในการทำคลอดเอสตา และค่าดูและรักษาอื่น ๆ แม่ขอความช่วยเหลือจากเขาเช่นเคย แม้ว่าไคลด์จะมีเงินในกระเป๋าอยู่มากพอ แต่เขาก็ลังเล เพราะเป็นเงินส่วนที่เขาเก็บไว้เป็นค่าเสื้อของฮอร์เทนส์ เขาตัดสินใจไม่ให้เงินกับแม่ของเขาโดยอ้างว่า ยังไม่มี แม้ว่าไคลด์จะรู้สึกผิดมากแต่เขาก็ทนไม่ได้ที่จะต้องสูญเสียฮอร์เทนส์ไป

วันหนึ่งหลังจากเสร็จงานช่วงเช้าในโรงแรมแล้ว ไคลด์และเพื่อน ๆ ได้ชวนกันไปนั่งรถเที่ยวโดยสปาร์เซอร์ (Sparser) เป็นคนขับ สปาร์เซอร์เป็นลูกชายของคนงานในบ้านของเศรษฐี ซึ่งขณะนั้นกำลังเดินทางไปทวีปเอเชีย เมื่อเขาไม่อยู่สปาร์เซอร์ก็เลยได้โอกาสแอบนำรถแพคการ์ดราคาแพงมาใช้ ซึ่งตอนแรกไคลด์ไม่เห็นด้วยกับการนำรถที่เจ้าของไม่อนุญาตมาใช้ แต่ไคลด์ก็อยากนั่งรถหรู ๆ แพง ๆ คูบ้าง และประการสำคัญก็คือในรถคันนั้นมีฮอร์เทนส์ร่วมอยู่ด้วย ในที่สุดการเดินทางก็เริ่มขึ้น สปาร์เซอร์ขับรถเร็วมากและทำตัวราวกับเป็นเจ้าของรถเลยทีเดียว ธรรมชาติริมทางที่รถแล่นผ่านปกคลุมด้วยหิมะ และแนวสน คณะของพวกเขาแวะจอดพักในโรงแรมแห่งหนึ่งใกล้แม่น้ำใช้เวลาส่วนใหญ่ในการดื่ม และเต้นรำ จากนั้นก็ออกไปลุยหิมะข้างนอก ที่นั่นไคลด์ได้มีโอกาสใกล้ชิดกับฮอร์เทนส์บ้าง คราวหนึ่งฮอร์เทนส์ และสปาร์เซอร์หายไปหลังพุ่มไม้ด้วยกัน ไคลด์เห็นและโกรธมาก สำหรับฮอร์เทนส์เธอไม่รู้สึกแคร์กับท่าทางที่ไคลด์แสดงออกเท่าไรนัก แต่เธอก็แสร้งเข้าไปง้องอนไคลด์ เมื่อนึกถึงเสื้อที่เธออยากได้นักหนา ขากลับหลายคนต้องรีบเร่งเพื่อกลับไปให้ถึงโรงแรมก่อนเวลาทำงานในช่วงเย็น มิฉะนั้นแล้วอาจถูกออกจากงาน สปาร์เซอร์

ขับรถเร็วเช่นเคย แต่สภาพถนนที่ลื่นและมีหิมะหนาทำให้รถแล่นเร็วเกินไปไม่ได้ เหลือเวลาอีกไม่นานนักก็จะถึงเวลาเข้าทำงานแล้ว ไคลด์รู้สึกอึดอัดและกังวลจนอยากจะลงเดินเสียมากกว่า สปาร์เซอร์ทราบว่าทุกคนรีบร้อน เขาเลยตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางโดยหักเลี้ยวไปทางเส้นทางอื่น ขณะเลี้ยวโค้งด้วยความเร็วสูง ก็มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งตัดหน้ารถ รถชนเธอกระเด็นไปไกล จากนั้นก็มีเสียงร้องและเสียงตะโกนของผู้ที่เห็นเหตุการณ์ดังตามมา ทุกคนตกใจมากภาพของตำรวจ คุกพ่อ เจ้าของรถ ลอยเข้ามาในห้วงความคิดของสปาร์เซอร์ เขาจึงตัดสินใจขับรถหนีไปอย่างรวดเร็ว เสียงตะโกนให้ช่วยกันหยุดรถ แต่แพคการ์ดวิ่งได้เร็วมากจนรถตำรวจไล่ตามไม่ทัน สปาร์เซอร์เร่งความเร็วขึ้น ไคลด์และเพื่อน ๆ ในรถอยู่ในสภาพที่ตกตะลึงและเสียขวัญ รถแฉลบกับกองหินข้างทางและพุ่งชนกับกองไม้ที่สุมอยู่ทำให้รถพลิกคว่ำ หลายคนได้รับบาดเจ็บและต่างก็พยายามพยุงตัวเองให้ออกมานอกรถ ซอร์เทนส์เมื่อออกมานอกรถได้แล้วจึงรู้ว่าบริเวณหน้าผากและแก้มซ้ายมีเลือดไหล หล่อนกรีดร้องออกมาเมื่อนึกถึงความสวยที่อาจสูญเสียไป และวิ่งเตลิดไปยังทิศทางที่บ้านของเธอตั้งอยู่ ไคลด์มองหาซอร์เทนส์แต่ไม่พบ จากนั้นเขาก็พยายามช่วยคนอื่น ๆ ที่ติดอยู่ในรถ แต่เมื่อได้ยินเสียงรถพยาบาล และรถตำรวจใกล้เข้ามาทุก ๆ คนที่ออกมานอกตัวรถแล้ว ต่างก็พากันวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงเพื่อเอาตัวรอด ไคลด์ก็เช่นกัน เขาออกวิ่งอย่างสุดแรงไปยังทุ่งนาข้างหน้ามุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้

เล่มที่ 2

หลังจากเกิดอุบัติเหตุรถชนเด็กแล้ว ไคลด์ก็หนีออกจากเมืองแคนซัส ซิตี เข้าสู่เมืองเซนต์หลุยส์ ไคลด์ติดตามข่าวเรื่องนี้จากหนังสือพิมพ์และได้ทราบว่าเด็กผู้หญิงที่ถูกรถชนนั้นเสียชีวิตแล้ว สปาร์เซอร์และชิป ซึ่งติดอยู่ในรถก็ถูกนำส่งโรงพยาบาลโดยมีตำรวจรอควบคุมตัวอยู่ สภาพรถแพคการ์ดเสียหายยับเยิน ตำรวจได้รายชื่อและที่อยู่ของทุก ๆ คนที่นั่งในรถคันนี้แล้วด้วยและไคลด์ยังเห็นรูปแม่ของเขาในหน้าหนังสือพิมพ์เช่นกัน ไคลด์เร่ร่อนต่อไปอีกหลาย ๆ เมือง โดยใช้ชื่อปลอมสมัครงานและรับจ้างทำงานต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ เวลาผ่านไปประมาณ 3 ปี ตอนนั้นไคลด์อายุครบ 20 ปีแล้ว ไคลด์ทำงานรับจ้างทั่วไปอยู่ในชิคาโก ไคลด์ตัดสินใจเขียนจดหมายถึงแม่ เพราะข่าวคราวเรื่องอุบัติเหตุนั้นเงียบหายไปแล้ว แม่ของเขาเขียนตอบมาจากเมืองเดนเวอร์ ซึ่งหมายถึงว่าครอบครัวของเขาเปลี่ยนที่อยู่และย้ายไปเดนเวอร์แล้ว แม่เล่าว่าทุก ๆ คนที่บ้านเป็นห่วงไคลด์มาก ฐานะทางบ้านนั้น

ดีขึ้นกว่าเก่า เอสตาได้ลูกชายที่น่ารักมาก และแม่ยังเขียนแนะให้ไคลด์ไปหาลุงแซมมวล กริฟฟิทส์ที่ไลเคอกัส เพราะลุงอาจช่วยเหลือในเรื่องการงานหรืออื่น ๆ ได้บ้าง ขณะที่ไคลด์กำลังตัดสินใจทำตามคำแนะนำของแม่ เขาได้พบแรตเตอร์เรอร์เพื่อนสนิทคนหนึ่ง ขณะนำของไปส่งที่ยูเนียน ลีกคลับ (Union League Club) ทั้งสองดีใจมาก และไคลด์ได้ทราบจากแรตเตอร์เรอร์ว่า ลุงแซมมวล กริฟฟิทส์ มาติดต่อธุรกิจที่ชิคาโก และพักอยู่ที่คลับนี้ด้วย แรตเตอร์เรอร์สนับสนุนให้ไคลด์เข้าไปแนะนำตัวเองในฐานะหลานแท้ ๆ และเมื่อได้โอกาสเหมาะไคลด์ก็รีบเข้าไปหาและแนะนำตัวเอง จากกริยาท่าทางที่สุภาพเรียบร้อย การพูดจาที่เข้าที ตลอดจนรูปร่างหน้าตาที่คล้ายคลึงกับกิลเบิร์ตลูกชายคนเดียวของเขา แซมมวล กริฟฟิทส์ จึงรับปากและยินดีที่จะช่วยให้ไคลด์มีงานทำในโรงงานของเขาในไลเคอกัส ไคลด์ดีใจมาก และเขาเริ่มมองเห็นหนทางแห่งความก้าวหน้าและความสำเร็จในชีวิตของเขาอีกครั้งหนึ่ง

แซมมวล กริฟฟิทส์ เป็นนักธุรกิจที่เข้ามาตั้งรกรากในไลเคอกัสเมื่อประมาณ 25 ปีที่แล้ว และประสบผลสำเร็จกลายเป็นเศรษฐีผู้มั่งคั่งมีโรงงานของตัวเอง มีบ้านใหญ่โอ่โถงที่สุดหลังหนึ่งในเมือง มีภรรยาและลูก ๆ อีก 3 คน ลูกชายคนเดียวของเขา คือ กิลเบิร์ต (Gilbert) และลูกสาวอีก 2 คน คือไมรา (Myra) และเบลลา (Bella) เมื่อแซมมวลกลับถึงบ้าน เขาก็เล่าให้ครอบครัวทราบถึง ไคลด์ หลานชายที่เขาพบในชิคาโกโดยบังเอิญ แซมมวลเล่าว่าไคลด์มีหน้าตาคล้ายกิลเบิร์ตมาก ซึ่งกิลเบิร์ตได้ฟังแล้วไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก

หลังจากพบกับลุงแซมมวลแล้ว ไคลด์ก็เดินทางเข้าสู่เมืองไลเคอกัส เมื่อไปถึงเขาก็ตรงไปยังโรงงานผลิตเสื้อผ้าที่เป็นของลุงของเขา เขาได้พบกับกิลเบิร์ต ซึ่งแสดงทีท่าที่เย็นชา กิลเบิร์ตสอบถามเรื่องความรู้และประสบการณ์ของไคลด์ที่จะใช้ในการทำงานไม่ว่าจะเป็นงานเสมียนหรืองานจัดเอกสารต่าง ๆ แต่ไคลด์ไม่เคยมีมาก่อนเลย กิลเบิร์ตจึงเห็นโอกาสที่จะจัดงานระดับต่ำให้ทำ โดยอ้างว่าไคลด์ต้องเริ่มเรียนรู้จากงานพื้นฐานก่อน โดยจัดให้ผู้ช่วยของเขา ออยดูแลช่วยเหลือและแนะนำเกี่ยวกับงานนั้น ๆ ในห้องที่เป็นที่ทำงานของไคลด์นั้นค่อนข้างอับ ทึบ ร้อน และเสียงดัง มีคนงานสวมเสื้อผ้าเก่า ๆ กำลังทำงานอยู่ พวกเขาไม่สวมรองเท้า ซึ่งไคลด์เห็นสภาพแล้วรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก แต่เขาก็ไม่อาจปฏิเสธงานนี้ได้ เสร็จงานไคลด์ก็กลับไปพักผ่อนที่ห้องเช่าที่คนในโรงงานช่วยติดต่อให้ ไคลด์อยากพบลุงของเขาที่สุด แต่ไม่มีโอกาส เพราะลุงแซมมวลกำลังไปทำธุรกิจที่นิวยอร์ค

ไคลด์คิดว่าถ้าเขาเบื่องานที่ทำอยู่มาก ๆ ก็คงกลับไปหางานทำที่ชิคาโกตามเดิม ในแต่ละวันของไคลด์ก็ไปเรียนรู้งาน ทำงาน แล้วกลับห้องเช่า วันหนึ่งขณะที่เขาเดินเล่นไปตามถนน ไคลด์มองเห็นบ้านสวยหลังหนึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่ที่สวยงาม ไคลด์สอบถามจากคนที่ผ่านไปมาจึงได้ทราบว่าเป็นบ้านของลุงของเขาเอง ไคลด์ถึงกับตะลึงและอดที่จะนึกย้อนเปรียบเทียบกับที่พักอาศัยของพ่อของเขาไม่ได้ ทำไมถึงแตกต่างกันอย่างไม่น่าเชื่อ ไคลด์พักอยู่ที่ห้องเช่าแห่งหนึ่ง เพื่อนใหม่ของเขาชื่อ วอลเตอร์ ดิลลาร์ด (Walter Dillard) ดิลลาร์ดคอยดูแลพาไคลด์เที่ยวเตร่ เขาภูมิใจที่ได้เป็นเพื่อนกับไคลด์ เพื่อน ๆ ผู้หญิงของเขาก็ให้ความสนใจในตัวไคลด์ จนทำให้ไคลด์เกิดความภาคภูมิใจและเห็นความสำคัญของตัวเองขึ้นบ้าง หลังจากไคลด์ทำงานไป 1 เดือนเต็ม ลุงแซมมวลก็เปลี่ยนตำแหน่งงานให้ทั้ง ๆ ที่กิลเบิร์ตไม่เห็นด้วยเท่าใดนักและเชิญไคลด์ไปรับประทานอาหารค่ำที่บ้าน ไคลด์เริ่มรู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลกริฟฟิทส์ และเริ่มคิดไปเองว่าเขาไม่ควรที่จะคบกับดิลลาร์ด และเพื่อนหญิงของเขาอีกต่อไป เพราะสถานภาพที่แตกต่างกัน เมื่อไคลด์ไปถึงบ้านของลุง ไคลด์รู้สึกตื่นเต้นและแปลกตาในความหรูหราของเฟอร์นิเจอร์ เครื่องประดับและสิ่งอื่น ๆ ซึ่งเขาไม่ค่อยจะได้พบเห็นในชีวิตของเขา และไคลด์มีโอกาสพบไมราและเบลลา รวมทั้งเพื่อนสนิทของเบลลา คือ ซอนดรา ฟินช์ลีย์ (Sondra Finchley) ไคลด์ประทับใจในความสวยของซอนดรา เธอก็รู้สึกแปลกใจที่หน้าตาของไคลด์ละม้ายกับกิลเบิร์ตมากทีเดียว

งานใหม่ซึ่งไคลด์ต้องรับผิดชอบ คือ งานควบคุมดูแลคนงานหญิงล้วนที่มีหน้าที่ติดขนาดและป้ายตราเสื้อ แต่มีกฎระเบียบที่เคร่งครัดคือ ห้ามยุ่งเกี่ยวกับพนักงานไม่ว่าในหรือนอกโรงงาน ไคลด์รับทราบและรับปากกับกิลเบิร์ตว่าจะปฏิบัติตามกฎนั้นอย่างดีที่สุด มิฉะนั้นเขาก็คงถูกไล่ออกจากงาน จากนั้นไคลด์ก็เริ่มทำงานในตำแหน่งใหม่ เขาพอใจงานนี้มากเพราะเขาได้มีโอกาสแต่งตัวดี ๆ มีโต๊ะทำงานส่วนตัวและมีรายได้สูงขึ้น แม้ว่างานใหม่ของไคลด์เป็นงานไม่ยาก แต่การปฏิบัติตามกฎกลับเป็นเรื่องยากสำหรับไคลด์ เขาเริ่มถูกใจหญิงคนงานคนหนึ่ง ชื่อ โรเบอร์ตา อัลเดน (Roberta Alden) เธอมาจากครอบครัวชาวนาที่ยากจน โรเบอร์ตามาหางานทำเพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ และเพื่ออนาคตของตนเอง ระยะแรก ๆ ไคลด์ไม่กล้าที่จะคบหากับสาวคนงาน แต่เขาก็ไม่มีเพื่อนหญิงคนอื่น เขารู้สึกเหงามาก ไคลด์ชอบจ้องมองโรเบอร์ตาขณะทำงาน แต่เขาก็ไม่กล้าสนิทสนมด้วย เมื่อถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ไคลด์ออกไปพายเรือเล่นในทะเลสาบใกล้ไลเคอกัส และพบโรเบอร์ตาที่นั่นอีก เขาชวน

เธอนั่งเรือไปเก็บดอกไม้ โรเบอร์ตาลังเลแต่ก็พอใจที่จะทำตามคำเชื้อเชิญของไคลด์ ทั้งสองพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน และเริ่มสนิทสนมกันจากวันนั้นไคลด์ก็คิดถึงแต่โรเบอร์ตา ทั้งคู่แอบนัดหมายและพบปะกันบ่อยขึ้น บางครั้งก็หนีไปเที่ยวนอกเมือง เต้นรำ เที่ยวเล่นกันอย่างสนุกสนาน ไคลด์ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับโรเบอร์ตา แต่โรเบอร์ตาไม่ยินยอม ทำให้ไคลด์โกรธมาก ไคลด์แสดงท่าทีหมางเมินจนโรเบอร์ตาทนไม่ได้ เพราะเธอก็รักไคลด์เช่นกัน และเธอก็อยากยกฐานะของตัวเองด้วย ในที่สุดไคลด์ก็ลอบไปค้างคืนกับโรเบอร์ตาได้บ่อย ๆ เท่าที่โอกาสอำนวย

ไคลด์ชอบอ่านข่าวคราวกิจกรรมของครอบครัวที่มั่งคั่งในไลเคอกัสจากหนังสือพิมพ์เสมอ ๆ ไม่ว่าจะเป็นงานเลี้ยง งานเต้นรำ ขี่ม้า เล่นเทนนิส หรือพายเรือเล่น เขาคิดว่าถ้าเขามีโอกาสทำเช่นนั้นบ้างคงมีความสุขไม่น้อยเลย และแล้วในเย็นวันหนึ่งขณะที่ไคลด์กำลังเดินไปตามถนนก็มีรถคันใหญ่แล่นมาหยุดใกล้ ๆ เขา และมีเสียงทักทายจากซอนดรา เธอเข้าใจผิดคิดว่าไคลด์ คือ กิลเบิร์ต ไคลด์ได้มีโอกาสคุยกับซอนดราเป็นครั้งแรก เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ไคลด์ถึงกับลืมทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งโรเบอร์ตา หลังจากนั้นไม่นาน ไคลด์ได้รับเชิญจากซอนดราให้ไปร่วมงานเลี้ยง ไคลด์ดีใจอย่างที่สุด ในงานนั้นซอนดราต้อนรับเขาอย่างดีและเต้นรำกับไคลด์อย่างสนุกสนาน ต่อจากนั้นกลุ่มหนุ่ม ๆ สาว ๆ ก็จัดงานเลี้ยงกันบ่อยครั้ง เพื่อหาโอกาสพบปะสังสรรค์กัน

ไคลด์เริ่มฝันไปไกล ฝันถึงการแต่งงานระหว่างเขาและซอนดรา ฝันถึงอนาคตที่รุ่งโรจน์ฝันถึงความมั่งคั่ง และชีวิตที่สดใส แต่เมื่อนึกถึงโรเบอร์ตา เขาพยายามแก้ตัวให้กับตัวเองว่าเขาไม่เคยให้สัญญาใด ๆ กับเธอ ไคลด์เริ่มเหินห่างจากโรเบอร์ตา แม้แต่ในวันสำคัญ ๆ เช่น วันคริสต์มาสเขาก็ไปสนุกสนานกับซอนดราและเพื่อน ๆ ทิ้งให้โรเบอร์ตาอยู่ตามลำพัง ไคลด์ผิดนัดโรเบอร์ตาหลายครั้ง และทุกครั้งเขามักมีข้ออ้างเสมอ โรเบอร์ตาเริ่มหวั่นใจเมื่อพบพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของไคลด์ แต่เธอก็ไม่สามารถแก้ไขสิ่งเหล่านี้ให้ดีขึ้นได้นอกจาก ซ่อนความแคลงใจไว้และพยายามเชื่อคำพูดของไคลด์ที่พร่ำบอกเธอว่าเขารักเธอคนเดียว แต่เมื่อเวลาผ่านไปโรเบอร์ตาก็เริ่มมั่นใจว่าไคลด์กำลังจะทอดทิ้งเธอ โดยที่เธอก็ยังไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัดและขณะที่เธอกำลังพยายามตัดใจจากไคลด์นั้น เธอก็พบว่าตัวเธอกำลังตั้งครรภ์ โรเบอร์ตากลุ้มใจมาก เธอนึกถึงคนรอบข้างที่เธอเผชิญหน้า นึกถึงใบหน้าของพ่อแม่ และครอบครัวของเธอ ตอนนี้มีเพียงไคลด์คนเดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยเหลือ

เธอได้ เมื่อไคลด์ทราบเรื่อง เขาแนะนำให้โรเบอร์ตาทำแท้ง ไคลด์พยายามหาซื้อยาขับเลือดให้โรเบอร์ตารับประทาน ซึ่งเธอก็ยอมปฏิบัติตามทุกอย่าง แต่ยาใช้ไม่ได้ผล ไคลด์พยายามหาหนทางอื่นอีก เขาแทบจะสิ้นหนทาง เพราะในไลฉีคอกัส เขาไม่มีเพื่อนสนิทที่มีความรู้ในเรื่องนี้ ถ้าอยู่ในแคนซัส ซิตี เพื่อนเก่า ๆ ของเขาอาจช่วยเขาได้ หลังจากตรึกตรองอยู่นาน เขาจึงตัดสินใจไปหา ออริน ชอร์ต (Orrin Short) เจ้าของร้านเครื่องแต่งกายแห่งหนึ่ง และลองปรึกษาปัญหานี้โดยอ้างว่าเป็นปัญหาของคนงานชายคนหนึ่งในโรงงานออรินได้บอกชื่อร้านหมอแห่งหนึ่งให้ ไคลด์ดีใจมากและรีบพาโรเบอร์ตาเดินทางไปหาหมอคนนั้นทันที เมื่อไปถึงไคลด์ให้โรเบอร์ตาเข้าไปหาหมอโดยลำพัง เพราะเขาไม่ต้องการให้ใครทราบว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับเธอ โรเบอร์ตากลับออกมาหลังจากที่หมอปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้องของเธอ ทั้งไคลด์และโรเบอร์ตายิ่งกลุ้มใจมากขึ้น โรเบอร์ตาขอร้องให้ไคลด์แต่งงานกับเธอ เพราะเป็นหนทางสุดท้ายที่เหลืออยู่ แต่ไคลด์อีกอักและปฏิเสธโดยอ้างว่า ถ้าลุงของเขาทราบเรื่องนี้ เขาคงต้องออกจากงานอย่างแน่นอน ซึ่งเหตุผลที่เขากล่าวมาก็มีส่วนจริง แต่สิ่งที่เขากลัวมากกว่า ก็คือ การที่จะต้องสูญเสียซอนดราไป ซึ่งเท่ากับว่าความฝันของเขาต้องพังทลายไปสิ้น

หลายเดือนผ่านไป แม้ว่าเรื่องของโรเบอร์ตายังหาหนทางแก้ไขไม่ได้ แต่ไคลด์ก็ไม่ใส่ใจกลับให้ความสนใจกับซอนดรามากขึ้น และพบปะกันบ่อยขึ้น ซอนดราคุยให้ไคลด์ฟังถึงแผนการที่จะเที่ยวด้วยกันตอนฤดูร้อน เพราะครอบครัวของเธอจะไปพักผ่อนกันที่ทะเลสาบแห่งหนึ่ง เธอจะหาหนทางให้ไคลด์ไปพบเธอที่นั่น โดยวางแผนให้เพื่อนของเธอเป็นคนชวนไคลด์ไป ไคลด์เริ่มมีความมั่นใจขึ้นว่า โอกาสที่เขาจะได้แต่งงานกับซอนดรานั้นอยู่แค่เอื้อม ถ้าเพียงแต่ไม่มีโรเบอร์ตา ไคลด์คิดไปเองว่าโรเบอร์ตาควรจะอยู่ได้โดยลำพัง เพราะเอสตาพี่สาวของเขาที่ถูกสามีทิ้งก็ยังดิ้นรนอยู่รอดด้วยตนเองได้ หรือว่า โรเบอร์ตาต้องการทำลายอนาคตของเขา ถ้าเป็นเช่นนั้น เขาจะไม่ยอมโดยเด็ดขาด เขาต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ชีวิตของเขาเป็นไปตามที่เขาปรารถนาให้จงได้

ไคลด์แนะให้โรเบอร์ตาลางานและกลับไปพักผ่อนที่บ้านของเธอสักระยะหนึ่ง โดยให้เหตุผลว่า เขาต้องการเวลา 2 - 3 สัปดาห์เพื่อรวบรวมเงิน และโรเบอร์ตาก็จะได้มีเวลาเตรียมเสื้อผ้าที่ต้องใช้ในงานแต่งงาน โรเบอร์ตาเห็นด้วยและปฏิบัติตามทุกอย่าง ช่วงที่โรเบอร์ตากลับบ้านตรงกับช่วงที่ซอนดราไปพักผ่อนกับครอบครัว ดังนั้น ไคลด์จึงได้รับจดหมายจากหญิงสาวทั้งสอง

แต่ความประทับใจของไคลด์ต่อจดหมายทั้งสองฉบับนั้น แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ทำให้ไคลด์รู้สึกว่าเขาต้องหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับโรเบอร์ตาโดยเร็ว

ไคลด์บังเอิญได้อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับหญิงชายคู่หนึ่ง ซึ่งไปพายเรือเล่นที่ทะเลสาบพาส (Pass Lake) และหายไป มีคนพบเรือคว่ำอยู่ใกล้ฝั่ง ศพหญิงสาวถูกนำขึ้นมาจากน้ำแล้วและเจ้าหน้าที่กำลังค้นหาศพผู้ชายอยู่แต่ยังไม่พบ จากการตรวจสอบไม่พบหลักฐานใด ๆ ที่จะระบุได้ว่าหญิงชายคู่นี้เป็นใคร ทันทีที่ไคลด์อ่านจบความคิดที่จะกำจัดโรเบอร์ตาด้วยวิธีการดังกล่าวก็ปรากฏขึ้นในสมองของเขา ถ้าเพียงทำให้ดูเหมือนว่าเป็นอุบัติเหตุ เขาก็สามารถกำจัดโรเบอร์ตาไปจากชีวิตของเขาได้ แต่เขากลับพยายามขจัดความคิดที่ชั่วร้ายนี้ออกไป เนื่องจากเขาฆ่าใครไม่ได้ โดยเฉพาะโรเบอร์ตาคนที่เขาเคยรักมาก ไคลด์ไม่มีทางที่จะทำได้เลย ไคลด์คิดวนเวียนเรื่องนี้จนหลับไปคืนนั้นเขาฝันร้ายตลอดทั้งคืน

ไคลด์ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเขียนจดหมายตอบซอนดรา แต่สำหรับโรเบอร์ตานั้น ไคลด์จะตอบจดหมายของเธอทางโทรศัพท์ เพราะเกรงว่าโรเบอร์ตาอาจใช้จดหมายของเขาเป็นหลักฐานผูกมัดตัวเขา จากนั้นไคลด์เดินทางไปพบซอนดราที่ทะเลสาบ ไคลด์ได้เข้าร่วมทำกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง เช่น เล่นเทนนิส เต้นรำ ว่ายน้ำ ขับรถแล่นไปตามที่ต่าง ๆ รวมทั้งได้รู้จักทะเลสาบเปลี่ยว ๆ หลายแห่ง การพักผ่อนในช่วงวันหยุดของเขาครั้งนี้เป็นสิ่งที่วิเศษสุดสำหรับเขา เพราะทำให้ไคลด์รู้สึกว่าได้เข้าเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวที่มั่งคั่งเหล่านี้แล้ว ระหว่างที่ไคลด์กำลังเพลิดเพลินกับซอนดรานั้น โรเบอร์ตาก็กำลังรอฟังข่าวจากไคลด์อยู่ เธอเขียนจดหมายถึงไคลด์แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบและเมื่อไคลด์กลับถึงไลเคอกัส เขาก็รีบโทรศัพท์ถึงโรเบอร์ตาและพูดคุยจนเธอเชื่อว่าเขาไม่ได้นิ่งนอนใจ แต่ในใจของไคลด์เขากำลังนึกถึงทะเลสาบบิก บิทเทิร์น (Big Bittern) ที่เปลี่ยวและเงียบสงัด หลายวันผ่านไปโรเบอร์ตาก็ไม่ได้ทราบข่าวคราวจากไคลด์อีกจนเธอทนไม่ได้และเขียนจดหมายถึงไคลด์ มีใจความบ่งบอกว่าเธอทนรอไม่ได้อีกแล้ว และถ้าไคลด์ไม่ยอมแต่งงานกับเธอ เธอก็เปิดเผยให้ทุกคนทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอ จากจดหมายฉบับนี้เองทำให้ไคลด์ตัดสินใจ คิดวางแผนกำจัดเธอ เขาเริ่มแผนการโดยการโทรศัพท์ชวนเธอไปเที่ยวทะเลสาบไคลด์ลวงเธอว่า เขาและเธอจะไปแต่งงานกันที่ชารอน (Sharon) โดยจะแวะพักผ่อนที่ทะเลสาบบิก บิทเทิร์นก่อน โรเบอร์ตาเชื่อไคลด์อย่างสนิทใจและรีบเดินทางไปพบกับไคลด์ เมื่อถึงที่พักใน

บิก บิทเทิร์น ไคลด์บอกให้โรเบอร์ตาเก็บกระเป๋าเดินทางของเธอไว้ที่นั่น แต่กระเป๋าของเขาจะเอาไปด้วย เพราะจะใช้ใส่กล้องถ่ายรูปและอาหารไปรับประทาน เมื่อเดินทางถึงทะเลสาบ ไคลด์ก็ไปเช่าเรือโดยใช้ชื่อปลอมว่า คริฟฟอร์ด โกลเดน (Clifford Golden) และภรรยา โรเบอร์ตาเข้าไปล้างหน้าและกลับออกมาโดยไม่ได้สวมหมวกและเสื้อคุลม เธอบอกไคลด์ว่า อากาศร้อนมาก และเธอจะแวะมาเอาของเหล่านี้ตอนกลับจากพายเรือ โรเบอร์ตาตื่นเต้นกับบรรยากาศที่สวยงามรอบ ๆ ทะเลสาบ ไคลด์พายเรือออกไปไกลฝั่งเรื่อย ๆ ไปในที่ที่ห่างไกลผู้คน ไคลด์แวะเอากระเป๋าไปวางไว้ที่ริมฝั่งแห่งหนึ่ง ก่อนจะพายเรือออกไปกลางทะเลสาบอีกครั้ง ไคลด์ได้ยินนกร้องคล้ายเสียงแห่งความตายดังขึ้นมาท่ามกลางความเงียบสงัด เขาเริ่มกลัว เริ่มลังเลแม้ว่าเขาจะพยายามเตือนตัวเองให้ใจกล้าอยู่เสมอ ความคิดของไคลด์สับสนระหว่างความดีและความชั่ว เขาถือกล้องถ่ายรูปไว้ในมือและนั่งนิ่งอยู่จนโรเบอร์ตาสงสัย และสังเกตเห็นสีหน้าของไคลด์ที่แสดงให้เห็นทั้งความกลัวและความโกรธรวมทั้งท่าทางที่ผิดปกติไป เธอโน้มตัวเข้าไปจับตัวไคลด์เพื่อถามไถ่ แต่ไคลด์กลับพยายามหลบหลีกและผลักเธอไปให้พ้น เป็นเหตุให้กล้องที่อยู่ในมือไคลด์กระทบกับปากและจมูกของโรเบอร์ตาจนมีเลือดไหลออกมา ไคลด์รู้สึกตัว และตกใจที่ทำให้โรเบอร์ตาบาดเจ็บ เขาโผเข้าไปหาเธอทำให้เรือที่โคลงเคลงอยู่แล้วพลิกคว่ำ หัวของโรเบอร์ตากระแทกกับแคมเรือ และจมดิ่งลงไป เมื่อไคลด์โผล่สู่เหนือน้ำเขาได้ยินเสียงโรเบอร์ตาร้องให้ช่วย ไคลด์ลังเลจะหันกลับไปช่วย แต่อีกใจหนึ่งกลับห้ามไว้ เพราะถ้าโรเบอร์ตาตาย เขาก็หมดชวากหนาม ในขณะที่ไคลด์กำลังตัดสินใจควรจะทำอย่างไรดีนั้น โรเบอร์ตาซึ่งว่ายน้ำไม่เป็นก็ค่อย ๆ จมดิ่งลงสู่ก้นทะเลสาบ ไคลด์รีบว่ายน้ำเข้าฝั่ง เมื่อถึงฝั่งเขาจัดการผึงขาหยั่งกล้องเปลี่ยนเสื้อผ้า และหยิบกระเป๋าเสื้อผ้าที่ซ่อนไว้รีบเดินทางผ่านป่ามุ่งสู่ทางใต้โดยทันที

เล่มที่ 3

ไคลด์รีบเร่งเดินทางให้ถึงชารอน (Sharon) โดยเร็วที่สุด ระหว่างการเดินทาง สมองของเขาว้าวุ่นสับสนมาก ไคลด์ลังเลว่าเขาควรย้อนกลับไปที่บิก บิทเทิร์นดีหรือไม่ กลับไปเพื่ออธิบายให้คนที่นั่นทราบว่าเขาไม่มีเจตนาที่จะทำให้โรเบอร์ตาเสียชีวิต แต่ถ้าเขาเสี่ยงกระทำเช่นนั้นก็เท่ากับเป็นการประกาศให้ทุก ๆ คนทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับโรเบอร์ตา

ไคลด์เลือกที่จะเดินทางต่อไป เขาเร่งฝีเท้าขึ้นเพื่อให้ออกจากป่าอย่างเร็ว เพราะบรรยากาศอันครึ้มเย็นในป่าทำให้ภาพของโรเบอร์ตา ไม่ว่าสายตาและเสียงร้องที่วิงวอนขอความช่วยเหลือและร่างของเธอที่ค่อย ๆ จมหายไป กลับมาปรากฏเด่นชัดและหลอกหลอนอยู่ในจิตใต้สำนึกของไคลด์ ขณะที่ไคลด์กำลังจะถึงชายป่า มีชายแปลกหน้า 3 คน ปรากฏตัวขึ้น ไคลด์ถึงกับสะดุ้งเฮือก และถอยหลังกรูด เขาคิดว่าคนเหล่านี้คงมาตามจับตัวเขาอย่างแน่นอน ชายทั้ง 3 คนแสดงท่าทางแปลกใจกับอากัปกิริยาของไคลด์ แต่พวกเขาก็ยังเอ่ยปากทักทายและเดินจากไป ไคลด์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ และมุ่งหน้าสู่ชารอน เมื่อไปถึงไคลด์ได้รับการต้อนรับที่อบอุ่นจากเพื่อน ๆ และการที่ชอนดราคอยเอาอกเอาใจและคอยดูแลไคลด์เป็นพิเศษ ทำให้ไคลด์รู้สึกชื่นชมและหลงรักเธอมากขึ้น ห้องพักที่จัดไว้สำหรับไคลด์นั้นก็เป็นห้องที่สะดวกสบายและตกแต่งอย่างดีจนไคลด์อดที่จะเปรียบเทียบกับห้องพักของเขาในไลเคอกัสไม่ได้ และเมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างสามารถมองเห็นทิวทัศน์สวยงาม น้ำในทะเลสาบเป็นสีน้ำเงินสดใส แตกต่างจากทะเลสาบที่เขาเพิ่งจากมา เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ไคลด์ต้องรีบรื้อเสื้อผ้าที่เปียกชื้นออกจากกระเป๋าและมัดซ่อนไว้อย่างมิดชิด จากนั้นจึงอาบน้ำแต่งตัวและไปรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ชอนดรายังปฏิบัติต่อเขาอย่างดีเช่นเคย เธอยัดเยียดเงินจำนวนหนึ่งให้ไคลด์ไว้ใช้จ่าย เพื่อให้ทัดเทียมกับหนุ่ม ๆ คนอื่น ๆ ไคลด์อดคิดไม่ได้ว่าเงินที่ชอนดราให้เขานั้นมีจำนวนมากพอที่จะช่วยให้เขาหนีไปจากเมืองนี้ได้ถ้าเขาต้องการ จากนั้นไคลด์และเพื่อน ๆ พากันไปพายเรือเล่น ในลำที่ไคลด์นั่งอยู่ มีการหยอกล้อและโคลงเรือไปมา เพื่อให้สาว ๆ กลัว เพื่อนหญิงคนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้นว่าถ้าเรือล่มอาจจมน้ำตายได้ คำพูดนี้ทำให้ไคลด์ถึงกับสะดุ้งเฮือก ใบหน้าซีดเผือดจนชอนดราสังเกตเห็น

ย้อนกลับไปที่ทะเลสาบบิก บิทเชิร์น หลังจากที่สองหนุ่มสาวเช่าเรือพายออกไปแล้วพวกเขาก็ไม่กลับมาอีก เมื่อหายไปนานจนผิดสังเกต เจ้าของเรือจึงแจ้งให้เจ้าหน้าที่ออกค้นหา พวกเขาพบศพหญิงสาวผู้ตายมีบาดแผลที่บริเวณใบหน้า แต่ไม่มีวี่แววของชายหนุ่ม ในห้องพักใกล้ทะเลสาบมีหมวกและเสื้อคลุมของผู้ตายทิ้งไว้ เมื่อตำรวจค้นดูก็พบจดหมายฉบับหนึ่ง จ่าหน้าถึง ไททัส อัลเดน เรื่องนี้ทราบถึงเมสัน (Mason) ซึ่งเป็นอัยการเขตของที่นั่น ชีวิตในวัยเด็กของเมสันมีส่วนคล้ายคลึงกับชีวิตของไคลด์เช่นกัน เมสันเกิดในครอบครัวที่ยากจนไม่มีใครเอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร แม่เป็นชาวนาและเป็นหญิงหม้าย เมสันเคยประสบอุบัติเหตุขณะเล่นสเก็ตทำให้จมูกหัก ซึ่งเป็นผลให้หน้าตาของเขาผิดรูป

และเขารู้สึกว่าเป็นปมด้อยของเขา เมสันได้ทำงานในสำนักพิมพ์ จากนั้นก็ศึกษาต่อทางด้านกฎหมาย จบแล้วได้เป็นอัยการผู้ช่วยและเลื่อนตำแหน่งเป็นอัยการ จากตำแหน่งหน้าที่ที่ดีของเขา ทำให้เขาสามารถแต่งงานกับลูกสาวของครอบครัวที่มั่งคั่ง เมสันต้องการยกฐานะของตัวเองให้สูงขึ้นอีกโดยการมีตำแหน่งทางการเมือง เมสันต้องการเป็นตัวแทนของพรรครีพับบริกัน ถ้าเขาสามารถคลี่คลายคดีนี้ และจับฆาตกรมาลงโทษได้สำเร็จ อนาคตข้างหน้าของเขาก็คงสดใส เมสันทราบข้อมูลเบื้องต้นหลายประการที่พอจะคาดคะเนได้ว่าเป็นการฆาตกรรม เช่น หลักฐานชื่อ สกุล ที่ลงในสมุดพักแต่ละแห่งของผู้ชายไม่เหมือนกัน และจากจดหมายของหญิงสาว พอสรุปได้ว่า สองหนุ่มสาวยังไม่ได้แต่งงานกัน เมสันรีบเดินทางไปยังสถานที่ที่ระบุไว้ในจดหมาย เขาได้พบกับครอบครัวของโรเบอร์ตา อัลเดน เมื่อพ่อแม่ของเธอทราบเรื่อง พวกเขาเสียใจและคับแค้นใจมาก นางอัลเดนเล่าให้เมสันฟังว่า โรเบอร์ตาเคยพูดถึงไคลด์ กริฟฟิทส์ หลานชายของนักธุรกิจอันมั่งคั่งในไลเคอกัสว่ามาชอบพอเธอ แต่เธอก็ขอร้องไม่ให้บอกเรื่องนี้กับใคร และนางอัลเดนยังเล่าถึงท่าทางที่ผิดปกติของโรเบอร์ตาเมื่อตอนกลับมาเยี่ยมบ้านครั้งสุดท้ายว่าเธอซึมเศร้า เขียนจดหมายหลายฉบับ อีกทั้งไปรับโทรศัพท์หลายครั้ง เมื่อเมสันทราบเรื่องราวแล้วก็รีบสืบจากคนส่งจดหมายทันทีทำให้ทราบว่าเป็นจดหมายที่ส่งไปถึง ไคลด์ กริฟฟิทส์ เมสันยืนยันกับครอบครัวอัลเดนและทุก ๆ คนว่า เขาจะพยายามอย่างเต็มที่ในการจับคนผิดมาลงโทษ และจะทำอย่างดีที่สุด ทำให้ทุกคนที่ได้ฟังคำพูดอันหนักแน่นของเขารู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก จากนั้นเมสันเดินทางไปยังไลเคอกัส เข้าค้นห้องของไคลด์ และได้พบจดหมายมากมายทั้งจากโรเบอร์ตา และซอนดรา รวมทั้งจดหมายเก่า ๆ ของแม่ของเขา จากจดหมายเหล่านี้ช่วยให้เมสันได้ทราบถึงภูมิหลังต่าง ๆ ของไคลด์มากขึ้น รวมทั้งเหตุการณ์ในแคนซัส ซิตี จากห้องพักของไคลด์ เมสันและเจ้าหน้าที่ก็ไปหาแซมมวล กริฟฟิทส์ ที่คฤหาสน์ แต่ไม่พบใคร เขาและครอบครัวนี้เดินทางไปพักผ่อนที่ทะเลสาบ กรีน วูด (Green Wood Lake) แต่จากข้อความทางโทรศัพท์ที่จดทิ้งไว้นั้น ทำให้เมสันทราบว่าจะหาตัวไคลด์ได้ที่ไหน และเริ่มดำเนินการทันที

แม้ว่าไคลด์จะไม่รู้ตัวเลยว่าภัยกำลังเข้ามาถึงตัว แต่เขาก็ไม่ได้มีความสุขเท่าที่เขาคาดหวังไว้ และไคลด์ก็ยิ่งกังวลใจมากขึ้นเมื่อได้ฟังเรื่องราวที่ซอนดราทราบมาจากเพื่อนคนหนึ่งเกี่ยวกับอุบัติเหตุคนจมน้ำตายที่ทะเลสาบบิก บิทเทิร์น เพื่อนของเธอเล่าว่าศพผู้หญิงถูกนำขึ้นมาจากใต้

ทะเลสาบแล้ว แต่ไม่พบร่องรอยใด ๆ ของชายหนุ่ม ไคลด์ร้อนใจมากเขารีบหาทางกลับที่พัก ทำลายหลักฐานที่เหลืออยู่ เขารื้อเอาเสื้อผ้าเปียกที่ซ่อนไว้มาผูกติดกับก้อนหิน และขว้างลงสู่ทะเลสาบใกล้ ๆ กับที่พักของเขานั่นเอง วันถัดมาไคลด์ก็ได้ทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่าตำรวจกำลังสืบหาผู้ต้องสงสัยที่ใช้ชื่อ คาร์ล เกรแฮม หรือ คริฟฟอร์ด โกลเด้น ชายหนุ่มที่เดินทางไปพร้อมกับหญิงสาวที่จมน้ำตาย ไคลด์ไม่มีความสุขเลย แต่เขาก็ไปร่วมกิจกรรมแคมป์ไฟกับทุก ๆ คน ซอนดราและเพื่อน ๆ ของเธอต่างสนุกสนานกันเต็มที่ ตัวไคลด์เองแสร้งทำหน้าตาให้เบิกบานด้วยเช่นกัน ทั้ง ๆ ที่ในใจของเขานั้นหวาดระแวงภัยอยู่ตลอดเวลา เพราะตำรวจกำลังต้องการตัวเขาและขณะที่ไคลด์และเพื่อน ๆ กำลังเล่นน้ำกัน เสียงปืนก็ดังขึ้น ไคลด์ตื่นตระหนกมาก เขารีบขึ้นจากน้ำ แต่งตัว แล้วหนีไปซ่อนตัวในป่า เขาอยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลที่สุด แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่าเสียงปืนนั้นเป็นของใครและในที่สุดสิ่งที่ไคลด์กลัวมากที่สุดก็กลายเป็นความจริง ไคลด์ถูกควบคุมตัวและเมื่อถูกตั้งคำถามไคลด์พยายามปฏิเสธทุกเรื่อง แต่เมสันก็ใช้วิธีการต่าง ๆ หลอกล่อจนไคลด์ยอมรับในบางเรื่อง เมสันควบคุมตัวไคลด์ไว้และส่งตัวเขาไปจองจำในคุกของเมืองที่ใกล้ที่สุด คือ เมืองบริด์จเบิร์ก (Bridgeburg) ชาวบ้านชาวเมืองที่ทราบข่าวเรื่องนี้ต่างพากันไปมุงดูไคลด์ ไคลด์เพิ่งตระหนักว่าเขาถูกจับแล้วจริง ๆ และดูเหมือนว่าทุก ๆ คนเชื่อว่าเขาเป็นฆาตกร ไคลด์บอกตัวเองว่าเขาไม่ใช่ฆาตกร เขาไม่ได้ฆ่าโรเบอร์ตา เขาไม่ผิด และเขาจะต้องไม่ถูกประหารชีวิตด้วยเก้าอี้ไฟฟ้า แต่ก็นึกแค้นใจตัวเอง ที่ทิ้งจดหมายมากมายไว้ในห้อง นึกเสียใจที่ไม่ตัดสินใจหนีไปเสียก่อนขณะที่ยังมีโอกาส เพราะเมื่อมาถึงตอนนี้แล้วเขาแทบจะสิ้นหนทางเลยทีเดียว

ข่าวการฆาตกรรมนี้เป็นที่สนใจของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ นักข่าวพากันรุมล้อมถามข่าวจากเมสัน ยิ่งทำให้เมสันมีชื่อเสียงมากขึ้นเรื่อย ๆ

ทางฝ่ายซอนดรา เมื่อทราบเรื่องครั้งแรก เธอถึงกับเป็นลมด้วยความตกใจ ต่อมาเธอก็กลัวว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอจะถูกเปิดเผยซึ่งจะนำความเสื่อมเสียมาสู่วงศ์ตระกูล และตัวเธอเองด้วย ซอนดราจึงตัดสินใจปรึกษากับพ่อของเธอ พ่อของเธอรีบดำเนินการวิ่งเต้นกับผู้ที่มีตำแหน่งทางการเมืองในระดับสูง จนเป็นที่ตกลงกันว่าจะไม่มีการเปิดเผยชื่อของซอนดราต่อสาธารณะ

สำหรับครอบครัวกริฟฟิทส์ในไลเคอกัสก็ได้ทราบข่าวนี้เช่นกัน แซมมวลไม่อยากจะเชื่อว่าไคลด์จะกระทำการเช่นนี้ได้ แต่กิลเบิร์ตก็ยืนยันว่าตำรวจได้หลักฐานมากมายที่มัดตัวไคลด์ กิลเบิร์ตรู้สึกพอใจกับชะตากรรมของไคลด์ และนึกสมเพชซอนดราและคนอื่น ๆ ที่ชื่นชมไคลด์กันเป็นนักหนา เขาไม่ต้องการให้พ่อของเขาเข้าไปเกี่ยวข้องกับไคลด์อีก แต่แซมมวลกลับคิดว่าตัวเขาเองอาจจะส่วนผิดที่ปล่อยไคลด์ให้อยู่ตามลำพังนานไป และยังมอบหมายงานให้ดูและควบคุมคนงานหญิงล้วน ๆ อีก เขาคิดว่าเขาจะจัดหาทนายความที่ดีที่สุดให้เพื่อต่อสู้คดี ทนายของไคลด์ ชื่อ เบลค์แนบ (Belknap) เบลค์แนบเป็นวุฒิสมาชิกหลายสมัย และสังกัดพรรคเดโมแครต มีคนนับหน้าถือตามากมาย เมื่อได้ฟังเรื่องของไคลด์แล้ว ทำให้เขานึกย้อนถึงอดีตเมื่อเขาอายุประมาณ 20 ปี .เขาก็เคยมีปัญหาในเรื่องทำนองนี้เช่นกัน เขาชอบผู้หญิง 2 คน คนหนึ่งเขาไม่ได้จริงจัง แต่อีกคนหนึ่งเขารักเธอมาก แต่ผู้หญิงคนแรกเกิดตั้งครรภ์ขึ้นเบลค์แนบจึงต้องหนีไป ทิ้งปัญหาไว้ให้พ่อของเขาจัดการ เมื่อเรื่องเงียบลงเขาจึงกลับไปแต่งงานกับผู้หญิงที่เขารัก เขาจึงรู้สึกเห็นใจไคลด์เป็นพิเศษ และรับเป็นทนายให้ ทางด้านเมสัน เมื่อทราบว่าใครคือทนายของไคลด์ เขาก็หนักใจและเพิ่มความรอบคอบมากขึ้น รวมทั้งพยายามรวบรวมหลักฐานให้ได้มากที่สุด และนึกอยู่เสมอว่าอนาคตอันสดใสของเขาขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการทำคดีนี้ ฉะนั้นเขาต้องทำให้ดีที่สุด

เมื่อเบลค์แนบ และเจฟสัน (Jepheon) ซึ่งเป็นผู้ช่วยของเขาได้ฟังเรื่องราวจากไคลด์แล้ว ทั้งสองก็เห็นพ้องกันว่า ถ้าไคลด์เล่าเรื่องที่ว่านี้ในศาล ทุกคนต้องลงความเห็นว่าเขาผิดจริง แม้ว่าไคลด์เองจะยืนยันอยู่เสมอว่าตัวเองบริสุทธิ์ ดังนั้นเจฟสันจึงแต่งเรื่องขึ้นใหม่ในทำนองว่าไคลด์ไม่เคยคิดร้ายที่จะวางแผนฆ่าโรเบอร์ตาเลย มีแต่ความกลัว กลัวว่าลุงของเขาจะรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเขากับโรเบอร์ตา กลัวถูกไล่ออกจากงาน กลัวที่จะต้องสูญเสียซอนดราไป ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจที่จะบอกความจริงกับเธอ และขอร้องให้เธอไปจากเขา เขาจำเป็นต้องใช้ชื่อปลอมระหว่างการเดินทาง เพื่อไม่ต้องการให้ใคร ๆ ในไลเคอกัสทราบเรื่องนี้ ไคลด์และโรเบอร์ตาเดินทางไปยังทะเลสาบบิก บิทเทิร์น เขาเลือกที่นี้ เพราะเงียบสงบเหมาะแก่การพูดคุยและตกลงกัน พวกเขาเช่าเรือพายออกไปชมทิวทัศน์ และเมื่อไคลด์ได้โอกาสเขาก็รีบบอกเธอเกี่ยวเรื่องของซอนดรา แต่โรเบอร์ตาก็ยังยืนยันที่จะแต่งงานกับไคลด์ ท่าทางของเธอน่าสงสาร และแสดงออกถึงความรู้สึกที่จริงใจ ในที่สุดไคลด์ก็ใจอ่อนและยอมตกลงแต่งงานกับเธอ โรเบอร์ตาดีใจมาก และรีบลุกไปหาเขา

ไคลด์กลัวเธอจะเสียหลักจึงรีบเข้าไปจับตัวเธอโดยลืมไปว่าตัวเขาเองถือกล้องถ่ายรูปอยู่ กล้องในมือของเขาก็เลยกระแทกโดนโรเบอร์ตา เรือก็โคลงเคลงไปมาจนพลิกคว่ำ ทั้งเขาและเธอโดนแคมเรือกระแทกจมน้ำ เมื่อเขาได้สติ และจะเข้าไปช่วยโรเบอร์ตาซึ่งว่ายน้ำไม่เป็นก็สายเสียแล้ว ไคลด์กลัวและตกใจมาก แม้ว่าจะเป็นอุบัติเหตุ แต่เขาต้องหนีเพราะตำรวจอาจจะคิดว่าเขาเป็นคนฆ่าเธอ ไคลด์หนีไปหาซอนดราและเพื่อน ๆ ของเขาซึ่งพักอยู่ที่ทะเลสาบอีกแห่งหนึ่ง

แม้ว่าเรื่องที่แต่งขึ้นนี้อาจจะไม่ได้ผลมากนัก แต่อาจทำให้โทษของไคลด์เบาบางลงบ้าง เจฟสันบอกว่า ไคลด์ต้องเป็นผู้เล่าเหตุการณ์นี้ในศาล และไคลด์ต้องพยายามให้ดีที่สุดเพื่อตัวของเขาเอง เบลค์แนบและเจฟสัน พยายามซักซ้อมคำถามต่าง ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกจนแน่ใจว่าไคลด์จำเรื่องราวต่าง ๆ ได้ แต่ตัวไคลด์เองเขายังหวาดกลัวอยู่ ไคลด์รู้สึกว่าเขาอยู่อย่างโดดเดี่ยว คนที่รู้จักก็หายหน้าไปหมด ไม่ได้รับการติดต่อจากใครเลย แม้แต่ลุงของเขาเอง ไคลด์คิดถึงซอนดรามาก เขาอยากเขียนจดหมายถึงเธอ แต่เขาก็ไม่กล้า

ที่เมืองเคนเวอร์ เอสตาพี่สาวของไคลด์ได้แต่งงานใหม่ ลูกชายของเธอเป็นที่หวงแหนของตาและยายมาก เอสตาอ่านพบข่าวของไคลด์ทางหน้าหนังสือพิมพ์ และรีบนำข่าวนี้ไปบอกเอลวิราแม่ของเธอ ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของเมือง ขณะนั้นไคลด์ถูกขังอยู่ในคุกบริด์จเบิร์กมาประมาณ 1 เดือนแล้ว เอลวิรารู้สึกเศร้าใจกับชะตากรรมที่ประสบ เรื่องที่ร้าย ๆ วนเวียนเข้ามาในชีวิตของเธออยู่เรื่อย ๆ เอลวิราห้ามเอสตาเล่าเรื่องนี้ให้คนในครอบครัวทราบ ตัวเธอเองอยากจะไปเยี่ยมลูกชายด้วยตนเอง แต่ก็ไม่มีเงินเพียงพอ ทำได้เพียงโทรเลขแสดงความห่วงใยผ่านทนายของไคลด์ จากโทรเลขฉบับนี้เองทำให้นักข่าวเบนความสนใจไปที่ครอบครัวของไคลด์ในเคนเวอร์และติดตามสัมภาษณ์นำข้อมูลต่าง ๆ มาตีพิมพ์ไม่ว่าชีวิตในวัยเด็กที่เขาต้องออกไปตระเวนร้องเพลงสวดตามถนนจนถึงเหตุผลที่ทำให้เขาต้องหนีจากแคนซัส ซิตี รายละเอียดเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากการบอกเล่าของเอลวิราแม่ของไคลด์นั่นเอง เธอยกย่องว่าเธอซื่อในความบริสุทธิ์ของลูกชาย เมื่อไคลด์เห็นข่าวนี้เขานิ่งอึ้งไปทีเดียว และนึกต่อไปว่าถึงตอนนี้ทุก ๆ คนในไลเคอกัสคงทราบเบื้องหลังที่เขาปกปิดมาตลอดนั้นจนหมดสิ้นแล้ว แต่ไคลด์ก็มีความรักและเคารพแม่ของเขามากเกินกว่าที่จะมีความรู้สึกโกรธเคืองใด ๆ

และแล้ววันที่เริ่มพิจารณาคดีก็มาถึง ไคลด์ถูกนำตัวไปยังศาล เมื่อไปถึงที่นั่น ไคลด์เหลียวมองไปรอบ ๆ เขาเห็นเมสัน และเบลค์แนบและเบื้องหลังคนทั้งสองก็มีคนมากมายนั่งอยู่ แต่เมื่อไคลด์เหลือบไปเห็นน้องสาวของโรเบอร์ตา หัวใจของเขาแทบหยุดเต้น เพราะเธอมีหน้าตาที่คล้ายคลึงกับโรเบอร์ตามากที่เดียว ถัดไปเป็นพ่อแม่ของเธอ ทุก ๆ คนล้วนจ้องมองมาที่เขาด้วยสายตาที่เคืองแค้นและเกลียดชัง

คดีนี้ต้องใช้เวลานานที่เดียวไม่ว่าจะเป็นการพิจารณาเลือกคณะลูกขุนทั้ง 12 คน การสืบพยานมากมาย ตลอดจนการนำหลักฐานต่าง ๆ มาแสดงในศาล ไคลด์พยายามพูดตามที่ทนายเขาฝึกไว้ แต่ก็ไม่ได้ผลเท่าใดนัก ในระหว่างการพิจารณาคดีครั้งสุดท้าย แม่ของไคลด์อยู่ที่นั่นด้วย ซึ่งเดินทางมาโดยมีหนังสือพิมพ์ในเดนเวอร์ออกค่าใช้จ่ายให้ โดยมีเงื่อนไขว่าเธอจะต้องส่งรายละเอียดต่าง ๆ ในการพูดจาและพบปะกับไคลด์ให้กับหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น จากความเห็นของคณะลูกขุน ทุกคนเห็นพ้องกันว่าไคลด์ผิดจริง และศาลตัดสินให้ลงโทษถึงขั้นประหารชีวิต เมสันได้รับคำยกย่องและกล่าวขวัญมากมายจากประชาชน เบลค์แนบบอกไคลด์ว่าเขาจะเตรียมยื่นอุทธรณ์โดยเร็ว แต่ไคลด์ก็ตระหนักดีว่า การขอยื่นอุทธรณ์อาจจะล้มเหลวอีก ไคลด์ถูกนำตัวไปขังที่คุกของรัฐในออเบิร์น (Auburn)

ที่คุกออเบิร์น ไคลด์จะได้พบแม่หรือเบลค์แนบและเจฟสัน หรือนักบวชสัปดาห์ละครั้ง แม่ของไคลด์รีบไปเยี่ยมเขาทันที เมื่อนางเห็นไคลด์ในชุดเสื้อผ้าที่ทางคุกจัดให้ มีหมายเลขประจำตัว ผมตัดสั้น นางรู้สึกสลดใจอย่างยิ่ง และพยายามปลอบไคลด์ไม่ให้คิดฟุ้งซ่าน เมื่อแม่กลับไปแล้ว ไคลด์เริ่มรู้สึกถึงความโดดเดี่ยว เสียงคนที่อยู่เก่าตะโกนทักทาย เสียงสวด เสียงร่ำไห้ ไคลด์แทบจะทนไม่ได้กับสภาพที่กดดันอยู่รอบ ๆ ตัวเขา เขานึกถึงเก้าอี้ตัวนั้น เก้าอี้ไฟฟ้า เสียงกล่าวลาของผู้ที่ถูกประหาร แสงไฟที่กะพริบในห้องขัง ไคลด์รู้ดีว่า กำลังไฟถูกนำไปใช้ในห้องขังที่เก้าอี้ตัวนั้นวางอยู่ ไคลด์เกิดความกลัวขึ้นอย่างจับใจ ตัวเขาสั่นเทา เขาชุกตัวลงและร้องไห้อย่างสุดกลั้น

แม่ของไคลด์ติดต่อกับสาธุคุณแมคมิลแลน (McMillan) เพื่อให้เขามีโอกาสพบกับพระ เมื่อสาธุคุณแมคมิลแลน ต้องการให้ไคลด์สารภาพบาป ไคลด์เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้เขาฟัง ซึ่งสาธุคุณแมคมิลแลน ก็รู้สึกเห็นใจและไปเยี่ยมเยียนเขาอย่างสม่ำเสมอ

ขณะอยู่ในคุก ไคลด์ได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง เป็นจดหมายของซอนดรา พิมพ์บนกระดาษอย่างดี ส่งความปรารถนาดีมายังเขา แต่ในจดหมายฉบับนั้นไม่ได้ลงชื่อผู้เขียน ไม่ระบุสถานที่ ไคลด์อ่านทวนไปมาหลายเที่ยว ไคลด์ทราบดีว่าความฝันความหวังของเขานั้นไม่มีโอกาสที่จะเป็นจริงอีกต่อไป

การยื่นอุทธรณ์ในคดีของไคลด์ล้มเหลว สาธุคุณแมคมิลแลนรีบโทรเลขไปบอกเอลวิลรา ทั้งสองพยายามวิ่งเต้นขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งใด ๆ ได้ สำหรับไคลด์นั้นเขารู้ตัวดี และบอกตัวเองว่า เขาพร้อมแล้วที่จะเผชิญกับสิ่งที่เขาฝันเห็นอยู่เสมอ เขากล่าวอำลาแม่สุดที่รัก และบอกลาทุก ๆ คน จากนั้นเขาก็ถูกนำตัวไปยังห้องประหารโดยมีสาธุคุณแมคมิลแลนเดินสวดนำทางไป

ชีวิตของไคลด์ดับสูญไปแล้ว แต่มีอีกชีวิตที่กำลังดำเนินไปเสมือนเป็นตัวแทนของเขา เด็กคนนั้นคือรัสเซลล์ (Russell) ลูกชายของเอสตานั่นเอง รัสเซลล์ต้องติดตามตากับยายไปร้องเพลงสวดตามที่ต่าง ๆ บนถนนในซานฟรานซิสโก เอลวิลราบอกกับตนเองว่ารัสเซลล์เป็นบุคคลที่เธอจะต้องดูแลอย่างดีตามวิถีทางของเธอ เพื่อเป็นการทดแทนให้กับลูกชายสุดที่รักของเธอ

บทที่ 3

ธรรมชาตินิยม

ในช่วงที่ไดรเซอร์มีชีวิตอยู่นั้น มีนักวิจารณ์หลายท่าน เช่น โฮชแมน (Hochman) มูลเลอร์ (Muller) และเมนเคน (Mencken) ให้ความเห็นว่าไดรเซอร์เป็นนักเขียนรุ่นบุกเบิกการเขียนแนวธรรมชาตินิยมท่านหนึ่งในอเมริกา และถ้าหากพิจารณา และวิเคราะห์งานเขียนของไดรเซอร์อย่างจริงจังแล้ว ก็สามารถพบความจริงดังกล่าวเช่นนั้นจริง ๆ แต่จุดกำเนิดของความคิดแนวธรรมชาตินิยมนี้ไม่ได้เริ่มในอเมริกา ธรรมชาตินิยมมีประวัติความเป็นมา ความหมาย ตลอดจนทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและน่าสนใจยิ่งดังจะกล่าวในรายละเอียดดังนี้

ประวัติความเป็นมา

ธรรมชาตินิยมเริ่มต้นอย่างจริงจังในประเทศฝรั่งเศส แม้ว่าจะมีการเขียนแนวนี้มาบ้างเช่นในรัสเซีย อังกฤษ เยอรมัน หรือแม้แต่ประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย การเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยมในฝรั่งเศสนั้น สามารถย้อนรอยถอดกลับไปยังผลงานของสตองดาล (Stendhal) นักเขียนนวนิยายในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 และบัลซัค (Balzac) ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1799 – 1850

ฮิบบาร์ด (Hibbard. 1954 : 1087) กล่าวถึงงานเขียนของบัลซัค สตองดาล รวมทั้งนวนิยายเรื่อง Madame Bovary ของโฟล์แบรต์ (Flaubert) ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญส่วนหนึ่งมีอิทธิพลในการกระตุ้นให้มีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยเน้นศึกษาในแง่ของวิทยาศาสตร์ สังคมและสภาพความเป็นจริง และภายในระยะเวลาไม่นาน การศึกษาดังกล่าวก็กลายมาเป็นจุดมุ่งหมายหลักของธรรมชาตินิยมในฝรั่งเศส โดยที่นักธรรมชาตินิยม พยายามศึกษาถึงพฤติกรรมของมนุษย์ภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ศึกษาผลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมที่มีต่อมนุษย์ในสังคม ต่อมาแนวความคิดนี้ก็ขยายไปสู่กลุ่มของนักเขียนโดยพวกเขาได้นำแนวความคิดนี้ไปใช้ในการเขียนผลงานทางวรรณกรรมของตนเอง

ในด้านวรรณกรรมนั้น เอมิล โซลา (Émile Zola) ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้นำในการเขียนแนวธรรมชาตินิยม โดยเฉพาะจากทฤษฎีที่โซลาเขียนไว้ในหนังสือ 2 เล่ม ที่มีชื่อว่า The Naturalistic Novelists และ The Experimental Novel โซลากล่าวถึงธรรมชาตินิยมว่าเป็นผลของวรรณกรรมแนวสัจนิยมที่ผสมผสานกับหลักสำคัญ 2 ประการ คือ มีการวิเคราะห์และการหาเหตุและผล โดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ และโซลายังได้รับการยกย่องจากวงวรรณคดีว่าเป็นนักเขียนผู้เปิดแนวใหม่ให้แก่โลกวรรณกรรมของฝรั่งเศสในยุคนั้นด้วย โดยให้ชนชั้นที่ยากไร้เลื่อนฐานะมีบทบาทเป็นตัวละครเอก แทนที่จะเป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น

เนื่องจากโซลาเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยม จึงสมควรที่จะศึกษาประวัติและผลงานที่สำคัญ ๆ ของท่านเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาธรรมชาตินิยมในสมัยต่อ ๆ มา

เอมิล โซลา (1840 - 1902) เป็นชาวฝรั่งเศสโดยกำเนิดครอบครัวมีฐานะปานกลาง บิดาเป็นวิศวกรชาวอิตาเลียน ชื่อ ฟรานเซสโก โซลา (Francesco Zola) มารดาเป็นชาวฝรั่งเศส ในช่วงวัยเด็กโซลาและครอบครัวได้ย้ายจากปารีสไปยังเมือง Aix - en - Provence เพราะพ่อของเขาต้องย้ายไปทำงานที่นั่น เมื่อพ่อเสียชีวิตลง ครอบครัวของเขาก็เริ่มเผชิญกับปัญหาทางด้านการเงิน แต่โซลามีเพื่อนดีหลายคน พวกเขาคอยช่วยเหลือห่วงใยและเข้าใจเขา สิ่งนี้เป็นกำลังใจให้เขาอยู่ในเมือง Aix ต่อไปในปี ค.ศ. 1858 โซลาเข้าเรียนที่โรงเรียนเซนต์ หลุยส์ (Saint Louis) ในปารีส และหลังจากการสอบ Baccalaureat Degree (เทียบเท่ากับระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของไทย) ปรากฏว่าเขาสอบไม่ผ่าน โซลาเริ่มออกหางานทำ เขาได้งานที่ Paris docks ในตำแหน่งเสมียน ต่อมาเขาก็ย้ายไปทำงานที่สำนักพิมพ์ Hachette Publishing House ที่สำนักพิมพ์แห่งนี้เองที่โซลามีโอกาสได้อ่านหนังสือของนักเขียนสำคัญ ๆ หลายท่าน เช่น ดองเต (Dante) มองเตน (Montaigne) สตองดาล (Stendhal) บัลซัค (Balzac) โฟลแบรต์ (Flaubert) และเชคสเปียร์ (Shakespeare) โดยเฉพาะบทละครของเชคสเปียร์ฉบับที่แปลเป็นภาษาฝรั่งเศสนั้น โซลาชื่นชมและประทับใจเป็นพิเศษ เพราะในบทละครนั้นเชคสเปียร์สามารถสร้างตัวละครขึ้นมาเป็นตัวแทนของชีวิตมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ กันมีทั้งเศร้าและสุขคละเคล้ากันไป และที่

สำนักพิมพ์ Hachette เช่นกันที่โซลาได้คุ้นเคยกับนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่ง คือ เตน เตนวิจารณ์งานต่าง ๆ แล้วส่งมายังสำนักพิมพ์แห่งนี้ ทำให้โซลาได้ทราบถึงความคิดของเตนที่สะท้อนออกมาเกี่ยวกับความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์ว่าตกอยู่ใต้อำนาจของตัวแปร 3 ประการ คือสายเลือด (race) ซึ่งหมายถึงอิทธิพลทางพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม (milieu) และภาวะชั่วแล่น (moment) โซลายอมรับว่าความคิดทางปรัชญาของเตนมีอิทธิพลต่อการเขียนนวนิยายของเขามากมายทีเดียว บุคคลที่มีอิทธิพลต่องานเขียนของโซลาอีกท่านหนึ่ง คือ คล็อด เบอร์นาร์ด (Claude Bernard) เบอร์นาร์ดเป็นผู้ที่เสนอความคิดเรื่องการแพทย์เชิงปฏิบัติการ เขาได้เขียนหนังสือเรื่อง Introduction a l' Etude de la Médicine Experimentale โดยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบำบัดอาการป่วยของคนไข้ไว้ว่า สามารถทำได้โดยเริ่มจากการสังเกต และทดลองหาสาเหตุความผิดปกติของร่างกายเสียก่อน โซลาพอใจกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่เบอร์นาร์ดนำมาใช้อย่างมาก และเห็นว่านักเขียนน่าจะนำวิธีนี้ไปใช้ในการศึกษาธรรมชาติ และสังคมของมนุษย์ได้เช่นกัน

โซลามีชื่อเสียงโด่งดังจากหนังสือชุด Les Rougon Macquart ซึ่งหนังสือชุดนี้โซลาใช้เวลาในการเขียนยาวนานถึง 22 ปีทีเดียว แบ่งเนื้อเรื่องออกเป็น 20 ตอน แต่ละตอนยาวกว่า 400 - 500 หน้า เขาเริ่มต้นเขียนตอนแรกในปี ค.ศ. 1871 และตอนสุดท้ายจบลงในปี ค.ศ. 1893 สำหรับหนังสือชุดนี้ โซลาได้วางโครงเรื่องโดยกำหนดให้ตัวละครที่สำคัญ ๆ ล้วนสืบเชื้อสายจากบรรพบุรุษ โดยแต่ละคนได้รับอิทธิพลทางพันธุกรรมจากบรรพบุรุษมากบ้างน้อยบ้าง ตัวละครที่สืบทอดลักษณะที่ไม่ดีมากก็ตกเป็นเหยื่อของผู้ที่เหนือกว่าและมีโอกาสดีกว่า โซลาสร้างผลงานโดยเชื่อว่างานเขียนไม่ใช่ศิลปะ แต่เป็นวิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อมรวมทั้งพันธุกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ งานชิ้นเอกที่เป็นแนววิทยาศาสตร์แบบธรรมชาตินิยมอย่างเด่นชัดของโซลา คือความเรียงเรื่อง Le Roman Expérimental (1880) ซึ่งโซลาได้กล่าวถึงการพัฒนาทฤษฎีของเขาเองว่า นวนิยายเป็นการศึกษาเรื่องสังคม และบุคคลอย่างตรงไปตรงมาตามระบบของวิทยาศาสตร์ และวิธี "experimental" ตามทฤษฎีของเขา คือ การทดลองนั่นเอง ซึ่งทำได้โดยกำหนดตัวละครให้อยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งเหมือนกับการกำหนดตัวอย่างการทดลอง (speciments) ในการทดลองในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ จากนั้นจึงสังเกตและรายงานผลอย่างเป็นจริงว่า สิ่งนั้น ๆ มีปฏิกิริยาอย่างไรตามกฎแห่งธรรมชาติ โซลายำว่า นักเขียนต้องพยายามอย่างเต็มที่ที่จะแจ้งผลการทดลองตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงกับตัวละครของเขา

จากข้อมูลต่าง ๆ ที่ปรากฏในนวนิยาย ความเรียง เรื่องสั้น และงานวิจารณ์ของโซลา นี่เองที่ทำให้เขาได้รับการกล่าวขานว่าเป็นคนเปิดศักราชการเขียนแนวธรรมชาตินิยม (Le Naturalisme) และได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาแห่งความคิดแนวธรรมชาตินิยมแห่งศตวรรษที่ 19 โซลาได้สร้างผลงานที่เป็นต้นแบบของวรรณกรรมในฝรั่งเศสอยู่นานนับปีทีเดียว โดยเฉพาะการตีพิมพ์หนังสือ La Débâcle (1892) โดยมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเสนอความคิดเห็นที่ต่อต้านนโยบายการเมือง โซลากล้าที่จะเปิดเผยตัวเองในการเตือนสติผู้ร่วมชาติให้เห็นถึงระบบที่แหลกเหลวของการบริหารงานของผู้นำประเทศ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ทำให้เขาเกือบจะต้องเอาชีวิตเข้าแลก

สำหรับพื้นฐานความคิดทางธรรมชาตินิยมของโซลานั้น พอจะกล่าวโดยสรุปได้ว่าเป็นการมองโลกในแง่วิทยาศาสตร์ เขาเชื่อในกฎแห่งธรรมชาติที่สามารถพิสูจน์ได้ โดยเน้นถึงสาเหตุและผลที่ตามมา แล้วนำมาเป็นหลักในการพิจารณาชีวิตมนุษย์แต่ละคน ความเชื่อที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เขาเชื่อว่า ชีวิตและจิตใจของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งลี้ลับ แต่เป็นสิ่งที่สามารถนำมาศึกษา วิเคราะห์และแจ้งผลให้บุคคลภายนอกรับรู้ได้ โดยอาศัยหลักของจิตวิทยารวมถึงทฤษฎีเกี่ยวกับพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมเข้ามาช่วย และการเสนอผลในแต่ละเรื่องจะต้องผ่านการพิจารณาอย่างรอบคอบและตรงตามความเป็นจริงไม่ว่าเรื่องราวนั้นจะเกี่ยวกับความรัก ความชิงชัง ความชั่วร้าย ความผิดปกติทางจิต หรือแม้แต่เรื่องเพศสัมพันธ์เพื่อแสดงให้ประจักษ์ว่ามนุษย์เป็นเพียงผลผลิตของธรรมชาติหรือของสังคมเท่านั้น และต้องการกระตุ้นให้มนุษย์ได้สำนึกถึงหน้าที่ที่จะต้องแก้ไขสภาพที่ไม่พึงปรารถนาให้ดีขึ้นด้วย นั่นหมายถึงว่า ธรรมชาตินิยมไม่ใช่เพียงการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมอย่างซื่อสัตย์เท่านั้น แต่ธรรมชาตินิยมต้องสามารถชี้นำพฤติกรรมของมนุษย์ให้พวกเขาตระหนักได้ว่าสิ่งใดดีสิ่งใดเลว สามารถแยกแยะคุณธรรมและความชั่วร้ายเพื่อนำไปสู่ความพยายามในการแก้ปัญหาในสังคมนั่นเอง

จากการที่โซลาใช้การรวบรวมข้อมูลและบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ลงในผลงานของเขา ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่า นอกจากโซลาจะเป็นนักประพันธ์ที่ยอดเยี่ยมแล้ว เขาสามารถเป็นนักข่าวที่ดีได้เช่นกัน ผลพลอยได้อีกประการหนึ่งจากผลงานของโซลาต่อวงวรรณกรรม คือ คำศัพท์ที่เพิ่มพูนขึ้นมากมาย เพราะโซลาจะใช้คำแสลง และคำที่ไม่สุภาพแทรกในบทพูดของตัวละครอย่างสมจริง ด้วยทั้ง ๆ ที่ในยุคนั้น ยังไม่มีการยอมรับคำลักษณะดังกล่าวมากนักก็ตาม

มูลเลอร์ (Muller. 1937 : 174) ได้กล่าวถึงผลงานของโซลาว่า ถ้าหากพิจารณาอย่างกว้าง ๆ แล้ว ก็ไม่น่าประทับใจเท่าใดนัก ความชาญฉลาดของโซลาก็ไม่ได้ปรากฏเด่นชัด คำที่เขาเลือกใช้ไม่ได้สร้างให้เกิดผลต่อความรู้สึกเป็นพิเศษ ผลงานของโซลาคล้ายคลึงกับแนวการเขียนของบัลซัคมาก และถ้านำไปเปรียบเทียบกับนักเขียนของอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 19 ก็คล้ายคลึงกับธีโอดอร์ ไดรเซอร์ คืองานแต่ละเล่มเป็นเนื้อเรื่องธรรมดา ๆ ที่มีการดำเนินเรื่องที่ช้าและน่าเบื่อ แต่หากผู้อ่านพิจารณาถึงผลโดยรวมแล้ว มูลเลอร์เห็นว่าเป็นการยากที่จะปฏิเสธว่าผลงานของเขาสมควรได้รับการยกย่อง เพราะจากเนื้อหาธรรมดา ๆ และยืดยาวนั้นกลับเต็มไปด้วยฉากที่ติดตาตรึงใจมากมาย รวมทั้งมีการกำหนดโครงเรื่องได้อย่างยอดเยี่ยมทีเดียว

โซลาถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1902 หลังจากสร้างผลงานไว้มากมาย และได้ทำคุณประโยชน์ต่อวงวรรณกรรมและชาติบ้านเมืองเหลือคณานับ โซลาใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าและคุ้มค่ายิ่ง นับได้ว่าเป็นนักประพันธ์ที่ใช้วรรณกรรมเป็นอาวุธในการต่อสู้เพื่อความจริงและความยุติธรรมในสังคมอย่างแท้จริง

<u>ความหมายและความคิดแนวธรรมชาตินิยม</u>

"ธรรมชาตินิยม" เป็นคำศัพท์คำหนึ่งที่นำมาใช้ในวงวรรณกรรม สำหรับความหมายของคำ ๆ นี้ หลายหลากแตกต่างกันไปตามทัศนะของนักวิจารณ์ และนักวรรณคดีดังที่ได้รวบรวมมา เช่น

ทวีป วรดิลก (2522 : 31) กล่าวถึงความหมายของธรรมชาตินิยมว่ามี 2 ความหมาย ความหมายแรก เป็นความหมายที่ใช้ในการประพันธ์ที่แสดงถึงความสนใจในธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง เช่น เวิร์ดสเวิร์ท (Wordsworth) กวีเอกชาวอังกฤษได้เขียนพรรณาถึงความงดงามของธรรมชาติ และรวมถึงนักเขียนอีกหลาย ๆ ท่านในยุคโรแมนติก สำหรับความหมายที่สอง หมายถึง การเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมของฝรั่งเศสในช่วงประมาณครึ่งหลังศตวรรษที่ 19 โดยมีความเกี่ยวพันกับสัจนิยม (Realism) จนมีการวิจัยว่าเป็นรูปแบบที่สุดขั้ว (Extreme) เป็นการนำกฎเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการเขียนนวนิยายโดยตั้งชื่อจากข้อสรุปพื้นฐานที่ว่าทุก ๆ สิ่งล้วนเกิดขึ้นจริงในธรรมชาติ และไม่มีความจริงใด ๆ ที่เหนือธรรมชาติ

ฉันทนา ไชยชิต (2522 : 390) ก็กล่าวไว้เช่นกันว่าเป็นการเคลื่อนไหวของวรรณกรรมที่เริ่มขึ้นในประเทศฝรั่งเศสในช่วงศตวรรษที่ 19 เป็นการเขียนถึงธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์อันชวนขึ้น แนวการเขียนนี้พยายามแสดงภาพชีวิตของมนุษย์ในสังคมอย่างตรงไปตรงมากและซื่อสัตย์เหมือนกับการรายงานผลทางวิทยาศาสตร์

โฮลแมน (Holman. 1960 : 301 - 302) เชื่อว่า นักธรรมชาตินิยมจะมองมนุษย์ว่าเป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่งที่มีปฏิกิริยาตอบโต้แรงผลักดันจากสิ่งแวดล้อมและแรงขับภายใน ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถหยั่งรู้ล่วงหน้าทั้งยังไม่อาจขัดขืน หรือควบคุมได้ นวนิยายของนักเขียนกลุ่มนี้จะมีแนวโน้มในการเน้นถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่าเหมือนกับสัตว์โลกอื่น ๆ มีการถ่ายทอดทางพันธุกรรม มีการดิ้นรนต่อสู้ เพื่อความอยู่รอดและเป็นการต่อสู้ที่ไม่สิ้นสุด เป็นเหยื่อของแรงผลักดันต่าง ๆ รอบตัว โฮลแมนได้ยกเอานวนิยายของโธมัส ฮาร์ดี (Thomas Hardy) ที่กล่าวถึงมนุษย์ว่าเป็นเหยื่อของโชคชะตามาเป็นตัวอย่าง

เมื่อกล่าวถึงธรรมชาตินิยมก็มักมีการโยงไปหาสัจนิยม จึงมีนักเขียนและนักวิจารณ์หลายท่านพยายามสรุปให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างธรรมชาตินิยมและสัจนิยม เช่น ฮิบบาร์ด (Hibbard. 1954 : 1088) ได้เขียนสรุปถึงความแตกต่างของธรรมชาตินิยมและสัจนิยมออกมา 4 ประการสำคัญ คือ

1. การมองชีวิตของนักธรรมชาตินิยมจะเน้นถึงเรื่องนิยัตินิยม (deterministic) ซึ่งเป็นปรัชญาการมองพฤติกรรมของมนุษย์ว่าถูกกำหนดโดยสิ่งอื่นที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของตัวเขาเอง และกล่าวว่าคนเป็นเสมือนเครื่องจักร เป็นเครื่องเล่นของธรรมชาติ หมดหนทางต่อสู้กับโชคชะตา ซึ่งแนวความคิดเช่นนี้จะปรากฏเด่นชัดในธรรมชาตินิยมมากกว่าสัจนิยม

2. นักธรรมชาตินิยมถือว่ามนุษย์เป็นเสมือนวัตถุที่ถูกนำไปใช้ในการทดสอบโดยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เป็นแค่ตัวทดลองเพื่อศึกษาเท่านั้น

3. นักธรรมชาตินิยมศึกษาและเขียนโดยมีความตั้งใจที่แน่วแน่ที่จะก่อให้เกิดการปฏิรูปทางสังคม และเพราะเหตุผลที่ว่าการพัฒนาไปสู่สภาพที่ดีกว่าเป็นจุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของนักธรรมชาตินิยม เราจึงสามารถคาดหวังได้ว่านักธรรมชาตินิยมจะกำหนดให้ตัวละครเอกของเขามาจากครอบครัวที่ขัดสนและแร้นแค้น

4. นักธรรมชาตินิยมจะดำเนินเรื่องโดยใช้มุมมองแบบวิทยาศาสตร์ และการวิเคราะห์วิจัย พวกเขาเชื่อว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ ไม่มีกลุ่มสังคมไหน และไม่มีบุคคลใดที่ไม่สามารถนำมาศึกษาหาเหตุและผลได้

ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ (2516 : 629 - 631) กล่าวเสริมถึงความแตกต่างระหว่างธรรมชาตินิยมและสัจนิยมว่า แม้ว่าการเขียนแนวธรรมชาตินิยมเป็นการพัฒนาต่อเนื่องมาจากสัจนิยม แต่เป็นสัจนิยมที่มองโลกในแง่มืดมน (pessimistic realism) นักประพันธ์ในกลุ่มธรรมชาตินิยมเป็นพวกที่เขียนเกี่ยวกับความจริงที่ไม่ได้เสริมแต่ง พยายามที่จะไม่สอดแทรกความคิดเห็นส่วนตัว หรือความอิจฉาริษยา และอคติใด ๆ ลงไปในผลงาน ลักษณะเช่นนี้ตรงกับการเข้าสู่เนื้อหาแบบวิทยาศาสตร์ นักเขียนกลุ่มนี้ไม่ได้มีเจตนาที่จะเกี่ยวข้องกับศีลธรรมจรรยา (Moral) เขาจะไม่เกี่ยวข้องเพราะถือว่าตนเองอยู่วงนอก นักเขียนธรรมชาตินิยมจะตีแผ่เหตุการณ์ทุกประเภทออกมาโดยไม่จำกัดว่าเป็นเรื่องอะไร พวกเขาจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องเพศและแรงขับภายในของมนุษย์อย่างเปิดเผย และนักเขียนกลุ่มธรรมชาตินิยมจะปฏิเสธการยอมรับกติกา หรือกฎเกณฑ์ใดที่มีมาก่อน และระบุชัดว่าจะใช้ภาษาตามสภาพเหตุการณ์บังคับ หรือต้องการเพื่อให้สอดคล้องกับชีวิต พวกเขาจะเลือกตัวละครให้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนชีวิต และทัศนะที่ต้องการโดยปกติแล้วตัวเอกของเรื่องมักจะเป็นบุคคลที่มีพลังอำนาจทางฝ่ายต่ำอยู่มาก บางครั้งตัวละครมีร่างกายที่กำยำแข็งแรงแต่จิตใจกลับอ่อนแอ บางทีตัวละครต้องประสบกับสภาพที่จิตใจบอบช้ำบางครั้งจะค่อนไปทางวิกลจริต และไม่สามารถจะเข้าใจถึงแรงผลักดันต่าง ๆ ที่ทำให้ตนเองตกต่ำลง

เอ็ม เอช อับรามส์ (2529 : 283 - 284) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า ธรรมชาตินิยมไว้ว่า เป็นการสะท้อนภาพที่ตรงกับชีวิตที่เหนือกว่าสัจนิยม เป็นแบบของบันเทิงคดีที่นักเขียนกลุ่มหนึ่งพัฒนาขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับข้อสมมุติทางปรัชญา ข้อสมมุตินี้เป็นผลิตผลของความรู้ทางด้านชีววิทยา ซึ่งถือว่ามนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ และไม่มีวิญญาณหรือความเกี่ยวข้องใด ๆ กับโลกแห่งศาสนา หรือโลกแห่งปีศาจที่เหนือไปจากธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้จึงถือว่ามนุษย์เป็นเพียงสัตว์ชั้นสูงซึ่งมีลักษณะนิสัยและชะตากรรมที่ถูกกำหนดจากแรงผลักดันทางธรรมชาติสองแรง คือกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อม ความคิดเช่นนี้จะถือว่ามนุษย์ได้รับลักษณะนิสัยและสัญชาตญาณของตนเป็นมรดกตกทอดมาโดยเฉพาะความหิว ความกระหาย และกามารมณ์ มนุษย์ต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลของอำนาจทางสังคม

เศรษฐกิจของครอบครัว ชนชั้น และสภาพแวดล้อมที่เขาถือกำเนิดมาโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ อับรามส์เน้นว่านักเขียนกลุ่มนี้มักจะเลือกตัวละครที่แสดงออกซึ่งแรงขับอย่างแรงกล้า เช่น ความโลภ และความปรารถนาทางเพศ และตกเป็นเหยื่อของแรงขับของต่อมภายใน เป็นเหยื่อของแรงกดดันภายนอกหรือสังคมนั่นเอง จุดหมายปลายทางของนวนิยายประเภทธรรมชาตินิยม จึงมักจะเป็นเรื่องที่เศร้าสลด แต่มิใช่เนื่องจากการต่อสู้ทางจิตใจอย่างองอาจแล้วพ่ายแพ้ มิใช่เนื่องมาจากความปรารถนาของแต่ละบุคคลที่จะต่อต้านพระเจ้าต่อต้านศัตรู หรือสถานการณ์ต่าง ๆ เหมือนเช่นโศกนาฏกรรมในยุคคลาสิค หรือสมัยพระนางเจ้าวิคตอเรีย แต่ตัวละครเอกในเรื่องเป็นเสมือนตัวหมากรุกที่ถูกบังคับ และถูกกดดันมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ จนแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ หรือถูกกำจัดไปในที่สุดเท่านั้น

ฮิบบาร์ด (Hibbard. 1954 : 1088 - 1090) เป็นอีกท่านหนึ่งซึ่งกล่าวถึงลักษณะของธรรมชาตินิยมได้อย่างน่าสนใจ โดยสรุปเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ธรรมชาตินิยมตีความในเรื่องของชีวิตโดยใช้มุมมองแบบนิยัตินิยม โดยเขากล่าวว่ามนุษย์มิใช่ตัวกระทำอิสระ (Free agent) คนเป็นสิ่งมีชีวิตที่ถูกชี้นำและควบคุมโดยธรรมชาติทั้งทางสรีระและจิตใจ การกระทำใด ๆ ก็ตามล้วนเป็นไปตามกลไกและความต้องการของธรรมชาติที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของคนเอง นักธรรมชาตินิยมถือว่างานของพวกเขา คือ การวิเคราะห์แรงโต้ตอบ และสร้างกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ขึ้น เป็นหน้าที่เดียวกับแพทย์ที่จะทราบถึงชนิดของโรคได้โดยการตั้งสมมุติฐานจากอาการที่ปรากฏ นักธรรมชาตินิยมก็สามารถทราบถึงพฤติกรรมของคน โดยการศึกษาจากความสัมพันธ์ของคนกับสังคมรอบ ๆ ตัว นักธรรมชาตินิยมเชื่อว่าการกระทำของคนหรือพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นสามารถศึกษาและรายงานได้ เช่นเดียวกับที่นักเคมี หรือนักฟิสิกส์ใช้ในการทดลองในห้องปฏิบัติการ นักธรรมชาตินิยมเห็นว่าคนเป็นเพียงหน่วยเล็ก ๆ ในโลกที่เต็มไปด้วยแรงกดดันต่าง ๆ ไม่ว่าเราจะพูดหรือคิดอะไรก็ไม่ได้ส่งผลให้สิ่งอื่นเปลี่ยนแปลงไปได้ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นล้วนถูกควบคุมจากกฎแห่งธรรมชาติ สภาพแวดล้อม และพันธุกรรม นักธรรมชาตินิยมตระหนักว่า ความเป็นคนนั้นขึ้นอยู่กับความกรุณาของแรงกดดันต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวเรา ซึ่งบางครั้งก็เป็นไปในทางที่ดี แต่บางครั้งก็ตรงกันข้ามแต่มนุษย์ก็ต้องยอมรับสภาพเช่นนั้น เพราะเราไม่สามารถควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงสภาพที่ต้องเผชิญเหล่านั้นได้

2. ธรรมชาตินิยมปฏิเสธความเป็นอุดมคตินิยม (Idealism) จากการที่ธรรมชาติมุ่งเน้นไปในเรื่องของนิยตินิยม พวกเขาจึงไม่ยอมรับในเรื่องจิตวิญญาณ ธรรมชาตินิยมจะไม่มีการมองโลกในแง่ดีหรือแง่ร้าย แต่มองว่าทุกก้าวของมนุษย์ทั้งหญิงและชายเป็นทาสของตัวเอง เป็นทาสของสิ่งแวดล้อม ชีวิตถูกรุมล้อมด้วยความโศกเศร้า ความชั่วร้าย ความโสมม และสิ่งเหล่านี้เองที่นักธรรมชาตินิยมต้องให้ความสนใจ พวกเขาจะไม่มองว่าชีวิตคนเรานั้นโรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่จะทุ่มเทศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงสิ่งที่มนุษย์ดิ้นรนไขว่คว้า และความทุกข์ทรมานที่เขาเผชิญ

3. ธรรมชาตินิยมตีแผ่เรื่องของสังคมอย่างจริงจังและรุนแรง เพราะนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมตั้งใจที่จะเร้าให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ กระตุ้นให้เกิดความเห็นใจ และชักชวนให้เข้ามาร่วมมือช่วยเหลือกัน แต่พวกเขาจะไม่ยอมสวดอ้อนวอน นักธรรมชาตินิยมนักเขียนนวนิยายหรือเรื่องราว โดยกำหนดสถานที่ที่จะสะท้อนให้เห็นความทุกข์ทรมานของกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ที่นั้น ๆ ได้ เช่น โรงงาน ฟาร์ม และห้องนา เป็นต้น พวกเขาจะเขียนถึงปัญหาหรือจัดสถานการณ์ให้เกี่ยวข้องกับเรื่องการติดสุรา เพศสัมพันธ์ การแต่งงาน และแรงงาน เป็นต้น โดยการศึกษาจากรายบุคคล จากครอบครัว จากสภาพแวดล้อมในสังคม ดังเช่น ผลงานของโซลาในชุด Rougon Macquart ซึ่งมีทั้งหมด 20 เรื่อง ในชุดนี้มีเรื่อง L'Assommoir ที่ศึกษาถึงผลของการติดสุรา Germinal เรื่องแรงงานในเหมืองถ่านหิน Nana เรื่องเพศสัมพันธ์เรื่อง La Terre สะท้อนให้เห็นภาพของเศรษฐกิจ และวิถีชีวิตของชาวไร่ชาวนาในชนบทห่างไกล และ Le Débâcle ซึ่งเล่าถึงความล้มเหลวของระบบจักรวรรดินิยมเป็นต้น

เนเกิล (Nagel. 1980 : 31 - 32) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีธรรมชาตินิยมว่า เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีนิยตินิยม (determinism) และมองว่าธรรมชาตินิยมเป็นทฤษฎีที่พัฒนาจากพันธุศาสตร์ไปสู่ความสำคัญของสิ่งแวดล้อม และนักเขียนกลุ่มนี้มักจะมองโลกในแง่ร้าย (pessimistic) พวกเขาเชื่อว่าพันธุกรรมจะทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมและบุคลิกภาพของตัวละคร แรงผลักดันที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมในธรรมชาตินิยมก็มักจะเป็นเรื่องของความเจริญทางด้านวัตถุเงิน และอำนาจซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อตัวละครที่เป็นคนระดับต่ำของสังคม ตัวละครเหล่านี้ถูกบังคับให้ต้องต่อสู้ ฉะนั้นนวนิยายแนวธรรมชาตินิยมจึงเป็นเสมือนเครื่องมือของผู้เขียนใน

การวิเคราะห์ และตีแผ่ให้เห็นถึงปัจจัยภายนอกที่ทำให้ตัวละครต้องเผชิญชะตากรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แบลงเคนชิป (Blankenship. 1973 : 513 - 519) ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับธรรมชาตินิยมในหลาย ๆ แง่มุมดังนี้

1. แนวโน้มของธรรมชาตินิยม แบลงเคนชิปเห็นว่านักเขียนแนวธรรมชาตินิยมแต่ละคนไม่ใช่ว่าจะสร้างผลงานออกมาจากมุมมองเดียวกัน และแม้แต่นวนิยายแต่ละเรื่องที่เขียนโดยคนเขียนคนเดียวกันก็ไม่ได้ออกมาในแนวที่เหมือน ๆ กันทั้งหมด ฉะนั้นจึงต้องพิจารณาจากภาพรวม ซึ่งสามารถบอกถึงแนวโน้มของธรรมชาตินิยมที่เด่นชัด 2 ประการ คือ

1.1 ธรรมชาตินิยมจะศึกษาถึงภูมิหลังของสังคมโดยละเอียด เป็นนวนิยายที่มักจะเกี่ยวข้องกับสังคมวิทยา และมีตัวละครมากมาย จุดประสงค์หลักคือการตรวจสอบภูมิหลัง และจากการตรวจสอบก็จะนำไปสู่การวางเงื่อนไขให้เป็นตัวควบคุมการกระทำของมนุษย์ในสภาพแวดล้อมที่ถูกกำหนดไว้ การใช้วิธีนี้จะเป็นประโยชน์มากในการศึกษาถึงตัวบุคคล ที่มีปฏิกิริยาต่อสภาพความเคลื่อนไหวของสังคม เช่น ขณะเกิดสงครามหรือเกิดการผันผวนทางเศรษฐกิจ

1.2 ธรรมชาตินิยมเป็นการวิเคราะห์วิจัย ศึกษาตัวละครอย่างละเอียด

2. จุดประสงค์พื้นฐานที่สำคัญของธรรมชาติ คือการเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ๆ โดยไม่มีความคิดเห็นส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง และเพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์ดังกล่าว นักธรรมชาตินิยมจึงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะใช้ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ให้มากที่สุด และระวังไม่ให้อคติและความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง ราวกับเป็นการเสนอผลการทดลองทางเคมี หรือชีววิทยาของนักวิทยาศาสตร์ที่เดียว ฉะนั้นนักธรรมชาตินิยมจะมองว่าไม่มีสิ่งใดที่ถูกหรือผิด บริสุทธิ์หรือด่างพร้อย เพราะเขาจะศึกษาเฉพาะพฤติกรรมของสัตว์ชนิดหนึ่ง เรียกว่า "มนุษย์" กับสภาพเงื่อนไขที่พวกเขาอาศัยอยู่ และผลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมเท่านั้น สำหรับในเรื่องของภาษานักธรรมชาตินิยมจะใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมาให้คล้องจองกับพฤติกรรมที่แสดงออกและการกระทำเช่นนี้เองที่ทำให้ผู้ที่รักความงดงามของภาษาและมีอารมณ์โรแมนติกจึงไม่นิยมชมชอบ ในด้านของอารมณ์ นักธรรมชาตินิยมจะถือว่าอารมณ์ทุกอารมณ์ ล้วนสัมพันธ์กับเรื่องชีววิทยา สรีรวิทยาและเคมีวิทยา

โชติมา จึงสวัสดิ์ (2528 : 25 - 26) ก็ได้รวบรวมหลักเกณฑ์ของการเขียนแนวธรรมชาตินิยมไว้เช่นกัน โดยแยกย่อยเป็นหัวข้อตามลำดับ คือ

1. แก่นเรื่อง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม เรื่องต้องห้ามของสังคมสมัยนั้น ๆ ดังเช่น นวนิยายในชุด Les Rougon-Macquart ของโซลา โซลาได้เขียนถึงชีวิตของกรรมกรในปารีส ชีวิตของชนชั้นต่ำประเภทต่าง ๆ ซึ่งต้องเผชิญกับความเสื่อมโทรมของที่อยู่อาศัย ของงานที่ทำ การดิ้นรนเพื่อหาเงินมายังชีพ คนเหล่านี้ตกเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบในสังคม พวกเขาต่อสู้โดยลำพังมิได้รับการดูแลช่วยเหลือจากชนชั้นที่เหนือกว่า

2. โครงเรื่องและเนื้อหา เป็นพฤติกรรมอันเกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อมและแรงขับภายใน

3. น้ำเสียงเป็นการมองโลกในแง่ร้าย

4. ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่พูดกันจริง ๆ ไม่คำนึงในการเรียบเรียงให้เป็นคำพูดที่ไพเราะ หรือการกลั่นกรองเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความพึงพอใจ

5. ตัวละครสำคัญ ไม่สามารถพัฒนาตัวเองให้เอาชนะสภาพแวดล้อมในชีวิตของตนได้ แม้กระทั่งบั้นปลายของชีวิตก็ไม่สามารถค้นพบความจริงของชีวิต

6. นักเขียนมีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ โดยปราศจากอารมณ์และปฏิกิริยาส่วนตัว ไม่สอดแทรกแนวคิดด้านศีลธรรมหรือคุณธรรมใด ๆ

จากนานาทัศนะของผู้ที่สนใจศึกษาในเรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงลักษณะของการเขียนแนวธรรมชาตินิยมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น แม้ว่าบางท่านจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปบ้าง แต่เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วล้วนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือ ความพยายามที่จะเผยแพร่ให้ผู้ที่สนใจทราบถึง "ธรรมชาตินิยม" ว่าเป็นการเขียนที่ผู้เขียนพยายามเสนอเรื่องราวอย่างเป็นกลางที่สุด แม้ว่าจะมีลักษณะการมองโลกในแง่ร้ายปรากฏอยู่เสมอ ๆ และพยายามใช้ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการศึกษาพฤติกรรมของสัตว์ชนิดหนึ่งซึ่งเรียกว่า "มนุษย์" (animal, called man) และเสนอผลอย่างเที่ยงตรง จึงเป็นผลงานของกลุ่มนักเขียนที่กล้าเปิดเผยสภาพที่เป็นจริงให้โลกรับรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นสื่อ ด้วยความหวังว่าอาจจะช่วยให้สังคมนั้น ๆ มีสภาพที่ดีขึ้นบ้างเท่านั้น

ธรรมชาตินิยมในประเทศสหรัฐอเมริกา

"ธรรมชาตินิยม" ไม่ใช่สิ่งใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นในอเมริกา แต่เป็นวิธีการเขียนที่มานานแล้ว มีมาก่อนการเคลื่อนไหวอย่างจริงจังของวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยมในช่วงศตวรรษที่ 19 เสียอีก ตัวอย่างเช่น นวนิยายเรื่อง Moby Dick ซึ่งเป็นนวนิยายแนวโรแมนติก แต่การบรรยายในบางตอนก็แสดงถึงแนวความคิดของการมองโลกในแง่ร้าย หรือแม้แต่ในนวนิยายของมาร์ค ทเวน (Mark Twain) และ แฮมลิน การ์แลนด์ (Hamlin Garland) ก็มีความคิดแนวธรรมชาตินิยมปรากฏอยู่เช่นกัน เพียงแต่ว่ายังไม่มีการยอมรับ เพิ่งมีการศึกษาและนำวิธีการเขียนแนวนี้มาใช้อย่างจริงจังในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 นี่เอง

หากเปรียบเทียบระหว่างยุคก่อนการเคลื่อนไหวทางธรรมชาตินิยมกับยุคต่อมา ที่ผู้คนต่างให้ความสนใจความคิดแนวนี้ จะเห็นได้ว่ายุคแรกซึ่งเป็นระยะก่อนเกิดสงครามกลางเมืองนั้น ประชาชนอเมริกันคิดและเชื่ออยู่เสมอว่าตนเองเป็นนายเหนือโชคชะตา ไม่ค่อยสนใจสังคมหรือสิ่งแวดล้อม ฉะนั้นโอกาสที่ทฤษฎีธรรมชาตินิยมจะเกิดขึ้นจึงเป็นไปได้ยาก แต่ยุคภายหลังสงครามกลางเมืองสงบลง สภาพเงื่อนไขต่าง ๆ ในอเมริกาเปลี่ยนไป จากที่เคยคิดว่าตัวเองมีอิสระพึ่งตนเองได้ สามารถประกอบอาชีพเป็นช่างฝีมือภายในบ้านของตัวเองได้นั้นเปลี่ยนแปลงไป เพราะเมื่อประเทศเข้าสู่ยุคปฏิวัติอุตสาหกรรม ได้มีการนำเครื่องจักรกลมาใช้ มีระบบการจ้างงานเพื่อหาแรงงานที่เป็นทั้งผู้หญิง ผู้ชาย และเด็กส่งไปทำงานตามโรงงานต่าง ๆ โอกาสของแต่ละคนที่แสดงความสามารถทางงานช่างไม่มีอีกต่อไป แต่ละคนเริ่มมองว่าตนเองเป็นทาสของเครื่องจักรกล ต้องทำงานที่ซ้ำซากจำเจ เพื่อแลกกับค่าจ้างพอประทังชีวิต ในขณะที่ทรัพย์สินเงินทองไหลลงสู่มือของเจ้าของซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อย พวกเขาเริ่มรู้สึกว่าตนเองขาดอำนาจ ด้อยโอกาส และไม่มีอนาคต ความรู้สึกที่ดี ๆ และการมองโลกในแง่ที่สวยงามค่อย ๆ หมดไป ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดทางให้ความคิดแนวธรรมชาตินิยมเข้ามามีอิทธิพลแทนที่ และเมื่อความคิดของคนในสังคมเปลี่ยนไป สภาพแวดล้อมเปลี่ยนไป ก็ส่งผลให้วรรณกรรมเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน วรรณกรรมของอเมริกามีการพัฒนาไปสู่แนวความคิดเชิงธรรมชาตินิยมกันมากขึ้น โดยเฉพาะภายหลังจากที่มีการตีพิมพ์นวนิยายของโซลาในปี ค.ศ. 1870 – 1880 และจากนั้น นวนิยายนี้ก็เริ่มปรากฏสู่สายตาชาวอเมริกันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในวรรณกรรมนี้ได้ขยายออกไปพร้อม ๆ กับการต่อสู้กับเสียงวิจารณ์ของกลุ่มคนที่มีความเห็นขัดแย้ง

สาเหตุประการหนึ่งที่การเขียนแนวธรรมชาตินิยมนี้ถูกต่อต้านมากนั้น เพราะผู้วิจารณ์มักจะมองว่าเนื้อเรื่องแสดงออกถึงเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างชัดแจ้ง และเป็นเรื่องที่ไม่ควรนำมาเปิดเผยต่อสาธารณชน ซึ่งความจริงแล้วนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมไม่ได้มุ่งที่จะเขียนถึงเรื่องเหล่านี้อย่างเปิดเผยจนเกินขอบเขตเลย ฉะนั้นกระแสการต่อต้านส่วนใหญ่จึงมักเกิดจากความเชื่อส่วนตัวของผู้วิจารณ์และผู้อ่านที่ใช้ประสบการณ์ของตนเป็นเครื่องวัด แต่ไม่ว่านักวิจารณ์เหล่านั้นจะมีความเห็นเช่นไร การเขียนแนวธรรมชาตินิยมก็ยังมีแนวโน้มไปในด้านดี เพราะเป็นการเขียนที่ใช้วิธีการให้ข้อมูลที่แตกต่างจากวิธีอื่น ๆ และเพราะการเขียนแนวนี้สามารถบรรยายสภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในช่วงเวลาต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนและสมจริง

จากการวิพากษ์วิจารณ์นำไปสู่การถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องธรรมชาตินิยมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในช่วงปี ค.ศ. 1890 และต่อเนื่องไปจนถึงกลางศตวรรษที่ 20 ซึ่งฝ่ายหนึ่งพยายามต่อสู้เพื่อให้มีการยอมรับการเสนอเรื่องราวของชีวิตจริงในนวนิยายโดยใช้เทคนิคแบบธรรมชาตินิยม และนักธรรมชาตินิยมก็พยายามอย่างเต็มที่ในการปกป้องสิทธิในการที่จะเสนอความจริงของคนอเมริกันตามสายตาที่เห็น และตามเหตุการณ์ที่ประสบ แต่อีกฝ่ายกลับเห็นว่าหากมีการยอมรับว่าการเขียนแนวธรรมชาตินิยมเป็นการเสนอเรื่องราวที่เป็นชีวิตจริงของคนอเมริกันตามที่นักเขียนแนวนี้พยายามเน้นอยู่เสมอแล้ว ความรู้สึกต่าง ๆ ที่ดี ที่น่าชื่นชม เกี่ยวกับประเทศของตนจะสูญหายไปจากสามัญสำนึกของคนอเมริกัน

และไม่ว่าผลของการถกเถียงจะเป็นเช่นไร งานของนักเขียนแนวนี้ก็ได้รับความสนใจจากผู้อ่านเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ รวมทั้งนักเขียนเองก็พยายามสร้างสรรค์ผลงานของตนออกมาอย่างสม่ำเสมอเช่นกัน

ภายหลังสงครามกลางเมืองชาวอเมริกันต้องเผชิญกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไป ชาวอเมริกันต่างเชื่อว่าทุกคนมีเสรีภาพและสิทธิที่จะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม ต่างคนต่างดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนพอใจ จนลืมคำนึงถึงศีลธรรมจรรยา นักเขียนจึงเริ่มมีบทบาทในสังคม เช่น นักเขียนหลายคนพยายามชี้ให้เห็นความสำคัญของความซื่อสัตย์ และคุณความดีต่าง ๆ เช่น มาร์ค ทเวน (Mark Twain) และ เฮนรี เจมส์ (Harry James) ซึ่งเกิดในช่วงปลายปี ค.ศ. 1830 จนถึงต้นปี

1840 นั้น ได้เขียนถึงความสำคัญของจริยธรรมที่มีมาก่อนยุคของการเฟื่องฟูทางอุตสาหกรรมและยุคของความเชื่อตามทฤษฎีของดาร์วิน โดยหวังว่าระดับจริยธรรมในบุคคลจะเพิ่มขึ้นกว่าเดิม แม้ว่าสังคมที่เขาอยู่จะเต็มไปด้วยการฉ้อฉลก็ตาม แต่เมื่อมาถึงนักเขียนยุคต่อ ๆ มา เช่น สตีเฟน เครน (Stephen Crane) แฟรงค์ นอร์ริส (Frank Norris) หรือ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ (Theodore Dreiser) กลับเห็นว่าความหวังเหล่านั้นเป็นเรื่องที่กำหนดจากภายนอก พวกเขาเชื่อว่าสังคมอเมริกันถูกกำหนดด้วยการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด มากกว่าการต่อสู้เพื่อศีลธรรมจรรยา เพราะความเจริญทางด้านอุตสาหกรรม ฐานะทางการเงิน และพรรคการเมืองต่าง ๆ เป็นตัวควบคุมชะตากรรมของประเทศ รวมถึงคนในชาติด้วย ซึ่งหมายถึงว่าภูมิหลังทางสังคมเป็นตัวควบคุมและชี้นำการกระทำของบุคคล แต่ละคนจะถูกจำกัด จัดรูปร่าง และวางเงื่อนไขต่าง ๆ โดยสิ่งแวดล้อมดังเช่น นวนิยายเรื่อง Maggie และ The Red Badge of Courage ของเครน หรือนวนิยายเรื่อง Sister Carrie, An American Tragedy และอีกหลาย ๆ เรื่องของไดรเซอร์

นับได้ว่าการเขียนแนวธรรมชาตินิยมในอเมริกานั้น เริ่มจากการที่นักเขียนซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1890 นั้นได้รับอิทธิพลการเขียนแนวนี้มาจากโซลา และเชื่อในคำกล่าวของโซลาที่ว่านวนิยายควรเด่นในเรื่องของการเสนอความจริงมากกว่าที่จะต้องคอยระวังในเรื่องความสุภาพ หรือต้องสูงส่งด้วยศีลธรรมจรรยา เพราะความจริงเท่านั้นที่จะสะท้อนให้เห็นชีวิตของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง

นวนิยายของนักเขียนอเมริกันที่เขียนแนวธรรมชาตินิยมในยุคแรก ๆ นั้น มักนำเสนอโดยใช้วิธีการของโซลา ผลงานไม่ว่าของเครน นอร์ริส หรือ ไดรเซอร์ ในช่วงปี 1890 นั้นจะมีลักษณะของตัวละครเอกที่เป็นธรรมชาตินิยมแบบโซลาอยู่มาก พวกเขามักจะเขียนถึงชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำ และเขียนถึงข้อจำกัดรวมทั้งแรงกดดันต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งความคิดเช่นนั้นสอดคล้องกับหลักปรัชญาของโซลาอยู่มาก แต่มิใช่ว่านักเขียนเหล่านี้จะเลียนแบบวิธีการของโซลา เพราะนักเขียนแต่ละคนมีความคิดเห็นเป็นของตนเอง ต่างคนต่างเขียนถึงชีวิตของชาวอเมริกันในแง่มุมที่ต่าง ๆ กัน ตามความคิดและปฏิกิริยาการตอบสนองต่อสังคมรอบ ๆ ตัว

ไพเซอร์ (Pizer. 1982 : 6 - 8) กล่าวถึงแก่นแท้ของธรรมชาตินิยมของคนอเมริกันว่าไม่ใช่เป็นการสำรวจเพื่อเสาะหาความต่ำช้า หรือสิ่งที่ไร้เหตุผล แต่เป็นการนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์มากกว่า และจากการที่นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมได้พบเห็นผู้คนจำนวนมากที่ต้องพ่ายแพ้ต่ออำนาจและแรงผลักดันรอบ ๆ ตัวจึงเกิดความคิดที่จะนำสิ่งเหล่านี้มากำหนดเป็นแก่นเรื่องเพื่อให้

ผู้อ่านเห็นถึงการสูญเสียศักยภาพของบุคคล จึงทำให้แก่นเรื่องที่ปรากฏออกมามีลักษณะที่เป็น Tragic Theme ไพเชอร์ได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวละครเอก (Tragic Hero) ในการเขียนแนวอริสโตเติล และการเขียนแนวธรรมชาตินิยมไว้ว่า ตัวละครเอกในวรรณกรรมแนวอริสโตเติลนั้น เป็นผู้ที่มีฐานะอันสูงส่งในสังคม แต่กลับต้องประสบชะตากรรมที่ทำให้ชีวิตล้มเหลวและตกต่ำลง ผู้อ่านอ่านแล้วรู้สึกสลดใจ เพราะพวกเขาคาดหวังว่าตัวละครเหล่านั้นควรจะอยู่ในที่ที่เหมาะสมกับยศศักดิ์และฐานะที่เป็นอยู่ แต่ตัวละครเอกในงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมนั้นเป็นเพียงคนธรรมดาสามัญที่อาจจะมีโอกาสเจริญก้าวหน้า แต่ไม่สามารถพัฒนาตนเองเพื่อเอาชนะสภาวะแวดล้อมได้ กลับตกเป็นเหยื่อของความปรารถนาและสถานการณ์ภายนอกที่ควบคุมไม่ได้จนต้องพ่ายแพ้ไปในที่สุด เป็นการตกต่ำทางด้านจิตใจ และสถานภาพของตนเองในสังคม ไม่ได้เกี่ยวข้องกับชาติตระกูล หรือยศฐาบรรดาศักดิ์ ความแตกต่างอีกประการหนึ่งซึ่งไพเชอร์ได้กล่าวถึง คือความแตกต่างทางด้านแก่นเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับความรู้ (Knowledge) คือตัวเอกในนวนิยายแนวอริสโตเติลนั้น ตัวละครจะล้มเหลวในการเข้าใจตนเองในเบื้องแรก แต่ภายหลังเขาก็สามารถค้นพบว่าเขาเป็นใคร อะไรคือสาเหตุที่ทำให้เขาประสบกับความล้มเหลวและตกต่ำ แต่ตัวเอกในนวนิยายแนวธรรมชาตินิยมจะรู้สึกสับสน โดดเดี่ยว และเต็มไปด้วยความสงสัยเกี่ยวกับโลกที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน แม้ว่าเขาจะพยายามค้นหาตนเอง และท้ายที่สุดเขาอาจจะเชื่อว่าเขาได้ค้นพบความจริงแต่ก็ไม่มีใครแน่ใจได้ แม้แต่ตัวเขาเอง

จากข้อมูลที่ได้รวบรวมข้างต้น เป็นส่วนหนึ่งของความคิดความเห็นเกี่ยวกับธรรมชาตินิยมในประเทศอเมริกา ซึ่งพอจะสรุปได้ว่าความคิดแนวนี้ได้เกิดขึ้น และมีอิทธิพลต่อชาวอเมริกามานานนับสิบ ๆ ปี ก่อให้เกิดนักเขียนที่ยิ่งใหญ่หลาย ๆ ท่าน ก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านความคิดใหม่ ๆ และเป็นรากฐานของการพัฒนาความคิดเชิงสังคมวิทยา ถือได้ว่าเป็นความเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชาวอเมริกันเอง รวมถึงคนภายนอกที่ต้องการศึกษาเรื่องราวของอเมริกาอย่างแท้จริง

บทที่ 4

วิเคราะห์ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในนวนิยาย เรื่อง An American Tragedy

เพื่อให้ทราบถึงความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ว่ามีอยู่มากน้อยเพียงไร และในลักษณะใดบ้าง ผู้วิจัยเห็นควรที่จะศึกษาวิเคราะห์ตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้คือ

แก่นเรื่อง
โครงเรื่อง
ตัวละคร
ฉาก
บทสนทนา และ
น้ำเสียง

แก่นเรื่อง

นักเขียนจะกำหนดแก่นเรื่องของตนไว้ ก่อนที่จะเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพราะสิ่งนี้เป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินเรื่องให้เป็นไปตามความคาดหมายของตน สำหรับแก่นเรื่องของการเขียนนวนิยายแนวธรรมชาตินิยมนั้น มักต้องการที่จะแถลงความจริงเกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมของมนุษย์ไปสู่ผู้อ่าน โดยในที่นี้จะมุ่งวิเคราะห์ถึงใจความสำคัญ 4 ประการ คือ

1. ความต้องการของมนุษย์ในด้าน ความมั่งคั่งและการเลื่อนระดับทางสังคม ความมีอำนาจ และการยอมรับจากบุคคลอื่น
2. การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
3. ความล้มเหลวของชีวิต
4. ความอยุติธรรมของกระบวนการทางกฎหมาย

1. ความต้องการของมนุษย์ในด้าน ความมั่งคั่งและการเลื่อนระดับทางสังคม ความมีอำนาจและการยอมรับจากบุคคลอื่น

ตัวอย่างที่แสดงถึงแก่นเรื่องประการแรกนี้มีปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้หลายตอน เช่น เหตุการณ์ในระยะที่ไคลด์ยังอยู่ในความดูแลของพ่อและแม่ และต้องร่วมทำกิจกรรมทางศาสนาทั้งในโบสถ์และตามสถานที่ต่าง ๆ นั้น ไคลด์คิดอยู่เสมอว่าการดำเนินชีวิตในลักษณะนี้ เป็นชีวิตที่หาความสุขและความก้าวหน้าไม่ได้ ดังนั้นเขาจึงสัญญากับตัวเองว่าเขาจะไม่ยอมอยู่นิ่งเฉยและต้องออกไปแสวงหาสิ่งที่เขาคิดว่าต้องดีกว่าที่เป็นอยู่เพื่ออนาคตของเขาเอง "Clyde was saying to himself that he did not wish to do this anymore, that he and his parents looked foolish and less than normal..."

(Dreiser. 1948 : 20)

> And yet the fact that his family was the unhappy thing that it was, that he had never had any real friends, and could not have any, as he saw it, because of the work and connection of his parent, was now tending more and more to induce a kind of mental depression or melancholia which promised not so well for his future

(Dreiser. 1948 : 27)

และเมื่อเอสตาพี่สาวของไคลด์หนีออกจากบ้านไปกับผู้ชาย ซึ่งมีอาชีพเป็นนักแสดงเร่คนหนึ่งนั้น ในขณะที่พ่อและแม่ของเขาทุกข์ใจมาก แต่สำหรับไคลด์เขาค่อนข้างจะเห็นด้วยกับการตัดสินใจของเอสตา เพราะเขาอยากทำเช่นนั้นเหมือนกัน เพื่อจะได้พ้นจากสภาพที่ยากจนและความเชื่อมั่นอย่างรุนแรงในศาสนาของพ่อและแม่ "She was probably dissatisfied, just as he was. Here he was thinking so recently of going away somewhere himself, wondering how the family would take it, and now she had gone before him."

(Dreiser. 1948 : 35)

ไคลด์ไม่ชอบตระเวนร้องเพลงสวดตามท้องถนนสายต่าง ๆ กับพ่อแม่ เขาอยากมีงานทำ อยากมีเงินใช้ และเป็นที่ยอมรับของคนอื่น "He would work and save his money and be somebody."

(Dreiser. 1948 : 38)

แม้กระทั่งภายหลังเมื่อเขามีงานทำแล้ว ความทะเยอทะยานของเขาก็ไม่ได้หยุดลง ความปรารถนาของเขาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ "He wished and wished that he could get into some work where he could rise and be somebody-not always remain a bell-hop, as at times he feared he might."

(Dreiser. 1948 : 190)

ไคลด์ออกหางานทำตามใจปรารถนา เขาอยากร่ำรวย มีเงินทองมาก ๆ เพราะเชื่อว่าเงินเป็นสิ่งเดียวที่บันดาลทุกสิ่งทุกอย่างให้ได้ "... the most certainly was what it meant to be rich, to be a person of consequence in the world-to have money. It meant that you did what you pleased."

(Dreiser. 1948 : 58)

เมื่อไคลด์ได้สัมผัสกับรสชาติใหม่ของชีวิต เขามีอิสระที่จะทำอะไรได้ตามใจชอบโดยไม่คำนึงถึงคำที่แม่พร่ำสอน "He began to sense the delight of personal freedom-to sniff the air of personal and delicious romance-and he was not to be any suggestion which his mother could now make."

(Dreiser. 1948 : 67)

ไคลด์ใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยในการบำเรอความสุขของตัวเอง ทั้งกิน ดื่ม และเที่ยว ในขณะที่ครอบครัวของเขาต้องใช้เงินอย่างประหยัดเพื่อยังชีพ

"He had forty dollars in his pocket, and the cost of drinks here, as he had heard from the others, would not be less than two dollars each, but ever so, think of him buying drinks for such a woman at such a price! And his mother and sisters and brother

at home with scarcely the means to make ends meet."

(Dreiser. 1948 : 79)

ฮอร์เทนส์ สาวสวยคนหนึ่งซึ่งติดใจไคลด์ เพียงเพราะไคลด์มีเงินพอที่จะซื้อของให้เธอเมื่อเธออยากได้ของราคาแพง ๆ เธอก็ยอมทำทุกอย่างเพื่อแลกกับสิ่งที่เธอต้องการ เธอเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งให้ความสำคัญกับวัตถุและเงินตราว่าอยู่เหนือสิ่งอื่นใด "She would have to be much sweeter-more enticing. Although she did not actually say to herself that now she might even be willing to yield herself to him still basically that was what was in her mind."

(Dreiser. 1948 : 212)

ไคลด์สนใจโรเบอร์ตาสาวคนงานในโรงงาน เพราะเขาเหงาและโรเบอร์ตาก็เป็นหญิงที่สวยที่สุดดีที่สุดในกลุ่มพวกผู้หญิงที่เขารู้จักในขณะนั้น เขาต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเธอแต่ไม่ได้ต้องการแต่งงานกับเธอ

For poor or not-a working girl by misfortune only-he could see how he could be very happy with her if only he did not need to marry her. For now his ambitions toward marriage had been firmly magnetized by the world to which the Griffiths belonged.

(Dreiser. 1948 : 282)

In the back of his mind there lurked something which even now assured him that he would never desire to marry her-could not in the face of his high family connections here.

(Dreiser. 1948 : 324)

...after she had abandaned herself to him, his thoughts ran. She was not of this station...

(Dreiser. 1948 : 331)

สำหรับโรเบอร์ตานั้นการที่ไคลด์ซึ่งอยู่ในฐานะนายจ้าง มีท่าทีสนใจเธอและประกอบกับความปรารถนาภายในของเธอเองที่ต้องการสัมผัสกับชีวิตที่ดีกว่าเดิม ทำให้โรเบอร์ตาอยากได้เขามาครอบครอง "If only she could win such a youth for her very own self-just hers and no one else's in the whole world. It seemed as though his world be paradise-that if she could have him she would never want anything else in all the world."

(Dreiser. 1948 : 284 - 285)

โรเบอร์ตาตั้งครรภ์และต้องการให้ไคลด์รับผิดชอบโดยการแต่งงานกับเธอ ซึ่งไคลด์ทำไม่ได้ เพราะการทำเช่นนั้นย่อมนำเขาไปสู่จุดจบทั้งทางด้านการงาน ฐานะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างเขากับซอนดรา

> For this would spell complete ruin for him, the loss of Sondra, his job, his social hopes and ambitions in connection with the Griffiths-all-which sickened and at the same time caused him to hesitate about how to proceed. But he would not! he would not! He would not do this! Never! Never!! Never!!

(Dreiser. 1948 : 448)

ไคลด์ปฏิเสธที่จะแต่งงานทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเขามีส่วนเกี่ยวพันด้วยอย่างมาก ไคลด์พยายามชี้แจงให้เหตุผลต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เพื่อตัวของเขาเองทั้งสิ้น "I don't want to get married so soon. It means too much to me at this time. In the first place I'm not old enough and I haven't got anything to get married on. And I can't leave here..."

(Dreiser. 1948 : 451)

เงินมีอิทธิพลต่อไคลด์อย่างใหญ่หลวง เขาคิดว่าถ้าเพียงเขามีเงิน เขาก็สามารถดึงดูดใจลูกสาวเศรษฐีในไลเคอกัสได้อย่างแน่นอน เพราะเขาก็เป็นกริฟฟิทส์คนหนึ่งเช่นกัน "Was he not a Griffiths-as good looking as Griffiths any day? And as attractive if he only had as much money ..."

(Dreiser. 1948 : 338)

ไคลด์คลั่งไคล้สิ่งที่ได้เห็นในบ้านอันใหญ่โตของซอนดรา ความฝันของเขาคงเป็นจริงได้ถ้าเพียงแต่ได้แต่งงานกับเธอ "What means! Only to think of being married to such a girl, when all such as this would became an everyday state. One would have a cook and servants, a great house and car, no one to work for, and ..."

(Dreiser. 1948 : 396)

ไคลด์พยายามดิ้นรนเพื่อหาทางแก้ปัญหาชีวิตระหว่างเขากับโรเบอร์ตา เมื่อหมดทนทาง ความคิดชั่วร้ายก็ผุดขึ้นในสมองของเขา "... offered him a choice between an evil which threatened to destroy him (and against his deepest opposition) and a second evil which, however it might disgust or sear or terrify, still provided for freedom and success and love."

(Dreiser. 1948 : 501)

เพราะโรเบอร์ตาเป็นอุปสรรคสำคัญที่จะกั้นขวางเขาจากทุก ๆ สิ่งที่เขาอยากได้ ไม่ว่าความมั่งคั่งหรือการเลื่อนระดับทางสังคม ทำให้ไคลด์ตัดสินใจกำจัดเธอ โดยลวงเธอไปฆ่า ทั้ง ๆ ที่ในส่วนลึกของจิตใจของเขายังสับสน แม้ในขณะที่โรเบอร์ตากำลังจมน้ำ เสียงร้องให้ช่วยของเธอ ทำให้ไคลด์ลังเลใจ แต่ในที่สุดเขาก็ปล่อยให้เธอจมน้ำตาย

But this-this-is not this that which you have been thinking and wishing for this while-you in your great need? And behold! For despite your fear, your cowardice, this-this-has been done for you. An accident-an accident- an unintentional blow on your part is now saving you the labor of what you saught, and yet did not have the courage to do! But will you now, and when you need not, since it is an accident, by going ot her rescue, once more plunge yourself in the horror of that defeat and failure. Which has so tortured you and from which this now releases you? You might save her.

But again you might not! For see have she strikes about. She is stunned. She herself is unable to save herself and by her erratic terror, if you draw near her now, may bring about your own death also. But you desire to live! And her living will make your life not worth while from now on-ignore the pity of that appeal. And then-then-But there! Behold. It is over. She is sinking now. You will never, never see her alive any more-ever...

(Dreiser. 1948 : 531 - 532)

หลังจากโรเบอร์ตาเสียชีวิตแล้ว ไคลด์รีบกลับไปหาซอนดราด้วยความหวังว่า เขาจะไปถึงฝันที่เขาไขว่คว้ามานานปีเสียที "If only all went well, noe, -nothing were traced to him! A clear path! A marvelous future! Her beauty! Her love! Her wealth."

(Dreiser. 1948 : 578)

แต่ความฝันของไคลด์ก็คงเป็นได้แค่เพียงฝันตลอดชั่วชีวิตของเขา

จะเห็นได้ว่าในยุคที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ผู้คนต่างพากันคลั่งไคล้และบูชาวัตถุเงินทองจึงกลายเป็นสิ่งสำคัญในการบ่งบอกฐานะของแต่ละบุคคล เพราะเมื่อมีฐานะทางด้านการเงินดี โอกาสที่จะได้เลื่อนระดับชั้นจากระดับต่ำหรือกลางไปสู่สังคมชั้นสูงก็จะตามมา รวมทั้งเกียรติยศ และการยอมรับจากบุคคลรอบข้าง เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้คนจึงพากันดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองหวังไว้ ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่หวังนั้นบางครั้งก็เป็นได้แค่ความฝัน จนลืมคำนึงถึงศีลธรรมจรรยาและก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นในสังคมของตน

2. การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

เมื่อวัตถุ อำนาจ และเงินตรากลายเป็นสิ่งสำคัญ มนุษย์ทุกผู้ต่างทะเยอทะยานไปตามความปรารถนาของตนเอง ชีวิตจึงเต็มไปด้วยการต่อสู้เพื่อให้อยู่รอดได้ในสังคม เพราะผู้ที่แข็งแรงกว่าฉลาดกว่าเท่านั้นที่จะอยู่ได้ หากด้อยกว่า อ่อนแอกว่าก็จะถูกกำจัดไปจากสังคมนั้น ในที่สุดดังเช่นเหตุการณ์ที่นำมายกตัวอย่างดังนี้

ด้วยภาวะที่ยังอ่อนต่อโลก ขาดประสบการณ์ และหลงผิดทำให้เอสตา พี่สาวของไคลด์ตัดสินใจผิดพลาด สามีทิ้งเธอไป และปล่อยให้เธอเผชิญโลกตามลำพัง แต่ถึงแม้ว่าสภาพชีวิตคู่ของเธอจะล้มเหลวและผิดพลาด เธอก็ต้องอดทน และดิ้นรนต่อสู้เพื่อชีวิตของลูก และเพื่อตัวเธอเอง ดังเช่นที่เธอได้เล่าให้ไคลด์ฟังว่า

He went off and left me in a hotel in Pittsbrugh whithout any money," She added. "And if it hadn't been for Mamma, I don't know what I would have done. She sent me a hundred dollars when I worte her. I worked for a while in a restaurant-as long as I could. I didn't want to write home and say that he had left me. I was ashamed to. But I didn't know what else to do there toward the last, when I began feeling so bad.

(Dreiser. 1948 : 111 - 112)

หรือเหตุการณ์ที่ไคลด์พยายามหนีเอาตัวรอด เมื่อเขากลายเป็นหนึ่งในหลายคนที่นั่งอยู่ในรถยนต์คันที่ชนเด็กตาย แม้ว่าเขาจะไม่ใช่คนขับ แต่เขาก็อาจจะถูกจับ และหากเขาถูกจับเขาก็ต้องสูญเสียอิสรภาพ ซึ่งหมายถึงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาวาดหวังไว้จะพังทลายลงสิ้น เช่นกัน และด้วยสัญชาตญาณของการเอาตัวรอด ไคลด์จึงต้องหนี "And now, Clyde, as suddenly sensing what capture would mean-how all his fine thoughts of pleasure would most certainly end in disgrace and probably prison, began running also."

(Dreiser. 1948 : 160)

เช่นเดียวกับโรเบอร์ตาที่พยายามหาทางออกให้กับตนเอง เมื่อทราบว่าตนเองตั้งครรภ์ หลังจากมีความสัมพันธ์กับไคลด์ และเมื่อไคลด์ทราบเรื่อง เขาแสดงท่าทีที่ทำให้โรเบอร์ตารู้สึกได้ว่าเขาพยายามหลบเลี่ยงที่จะรับผิดชอบในเรื่องนี้ ทำให้โรเบอร์ตาจำเป็นต้องยอมทำตามคำแนะนำของไคลด์ เช่น กินยาให้แท้ง หรือยอมแม้กระทั่งไปหาหมอทำแท้ง เพื่อเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แม้ว่าจะเอาชีวิตตัวเองเข้าเสี่ยงก็ตาม "She began to take two pills every hour instead of one-eager at any cost to escape the fate which seemingly

had overtaken her. And this made her exceedingly sick..."

(Dreiser. 1948 : 413)

โรเบอร์ตาเห็นว่าการที่ไคลด์เฉยเมย และปล่อยให้เธอผจญชะตากรรมโดยลำพัง เป็นการกระทำที่ไม่ยุติธรรมและโหดร้ายกับเธอเกินไป เธอจึงจำเป็นต้องเขียนจดหมายเชิงขู่บังคับให้เขารีบช่วยเหลือเธอ มิฉะนั้นเธอก็ไม่สามารถเผชิญหน้ากับใคร ๆ ในสังคมได้ "... I shall be in Lycurgus that same night, and the world will know how you have treated me. I cannot and will not wait and suffer one more hour."

(Dreiser. 1948 : 506)

อีกเหตุการณ์หนึ่งซึ่งแสดงถึงความพยายามเอาตัวรอดของไคลด์ คือ เมื่อไคลด์ถูกจับในข้อหาฆ่าคนตาย ไคลด์ต้องพูดโกหก และทำตามคำแนะนำที่ทนายชักชวนให้เขาต้องทำให้ดีที่สุด เพื่อให้รอดพ้นจากข้อกล่าวหานั้น และเพื่อชีวิตของเขาเองด้วย

"No! No! I never did plot to kill her, or any one, protested clyde, quite dramatically, and clutching at the arms of his chair and seeking to be as emphatic as possible, since he had been instructed so to do. At the same time he arose in his seat and sought to look stern and convincing, although in his heart and mind was the crying knowledge that he had so plotted,..."

(Dreiser. 1948 : 745)

การดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดเป็นสัญชาตญาณของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงแต่สิ่งสำคัญที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้คือ การที่ผู้อ่อนแอพยายามต่อสู้อย่างเต็มที่แต่ก็ต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

3. ความล้มเหลวของชีวิต

ความล้มเหลวของชีวิตเป็นแก่นเรื่องที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมพยายามถ่ายทอดลงไปในผลงานของเขา

สาเหตุที่ทำให้สภาพชีวิตของตัวละครในนวนิยายประเภทนี้ต้องประสบกับความล้มเหลวนั้น มักเกิดจากความไร้เดียงสา ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ การไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ และขาดประสบการณ์ชีวิต

ของตัวละครบวกกับ ความทะเยอทะยานที่อยากจะยกฐานะของตนเองให้ดีขึ้นและเป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น เมื่อไคลด์ต้องออกตระเวนร้องเพลงสวดไปตามถนนสายต่าง ๆ กับพ่อแม่และพี่น้อง ไคลด์ไม่เคยเข้าใจว่า ทำไมเขาต้องทำเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่เด็กคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกับเขาได้ทำสิ่งอื่นที่พวกเขาพอใจ "What good did it do them to have him along? His life should not be like this. Other boys did not have to do as he did."

(Dreiser. 1948 : 21)

สิ่งสำคัญอีกประการที่ไคลด์และพี่น้องของเขาควรจะได้รับคือ การศึกษา เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้พวกเขาได้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ได้พัฒนาความรู้ความสามารถของตนไปตามวัยอันเหมาะสม ได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้น และรู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม แต่โอกาสที่พวกเขาจะได้ใช้ชีวิตในโรงเรียนกลับมีไม่มากนัก เพราะผู้ที่เป็นพ่อแม่ไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งเหล่านี้ รวมทั้งการย้ายที่อยู่บ่อย ๆ เพื่องานทางด้านศาสนาที่พ่อและแม่ของเขาดำเนินอยู่และเหตุผลอีกประการหนึ่งซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญ คือความยากจนนั่นเอง "For Clyde's parents had proved impractical in the matter of the future of their children. They did not understand the importance or the essential necessity for some form of practical or professional training for each and everyone of their young ones."

(Dreiser. 1948 : 23)

เมื่อเข้าสู่ชีวิตของการทำงาน ไคลด์รู้ดีว่าการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้อนาคตของเขาก้าวหน้า แต่เขาก็สูญเสียโอกาสเช่นนั้นไปแล้วตั้งแต่วัยเด็ก

> However, as he now fancied, it was because he lacked an education that he had done so poorly. Because of those various moves from city to city in his early youth, he had never been permitted to collect such a sum of practical training in any field as would permit him, so he thought, to aspire to the great worlds of which these men appeared to be a part.

(Dreiser. 1948 : 189)

ไคลด์มองดูชีวิตที่ล้มเหลวของเอสตาผู้เป็นพี่อย่างเข้าใจและเห็นใจ ไคลด์รู้สึกว่าเอสตาเกิดความขัดแย้งในใจ เช่นเดียวกับเขา เกี่ยวกับคำสอนและข้อห้ามมากมายทางศาสนาของพ่อและแม่ ซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่ได้พบได้เห็นในชีวิตจริง

เอสตามองดูเด็กสาวคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกับเธอที่สามารถแต่งตัวสวยงาม เดินคุยกันเรื่องเด็กหนุ่ม ๆ ที่เขาหลงใหล เธออยากทำอย่างนั้นบ้าง แต่ทำไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งผิดในสายตาของพ่อและแม่ และขณะที่ความต้องการเหล่านี้สะสมเพิ่มพูนขึ้นในตัวของเธอทีละเล็กทีละน้อย เธอได้พบกับผู้ชายที่ถูกใจ และสัญญาจะให้ทุกสิ่งที่เธอต้องการเพราะความอ่อนต่อโลก ทำให้เธอหลงเชื่อและหนีตามเขาไป โดยไม่ทราบแม้แต่น้อยว่าผู้ชายคนนั้นดีค่าเธอเพียงแค่ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งผ่านเข้ามาในชีวิตเพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น

> To him, dull as he was, she was just another girl-fairly pretty, obviously sensuous and inexperienced, a silly who could be taken by a few soft words-a show of seemingly since affection, talk of the opportunity of a broader, freer life on the road, in other great cities as his wife.
>
> (Dreiser. 1948 : 30)

ต่อมาภายหลังชายคนนั้นก็ทิ้งเธอไป เอสตาต้องซมซานกลับมาขอความช่วยเหลือจากแม่ในสภาพที่ย่ำแย่ "She was in trouble, pragnant-and with no money and no husband."

(Dreiser. 1948 : 110 - 111)

ผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับไคลด์และต้องประสบกับความล้มเหลวในชีวิตก็คือ โรเบอร์ตา เธอเป็นคนงานคนหนึ่งที่อยู่ภายใต้การดูแลของไคลด์ และเป็นผู้หญิงคนแรกที่ไคลด์มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด ขณะที่เขาทำงานให้กับลุงที่ไลเคอกัส โรเบอร์ตามีภูมิหลังที่คล้ายคลึงกับไคลด์ เธอมาจากครอบครัวที่ยากจน เธอต้องการและใฝ่หาชีวิตที่ดีกว่าเดิม และทั้ง ๆ ที่รู้ว่าสิ่งกีดขวางระหว่างความฝันกับความจริงรวมทั้งกำแพงแห่งชนชั้นในสังคมนั้นเป็นสิ่งที่ยากจะทำลายได้ แต่เธอก็อยากลอง

> For there was a local taboo in regard to factory girls aspiring toward or allowing themselves to become interested in their official

superiors. Religious, moral and reserved girls didn't do it. And again, as she soon discovered, the lines of demarcation and stratification between the rich and the poor in Lycurgus was as sharp as thought cut by a knife or devided by a high wall.

(Dreiser. 1948 : 274 - 275)

และเมื่อไคลด์ยื่นสิ่งที่เธอต้องการให้ เธอก็รีบคว้าไว้โดยขาดการไตร่ตรองและขาดการยับยั้งชั่งใจ จนต้องจบชีวิตลงในทะเลสาบแห่งหนึ่ง สำหรับไคลด์เขาหลงใหลได้ปลื้มกับโชคที่เกิดขึ้นกับเขาอย่างไม่คาดฝัน ซอนดราสาวสวยรวยทรัพย์และอยู่ในตระกูลดีหลงรักเขาและให้ความหวังกับเขา ดังเช่นคำพูดที่เธอกล่าวกับเขาว่า "... I never loved any one before, but I do love you, and, well, I won't give you up, that's all. I won't. And they can't make me, either!"

(Dreiser. 1948 : 485)

อนาคตอันสวยหรูได้เข้ามาใกล้ตัวไคลด์ แต่กลับมีโรเบอร์ตาซึ่งเป็นเสมือนกำแพงมาขวางกั้นระหว่างเขากับซอนดรา "... she was his to take, if he only he were free to take her now. But this other black barrier which he himself had built!

(Dreiser. 1948 : 482)

ดังนั้นเขาจึงพยายามหาทางกำจัดโรเบอร์ตาจนสำเร็จ แต่ไคลด์ก็ถูกจับ และถูกพิพากษาให้รับโทษถึงขั้นประหารชีวิต

And at the end of that time-in January, 19-, the Cort of Appeals finding (Fulham, Jr., reviewing the evidence as offered by Belknap and Jephson) - whith Kincaid, Briggs, Truman and Dobshutter concurring, than Clyde was guitty as decided by the Cataraqui County jury and sentencing him to die at some time within the week beginning February 28th or six week later...

(Dreiser. 1948 : 855)

สุดท้ายไคลด์ก็ต้องชดใช้ชีวิตของโรเบอร์ตาด้วยชีวิตของเขาเองบนเก้าอี้ไฟฟ้าในห้องประหาร

How it was here; now it was being opened. There it was-at last-the chair he had so often seen in his dreams-that he so dreaded-to which he was now compelled to go. He was being pushed toward that-into that-on-on- through the door which was now open-to receive him-but which was as quickly closed again on all the carthly life he had ever known.

(Dreiser. 1948 : 870)

แก่นเรื่องสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้คือ ความล้มเหลวในชีวิตไม่ว่าจะเป็นชีวิตของไคลด์ โรเบอร์ตาหรือแม้กระทั่งเอสตา ที่ต้องพบกับความล้มเหลวในชีวิตและต้องประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายต่าง ๆ นั้น สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะสิ่งยั่วยุทั้งจากแรงขับภายในและสิ่งแวดล้อมภายนอก ที่ผลักดันให้พวกเขาตัดสินใจทำในสิ่งที่ผิด จนบางครั้งก็ยากเกินกว่าที่จะแก้ไขให้ดีขึ้น

4. ความอยุติธรรมของกระบวนการทางกฎหมาย

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนพยายามสะท้อนให้เห็นว่า แม้แต่สิ่งที่มนุษย์เรียกขานว่ากระบวนการยุติธรรมก็สามารถกลายเป็นเครื่องมือของผู้มีอำนาจในการแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตัวเองได้เช่นกัน ไคลด์พ่ายแพ้ต่ออำนาจของความต้องการภายใน ความทะเยอทะยาน และสิ่งจูงใจอื่น ๆ ประกอบด้วยความไร้เดียงสา และขาดความจัดเจน เขาจึงต้องรับผิดชอบในเหตุการณ์ฆาตกรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยบังเอิญมากกว่าที่จะจงใจ และสุดท้ายก็ต้องตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของผู้ใช้กฎหมายมีหลายสิ่งที่บ่งบอกได้ว่า ไคลด์ไม่ได้ตั้งใจฆ่าโรเบอร์ตา เขาไม่ใช่นักวางแผนและผู้ชำนาญการในการฆาตกรรม แม้แต่อัยการเชตอย่างเมสัน ยังเกิดความสงสัยว่าทำไมผู้กระทำผิดจึงทิ้งหลักฐานไว้มากมาย

At once it occurred to Mason-how odd that the presence of this toilet set in this bag, together with the card, should not have been known to the slayer. But if it were, and he had not removed the card, could it be possible that this same Clyde was the slayer? Would a man

contemplating murder fail to see a card such as this, with his own handwriting on it? What sort of a plotter and killer would that be?

(Dreiser. 1948 : 563)

แม้ในขณะที่เมสันพยายามพูดหว่านล้อมให้ไคลด์ยอมรับผิด เขาก็ยังอดเย้ยหยันการกระทำของไคลด์ไม่ได้ "Why, what a dunce you are? -what a poor plotter, without even the brains not to use your own initials in getting up those fake names you had hoped to masquerade under - Mr. Carl Graham - Mr. Clifford Golden!"

(Dreiser. 1948 : 606)

คำกล่าวที่ว่าเงินคือพระเจ้าที่สามารถบันดาลสิ่งต่าง ๆ ให้กับผู้เป็นเจ้าของนั้น มีส่วนจริงอยู่มากทีเดียว ในที่นี้จะยกตัวอย่างเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคดีของไคลด์ เช่น หลังจากที่ซอนดราทราบข่าวว่าไคลด์ถูกจับ เธอหวาดกลัวว่าความสัมพันธ์ของเธอกับเขาอาจถูกเปิดเผยสู่สาธารณะชน ซึ่งจะนำความเสื่อมเสียมาสู่วงศ์ตระกูลและตัวเธอเอง ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจปรึกษาปัญหานี้กับพ่อของเธอ

And thinking all the time of how, if this were all true, she could secure those letters she had written him! Oh, heavens! For supposing now at this time they should fall into the hands of the police or the newspaper, and be published? ...

(Dreiser. 1948 : 613)

... for truly she was stricken in the matter of her love for Clyde, as well as her various vanities and illusions in regard to her own high position, the scandal! that was about to fall on her and her family, Oh, what would her mother say now, after her all warnings? And her father? And Gilbert Griffiths and his affianced bride? And ...

(Dreiser. 1948 : 626)

และพ่อของเธอซึ่งเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและมั่งคั่งคนหนึ่งก็สามารถช่วยแก้ปัญหาให้เธอได้จริง ๆ โดยการขอร้องผู้ที่มีอำนาจทางด้านการเมืองคนหนึ่งให้ช่วยปิดข่าว "I promise you I'll be able to do something-keep the letters out of the papers, anyhow. Maybe out of the trial I'm not sure-but I am sure I can fix it so that her name will not be mentioned, so don't worry."

(Dreiser. 1948 : 627)

เงินมีอำนาจยิ่งใหญ่โดยเฉพาะในกระบวนการทางกฎหมาย เพราะถ้าไม่มีเงิน ก็ไม่มีโอกาสที่จะต่อสู้คดีได้ เช่น เมื่อลุงของไคลด์ย้ายไปอยู่เมืองอื่นและหยุดให้ความช่วยเหลือทางด้านการเงิน ไคลด์ก็ตกอยู่ในฐานะที่ลำบาก "In fact, the expense of appealing this case was going to be considerable as they saw it. The record was enormous. The briefs would be large and expensive, and the State's allowance for them was pitifully small."

(Dreiser. 1948 : 802)

เงินจึงมีบทบาทที่สำคัญมากทีเดียว นอกจากนี้นักการเมืองบางคนยังสามารถใช้กระบวนการทางกฎหมายในการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนดังเช่นคดีของไคลด์

> But now, as the Coroner shrewdly foresaw, might not this case prove the very thing to fix the attention and favor of the people upon one man-the incumbent district attorney-a close and helpful friend of his, thus far-and so sufficiently redound to his credit and strenght, snd through him to the party ticket itself, so that at the coming election all might be elected-the reigning district attorney thus winning for himself not only the nomination for but his election to the six-year term judgeship. Stranger things than this had happened in the political world.
>
> (Dreiser. 1948 : 543)

เมสันตั้งใจทำคดีนี้อย่างเต็มกำลัง จุดหมายหลักของเขาไม่ใช่เพื่อคงไว้ซึ่งความยุติธรรมในการพยายามนำผู้ที่กระทำความผิดมาลงโทษ หรือเพราะเห็นใจว่าพ่อแม่ของผู้ตายมีฐานะยากจน แต่เป็นเพราะหากเขาจับฆาตกรมาลงโทษได้ อนาคตทางการเมืองของเขาก็จะสดใส และได้รับคำยกย่องจากบุคคลทั่วไป "If he could only catch such a reptilian criminal, and that in the face of all the sentiment that such a brutal murder was likey to inspire! The August convention and nominations. The fall election."

(Dreiser. 1948 : 551)

เมื่อผลประโยชน์ที่ได้เป็นสิ่งสำคัญ คนของเมสันจึงได้สร้างหลักฐานเท็จขึ้นเพื่อให้ความผิดของไคลด์ชัดเจนขึ้น

> Burleigh slyly threading two of Roberta's hairs in between the door and lens of the camera, so that Mason and Heit a little while later unexpectedly coming upon them, and wondering why they had not seen them before-nevertheless accepting them immediately as conclusive evidence of Clyde's guilt.
>
> (Dreiser. 1948 : 622)

หรือแม้แต่การตัดสินใจของคณะลูกขุนก็ยังมีอิทธิพลของการเมืองและผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง

> Yes out of the whole twelve but one man-Samuel Upham, a druggist-(politically opposed to Mason and taken with the personality of Jephson) - sympathizing with Belknap and Jephson. And so proof until at last pretending that he had doubts as to the completeness of Mason's proof until at last after five ballots were taken he was threatened with exposure and the public rage and obloquy which was sure to follow in case the jury was hung. "We'll fix you. You won't get by with this without the public knowing exactly where you stand." Where upon, having a satisfactory drug business in

North Mansfield, he at once decided that it was best to pocket this opposition to Mason and agree.

(Dreiser. 1948 : 792)

และจากการพิจารณาเฉพาะสิ่งที่เห็นได้อย่างหยาบ ๆ มากกว่าที่จะคำนึงถึงสันดาน และนิสัยใจคอ ทำให้ชีวิตเด็กหนุ่มเช่นไคลด์ต้องถูกลงโทษถึงขั้นประหารชีวิต

แก่นเรื่องประการสุดท้ายนี้แสดงให้เห็นว่ากฎหมายเป็นเพียงเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคม แต่จะมีความยุติธรรมเพียงไรก็ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ หากผู้มีอำนาจนำไปใช้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ใส่ตนผู้ที่ด้อยโอกาสกว่าก็จะตกเป็นเหยื่อได้โดยง่าย ดังเช่น ไคลด์ซึ่งตกเป็นเหยื่อของเมสัน เพราะเมสันมีเงิน มีอำนาจ และมีโอกาสที่ดีกว่ามากมายนัก

โครงเรื่อง

โครงเรื่องเป็นการเรียบเรียงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องให้ดำเนินไปในแนวที่ผู้เขียนต้องการ สำหรับงานเขียนแนวธรรมชาตินิยม ผู้เขียนเรียบเรียงวัตถุดิบทางประสบการณ์ไว้อย่างสัมพันธ์และเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน ไม่มีเหตุการณ์ที่เหนือวิสัยมากจนผิดธรรมชาติ โครงเรื่องและเนื้อหามักเกี่ยวข้องกับการที่ตัวละครพยายามต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมและแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามภาวะที่กดดันอยู่รอบ ๆ ตัว ดังตัวอย่างบางตอนที่ยกมาจากนวนิยาย เรื่อง An American Tragedy ไดรเซอร์เปิดเรื่องด้วยภูมิหลังทางครอบครัวของไคลด์ที่ค่อนข้างขัดสน ทั้งพ่อและแม่เป็นคนเคร่งศาสนาและหาเงินเลี้ยงชีพด้วยการพาลูก ๆ เดินร้องเพลงสวดตามถนน และกำหนดเส้นทางพฤติกรรมของไคลด์ซึ่งเป็นตัวละครเอก โดยการสร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นในตัวของเขา ไคลด์เป็นเด็กหนุ่มที่อ่อนไหวง่าย เขารู้สึกว่าตนเองมีชีวิตที่ขมขื่น และต้องเผชิญกับความลำบากมาตั้งแต่ต้น เมื่อมีสิ่งจูงใจภายนอกรวมทั้งความต้องการทางธรรมชาติจากภายในเป็นแรงผลักดัน ทำให้เขาต้องหาทางหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่เพื่อแสวงหาสิ่งที่ดีกว่าในโลกที่กว้างใหญ่

And yet the world was so full of so many things to do-so many people were so happy and so successful. What was he to do? Which way to turn? What one thing to take up and master-something that would get

him somewhere. He could not say. He did not know exactly. And these peculiar parents were in no way sufficiently equipped to advise him.

(Dreiser. 1948 : 28)

จากนั้นไคลด์ก็ได้มีโอกาสเข้าไปใกล้ผันที่เขาวาดไว้ โดยมีลุงผู้มั่งคั่งแห่งไลเคอกัสของเขาเป็นสายใยเชื่อมโยง นำเขาไปสู่สังคมของผู้ดีมีเงิน

... he told me ther wasn't much opportunity for advancement where he was, and that he would like to get into something where there was more chance to do something and be somebody, I told him that if he wanted to come on here and try his luck with us, we might do a little something for him-give him a chance to show what he could do, at least.

(Dreiser. 1948 : 176)

เมื่อได้สัมผัสกับความมั่งคั่ง ความหรูหรา และสถานะทางสังคมที่ดีกว่า ซึ่งไคลด์ไม่เคยพบมาเลยในอดีต ทำให้เขาไม่อาจจะระงับจิตใจไม่ให้หลงใหลในสิ่งเหล่านั้นได้

He was, as he now saw it, really too good for the commonplace world by which he was environed. And now here was this-a social invitation issued by the "Now and Then Club," of which, even though he had never heard of it, must be something, since it was sponsored by such exceptional people.

(Dreiser. 1948 : 343)

จากนั้นไคลด์ได้พบและรักผู้หญิง 2 คน ในเวลาเดียวกัน แต่เขาต้องการแต่งงานกับซอนดราผู้หญิงสาวสวยรวยทรัพย์ เพราะเธอเท่านั้นที่สามารถบันดาลให้ความปรารถนาของเขากลายเป็นความจริงได้ ในขณะที่ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง คือ โรเบอร์ตา กำลังตั้งครรภ์ และต้องการแต่งงานกับเขา ฉะนั้นไคลด์ต้องพยายามหาทางออกให้กับตัวเอง

And it was the contrast presented by these two scenes which finally determined for him the fact that he would never marry Roberta-never-nor even go to her at Biltz, or let her come back to him here, if he could avoid that. For would not his going, or her return, put a period to all the joys that so recently in connection with Sondra at Twelfth Lake this summer-make it impossible to run away with and marry her? In God's name was there on way? No outlet from this horrible difficulty which confronted him?

(Dreiser. 1948 : 473)

ทางออกที่เหลืออยู่คือต้องกำจัดโรเบอร์ตา ซึ่งเขาได้ความคิดจากข่าวใหญ่ในหนังสือพิมพ์ เขาตัดสินใจวางแผนฆ่าเธอ และไม่ว่าเขาจะจงใจปล่อยให้โรเบอร์ตาจมน้ำตายหรือไม่ก็ตาม เขาก็ถูกนำไปดำเนินคดีในความผิดฐานฆ่าคนตาย ชะตากรรมของเขาเลื่อนไหลไปอยู่ในมือของพวกที่หาประโยชน์ใส่ตัวโดยใช้คดีของไคลด์เป็นเครื่องมือ

You know what the political situation here is just now. And how the proper handling of a case like this is likely to affect public opinion this fall. And while I certainly don't think we ought to mix politics in with crime there certainly is no reason why we shouldn't handle this in such a way as to make it count in our favor.

(Dreiser. 1948 : 458)

จากการรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ ของฝ่ายตรงกันข้าม ทั้งหลักฐานจริงและหลักฐานเท็จ ทำให้ใคร ๆ พากันเชื่อว่าไคลด์เป็นคนที่มีใจคอโหดเหี้ยมสมควรที่จะต้องรับโทษถึงขั้นประหารชีวิต ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริง ไคลด์เป็นเพียงเด็กหนุ่มอเมริกันธรรมดาคนหนึ่งซึ่งอ่อนไหวง่าย ไร้เดียงสา และพยายามปลดปล่อยตัวเองจากความยากจนและความลำบากต่าง ๆ เท่านั้น

ไคลด์ถูกผลักดันจากความปรารถนาภายใน และจากสังคมภายนอกให้ลงสู่สภาพแข่งขันอันยิ่งใหญ่ เขาพยายามต่อสู้สุดชีวิต แต่เขาก็พ่ายแพ้

ไคลด์เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ไดรเซอร์พยายามสะท้อนให้เห็นความจริงที่ว่า คนจนย่อมตกเป็นเหยื่อของคนร่ำรวย คนโง่ย่อมตกเป็นเหยื่อของคนฉลาด และคนที่อ่อนแอกว่าก็ต้องตกเป็นเหยื่อของคนที่แข็งแรงกว่า

ตัวละคร

ตัวละครในที่นี้หมายถึงตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ซึ่งเป็นผู้ที่แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาโดยมีพันธุกรรม สิ่งแวดล้อมภายนอก แรงขับภายใน เหตุการณ์เฉพาะหน้า และสัญชาตญาณ เป็นตัวกำหนด

ตัวละครในงานประพันธ์แนวธรรมชาตินิยมจะเปรียบเสมือนเครื่องจักรกลเพียงหน่วยหนึ่งที่มีปัจจัยต่าง ๆ เช่น แรงขับทางสรีระ หรือสภาวะแวดล้อมรอบ ๆ ตัว เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ตัวละครต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด เพื่อขจัดความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตนเอง แต่ในบั้นปลายของชีวิต เขาก็ต้องพ่ายแพ้ และไม่สามารถพัฒนาตนเองให้เอาชนะสังคมได้ เป็นได้เพียงเหยื่อของสังคมเท่านั้น

ไคลด์ กริฟฟิทส์ เป็นตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy แต่ไคลด์จะมีพฤติกรรมตามลักษณะของตัวละครในแนวธรรมชาตินิยมมากน้อยเพียงใดนั้นสามารถศึกษาได้จากตัวอย่างที่ได้ยกมาดังนี้

เมื่อไคลด์อายุได้ 15 ปี เขาเริ่มมีแรงกระตุ้นทางเพศ เขาเริ่มสนใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองและสนใจเพศตรงกันข้าม "Incidentally by that time the sex lure or appeal had begun to manifest itself and he was already intensely interested and troubled by the opposite sex, its attractions for him and his attraction for it."

(Dreiser. 1948 : 27)

และไคลด์ค่อนข้างพอใจกับรูปร่างหน้าตาของเขา

Casual examination of himself in mirrors whenever he found them tended rather to assure him that he was not so bad-looking-a

straight, well-cull nose, high white forehead, wavy, glossy, black hair, eyes that were black and rather melancholy at times.

(Dreiser. 1948 : 27)

เมื่อไคลด์ออกหางานทำและได้ทำงานในโรงแรมหรูหราแห่งหนึ่ง ปฏิกิริยาของไคลด์ขณะแรกเริ่มเข้าไปทำงานในโรงแรมหรูหราแห่งนั้น คือความตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่เขาไม่เคยได้พบเห็นมาเลยในช่วงชีวิตที่ผ่านมา

Clyde stared, even while pretending not to. And in his state of mind, this right was like looking through the gates of Paradise. There were young fellows and girls in his room, not so much older than himself, laughing and talking and drinking even-not ice-cream sodas and the like, but such drinks no doubt as his mother and father were always speaking against as leading to destruction, and apparently nothing was though of it.

(Dreiser. 1948 : 57)

ขณะเกิดอุบัติเหตุในแคนซัส ซิตี สัญชาตญาณของการเอาตัวรอดได้สั่งให้ไคลด์รีบหนีไป

For the thought of the police and their certain pursuit was strong upon him. He must get out of this. He must not be caught here. Think of what would happen to him if he were caught-how he would happen to him if he were caught-how he would be disgraced and punished probably-all his fire world stripped from him before he could say a word really.

(Dreiser. 1948 : 160)

เพียงได้ไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ได้ทำงานที่ดีก็ทำให้ไคลด์คิดไปเองว่าตนเองกำลังอยู่ในสังคมระดับสูง ดังนั้นจึงต้องวางตัวให้เหมาะสม และเลิกคบหากับคนที่อยู่ในระดับที่ต่ำกว่า ทั้ง ๆ ที่ครอบครัวของไคลด์ไม่ได้ดีไปกว่าคนที่เขาเลิกคบหาเท่าใดนัก "And wouldn't that fix him as being intimate with just another store clerk like Dillard who didn't amount to so much after all."

(Dreiser. 1948 : 234)

เมื่อครอบครัวของลุงแซมมวลสอบถามไคลด์เกี่ยวกับประวัติและครอบครัวของเขา ไคลด์รู้สึกอึดอัดและไม่อยากตอบ เพราะคิดว่าประสบการณ์ที่ผ่านมาล้วนเลวร้ายและน่าอาย

Clyde was not a little troubled and embarrassed by this chain of questions which flowed rather heavily and solemnly form Samuel Griffiths or his wife. And from Clyde's hesitating replies, especially in regard to the nature of the family life in Kansas City.

(Dreiser. 1948 : 242)

แม้ว่าไคลด์จะได้รับการยอมรับจากคนในระดับต่ำที่ต่ำกว่าว่าเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกริฟฟิทส์ แต่สำหรับครอบครัวของกริฟฟิทส์ พวกเขาไม่ค่อยใส่ใจและให้ความสำคัญกับไคลด์มากนัก ทำให้ไคลด์รู้สึกโดดเดี่ยว และต้องการเพื่อน และช่วงนี้เองที่เขาเริ่มมีความสัมพันธ์กับโรเบอร์ตา จากสภาพแวดล้อมเช่นนี้ผลักดันให้ไคลด์กล้าฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงงาน โดยการมีความสัมพันธ์กับหญิงคนงานชื่อโรเบอร์ตา จากนั้นทั้งสองก็พ่ายแพ้ต่อแรงขับทางสรีระและมีเพศสัมพันธ์กัน ด้วยความอ่อนต่อโลกและด้อยประสบการณ์ของเขาและเธอทำให้โรเบอร์ตาตั้งครรภ์ขึ้น ทั้ง ๆ ที่ทั้งคู่ยังไม่พร้อม

But these was this to be said in connection with the relationship between these two, that no time, owing to the inexperience of Clyde, as well as Roberta, had there been any adequate understanding or use of more than the simplest, and for the most part unsatisfactory, contraceptive devices.

(Dreiser. 1948 : 401)

เมื่อเกิดปัญหาขึ้น โรเบอร์ตาก็ฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่ไคลด์ แต่ไคลด์ไม่อยากกลับไปสู่โลกใบเก่าที่ลำบากยากเข็ญกับโรเบอร์ตาอีกแล้ว เขาต้องการให้หนทางข้างหน้าของเขาสดใสและจะไม่ยอมเสียสละสิ่งเหล่านี้เพื่อใครแม้ว่าเขายังคงรักเธอก็ตาม

Roberta was always there. Supposing something should really be wrong with her and he could not yet her out of it. She might even expect him to marry her, so fearful was she of her parents and people. What would he do then? He would lose the beautiful Sondra and she might even come to know how and why he had lost her. But that would be wild of Roberta to expect him to do that. He would not do it. He could not do it.

(Dreiser. 1948 : 415)

เขาพยายามหาทางออกทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะเป็นการสืบหาหมอทำแท้งจากคนที่รู้จัก โดยการโกหกว่าเป็นปัญหาของคนงานคนหนึ่ง หรือแม้กระทั่งการคิดวางแผนฆ่าโรเบอร์ตา หลังจากที่ได้อ่านข่าวอุบัติเหตุที่ทะเลสาบแห่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่ความคิดและสามัญสำนึกใฝ่ดีคอยรบกวนเขาอยู่เสมอ "To prevent a thing like that he would have to-to-but no-he was not like that. He could not do a thing like that-hit any one-a girl-Roberta-and when drowning or struggling. Oh, no, on-no such thing as that! Impossible."

(Dreiser. 1948 : 498)

ขณะเดินทางไปทะเลสาบบิก บิทเทิร์น ไคลด์หวาดระแวงอยู่ตลอดเวลา เพราะกลัวว่าคนรอบข้างจะรู้เท่าทันแผนการของเขา "Why was that old man in the old brown suit and hat and carrying that bird cage in a brown paper looking at him so? Could he sense anything? Did he know him? Had he ever worked in Lycurgus or seen him before?"

(Dreiser. 1948 : 512)

ไคลด์เป็นคนอ่อนไหวง่าย เพียงเพราะโรเบอร์ตาเรียกว่า "ที่รัก" ก็ทำให้เขาเกิดความรู้สึกหวั่นไหวและลังเลที่จะทำตามแผนที่วางไว้ "Have you any spot in mind, dear, where we could stop and eat? I'm getting a little hungry, aren't you?" (If she would only not call him dear, here and now!)"

(Dreiser. 1948 : 524)

และในอดีตที่ผ่านมา ชีวิตของไคลด์ถูกสั่งสมด้วยคำสอนทางศาสนาของพ่อและแม่ที่ห้ามไม่ให้ทำความชั่ว อีกทั้งไคลด์ก็ไม่เคยทำความผิดร้ายแรงใด ๆ เพราะเหตุนี้จึงทำให้ไคลด์รู้สึกหวาดกลัวในสิ่งชั่วร้ายที่เขากำลังจะก่อขึ้น "If only his knees would not tremble son, his hands and face and body continues so damp."

(Dreiser. 1948 : 526)

ในจิตใจของเขาสับสน และเต็มไปด้วยความขัดแย้งระหว่างความดีกับความชั่ว "He had come here for what? And he must do what? Kill Roberta? Oh, no!"

(Dreiser. 1948 : 528)

แต่ในที่สุดอำนาจของเงินตรา ความมีชื่อเสียงที่เขาอาจจะได้รับหลังจากที่เขาได้แต่งงานกับซอนดรา ทำให้ไคลด์ตัดสินใจไม่ช่วยโรเบอร์ตาและปล่อยให้เธอจมน้ำตายในอุบัติเหตุเรือล่ม แต่เขาก็ยังพยายามบอกตัวเองอยู่เสมอว่า เขาไม่ได้ฆ่าโรเบอร์ตา เธอเสียชีวิต เพราะอุบัติเหตุต่างหาก ทั้ง ๆ ที่ในส่วนลึกของจิตใจเขาก็ไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกันว่าตนเองทำผิดหรือไม่ "And the thought that, after all, he had not really killed her. No, no. Thank God for that, He had not. And yet had he? Or, had he not?"

(Dreiser. 1948 : 532)

ไคลด์รีบเดินทางไปหาซอนดรา เมื่อไปถึงเขาพยายามแสร้งทำสนุกสนาน ทั้ง ๆ ที่ในสมองของเขาเต็มไปด้วยความขลาดกลัวและหวาดระแวงภัยที่อาจมาถึงตัว เช่น ความรู้สึกของเขาที่แสดงออกเมื่อได้ยินเสียงปืน "Clyde, while attempting to smile, look in the direction of the sound and listened like a hunted animal."

(Dreiser. 1948 : 596)

เมื่อถูกจับไคลด์ให้การปฏิเสธในทุก ๆ เรื่อง แต่เมื่อถูกขู่ว่าจะนำตัวเขาไปหาเพื่อน ๆ รวมทั้งซอนดรา และเล่าเรื่องราวให้คนเหล่านั้นฟัง ไคลด์ก็รับยอมรับในบางเรื่องทันที เพราะเขาทนไม่ได้ที่จะต้องเผชิญหน้ากับซอนดราในเวลาเช่นนี้ "Oh, please no! Oh, I hope you won't do anything like that, will you, Mr. Mason? Oh, I don't want to go back these if you don't mind. It isn't that I'm guilty, but you can get all my things without my going back there."

(Dreiser. 1948 : 609)

ขณะที่ไคลด์ถูกนำตัวไปขึ้นศาลเพื่อพิจารณาคดี เขาได้เห็นคนรอบข้างที่จ้องมองเขาอย่างโกรธแค้น จนไคลด์รู้สึกกลัว และห่วงความปลอดภัยของตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากสัญชาตญาณแห่งการระวังภัยนั่นเอง "... all strange so strangely and curiously-he felf not a little nervous, as though at any moment these might be a revolver shot, or some one might leap at him with a knife."

(Dreiser. 1948 : 682)

จากเหตุการณ์และหลักฐานต่าง ๆ ที่นำมาเผยในศาลเพื่อประกอบการพิจารณาคดีนั้น ดูเหมือนว่าจะยิ่งผูกมัดตัวไคลด์มากขึ้นทุกที จนทำให้ไคลด์ตกอยู่ในภาวะที่กดดัน สิ้นหวัง และโดดเดี่ยว ไคลด์ต้องการความรัก ความอบอุ่นจากใครสักคนที่เข้าใจเขา ไคลด์คิดถึงแม่มาก เพราะแม่คนเดียวเท่านั้นที่ดีต่อเขาเสมอมาและแม่ต้องเชื่อว่าเขาบริสุทธิ์ "He was going to go on the stand and testify for homself. But now...now... oh, he needed her now-so much. Guite every one, as it seemed now, had forsaken him. He was terribly, terribly alone."

(Dreiser. 1948 : 795)

ระหว่างถูกคุมขัง ไคลด์ได้อ่านหนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์เรื่องราวของเขาอย่างละเอียด โดยมีแม่ของเขาเองเป็นผู้ให้ข้อมูล ไคลด์ตกใจกับข่าวนี้มาก แต่เขาก็ไม่โกรธ เพราะทราบดีว่าแม่ไม่เคยมีเจตนาร้ายใด ๆ ต่อเขาเลย

> And Clyde, in his cell, on reading of it later, somewhat shocked, by the gross publicity now attending everything in connection with him, yet, because of his mother's presence, resigned and after a time almost happy. Whatever her faults or defects after all she was his mother, wasn't she?
>
> (Dreiser. 1948 : 807)

ขณะที่อยู่ในคุก ไคลด์นึกย้อนถึงการกระทำต่าง ๆ ของตนเอง และเขาก็อดแปลกใจไม่ได้ว่า ทำไมเขาถึงเอาชนะแรงปรารถนาภายในของเขาไม่ได้ "... there was the fact of truth of those very strong impulses and desires within himself that were so very, very hard to overcome."

(Dreiser. 1948 : 843)

ความต้องการและความรู้สึกทั้งหลายที่เกิดขึ้นในตัวเขา กลายเป็นสิ่งที่เขาไม่อาจบอกกล่าวให้แม่เข้าใจได้ เพราะโลกที่ไคลด์ใฝ่ฝันกับโลกของแม่นั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

> ... still he could not trun to her now and tell her, his own mother, just how it all happened. It was as though there was an unsurmountable wall impenetrable barrier between them, built by the lack of understanding- for it was just that. She would never understand his craving for ease and luxury, for beauty, for love-his particular kind of love that went with show, pleasure, wealth, position, his eager and immutable aspirations and desires. She could not understand these things. She would look on all of it as sin, evil, selfishness.
>
> (Dreiser. 1948 : 866)

ไคลด์รู้สึกสลดใจกับชะตากรรมของตนเองเป็นอย่างยิ่งเพราะแม้แต่ในช่วงสุดท้ายของชีวิต ไคลด์ก็ยังหาใครที่เข้าใจเขาได้อย่างถ่องแท้ไม่ได้ แม้กระทั่งผู้ที่เป็นแม่ของเขาแท้ ๆ ก็ตาม "Lord, it was all so terrible. He was so alone, even in these last few and elusive hours (the swift passing of the days), with his mother and also Reverend McMillan here with him, but neither understanding."

(Dreiser. 1948 : 866)

และในเรื่องความเชื่อทางศาสนา ซึ่งไคลด์เกิดความรู้สึกต่อต้านตลอดมานั้น สุดท้ายเขาก็ต้องยอมรับมาเป็นที่พึ่งทางใจทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีความเชื่อมั่นมากนักก็ตาม "Mama, you must believe that I die resigned and contest. It won't be hard. God has heard my prayers.

He has given me strength and peace.' But to himself adding 'Had he?"

(Dreiser. 1948 : 869)

พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไคลด์แสดงออกเป็นพฤติกรรมของคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปที่แสดงออกตามแรงผลักดันของความรู้สึกภายในและสภาพการณ์ภายนอก และมีหลายครั้งที่คนเราพยายามต่อสู้เพื่อเอาชนะแรงผลักดันต่าง ๆ เหล่านั้น แต่ก็ทำไม่สำเร็จ ดังเช่นเด็กหนุ่มไคลด์ ซึ่งแม้กระทั่งในบั้นปลายของชีวิตเขาก็ยังไม่สามารถเข้าใจถึงเรื่องเหล่านี้ได้

ฉาก

ในงานประพันธ์แนวธรรมชาตินิยมนั้น ฉากที่ปรากฏในผลงานจะมีลักษณะที่สมจริงเพราะได้ผ่านการศึกษาและรวบรวมข้อมูลอย่างจริงจังมาก่อน อีกทั้งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสะท้อนให้เห็นภาพชีวิต ภูมิหลัง และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของตัวละครให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ดังเช่นฉากต่าง ๆ ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

เริ่มจากฉาก ซึ่งเป็นที่อยู่ของครอบครัวของไคลด์ที่สะท้อนให้เห็นชีวิตของไคลด์ตั้งแต่วัยเด็กซึ่งผูกติดกับงานทางด้านศาสนาของพ่อและแม่มาโดยตลอด และถูกตัดขาดจากโลกภายนอก ที่พ่อและแม่เห็นว่ามีแต่การกระทำที่เป็นบาป

The combination home and mission which this family occupied was dreary enough in most of its phases to discourage the average youth or girl of any spirit. It consisted in its entirely of one long store floor in an old and decidedly colorless and inartistic wooden building which was situated in that part of Kansas City...

(Dreiser. 1948 : 23)

เมื่อมีโอกาสได้สัมผัสกับโลกภายนอกที่หรูหราตระการตา เช่นขณะที่เขาไปหางานทำในโรงแรมกรีนเดวิดสัน ทำให้ไคลด์หลงใหลกับสิ่งสวยงามเหล่านั้น "Under his feet was a checkered black and white marble floor. Above him a coppered and stained and gilded ceiling. And supporting this, a veritable forest of black marble columns as highly polished as the floor- glassy smooth...

(Dreiser. 1948 : 42)

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของเครื่องใช้หรือบรรยากาศต่าง ๆ ในโรงแรมล้วนแตกต่างจากสภาพที่เขาเคยรู้จักและคุ้นเคยอย่างสิ้นเชิง

The soft brown carpet under his feet; the soft, creamtinted walls; the snow-white bowl lights set in the ceiling-all seemed to him parts of a perfection and a social superiority which was almost unbelievable-so remote from all that he had ever know.

(Dreiser. 1948 : 54)

นอกจากฉากในโรงแรมกรีน-เควิดสันแล้ว ยังมีอีกฉากหนึ่งที่สำคัญและเป็นตัวแทนของความหรูหราฟุ่มเฟือยของสังคมยุคนี้คือ ฉากบ้านของลุงแท้ ๆ ของไคลด์ในไลเคอกัส เมื่อไคลด์ได้เห็นเขารู้สึกประทับใจมากกับบรรยากาศต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภายนอกบ้านหรือภายในบ้าน

Then pausing before one's which, because of trees, walks, newly groomed if bloomless flower beds, a large garage at the rear, a large fountain to the left of the house as he faced it in the center of which was a boy holding a swan in his arms, and to the right of the house one lone cast iron stag pursued by some cast iron dogs,...

(Dreiser. 1948 : 209)

ฉากในห้องที่ใช้สำหรับทำให้เนื้อผ้าหดตัว เป็นห้องที่ไคลด์เริ่มงานในโรงงานของลุง ซึ่งเป็นงานที่ไคลด์ไม่ค่อยพอใจนัก เพราะเป็นงานระดับต่ำ และไม่มีโอกาสแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าดี ๆ ในแบบที่เขาต้องการ "... and soon found himself in a enormous basement which had been reached by descending a flight of steps at the end of a third hall. Here, by the help of four long rows of incandescent lamps, he discerned row after row of porcelain tubs..."

(Dreiser. 1948 : 205)

ต่อมาไคลด์ได้ย้ายไปทำงานที่ดีขึ้น เขามีหน้าที่เป็นคนคุมคนงาน ซึ่งเป็นผู้หญิงล้วน ๆในแผนกปั๊มและติดป้ายเสื้อ สำหรับงานนี้ไคลด์ค่อนข้างพอใจ เพราะเป็นงานนั่งโต๊ะแต่เขาก็ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด เช่น ไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนงานหญิง และต้องปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดี

This was the stamping room-a seperate chamber at the west end of the stitching floor, where were received daily from the cutting room above from seventy-five to one hundred thousand dozen unstitched collars of different brands and sizes. And here they were stamped by a group of girls...

(Dreiser. 1948 : 250)

และยังมีอีกหลาย ๆ ฉากที่สามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกันอย่างเห็นได้ชัดเช่น ฉากบ้านของโรเบอร์ตา และฉากห้องครัวภายในบ้านของซอนดรา

เมื่อไคลด์ได้เห็นบ้านของโรเบอร์ตาเขารู้สึกได้ถึงความยากจนและความลำบาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ไคลด์เกลียดและกลัวมากที่สุด

For what a house, to be sure! So lonely and bare, even in this bright, spring weather! The decayed and sagging roof. The broken chimney to the north-rough lumps of cemented field stones lying at its base ; the sagging and semi-toppling chimney to the south, sustained in place by a long chain. The unkempt path from the road below, ...

(Dreiser. 1948 : 463)

แต่ในบ้านของซอนดรามีแต่สิ่งที่ต้องใจแม้ว่าไคลด์จะมีโอกาสเห็นเพียงแค่ห้องครัวในบ้านของเธอเท่านั้นก็ตาม "Sondra asked Clyde to be seated at a servants' table while she brough the ingredients. But he, impressed by the culinary equipment, the like of which he had never seen before gazed about wondering at the wealth and security which could sustain it."

(Dreiser. 1948 : 396)

หรือฉากที่ทะเลสาบทั้ง 2 แห่ง แห่งหนึ่งเป็นสถานที่ดีร่มรื่น สวยงาม มีดอกไม้ มีเสียงหัวเราะของผู้คนมากมาย และเป็นสถานที่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างไคลด์กับโรเบอร์ตาเริ่มต้นขึ้น

He rounded a point studded with a clump of trees and bushes and covering a shallow where were scores of water lilies afloat, their large leaves resting flat upon the still wather of lake. And on the bank to the left was a girl standing and looking at them.

(Dreiser. 1948 : 283)

กับฉากทะเลสาบบิก บิทเทิร์น ที่เป็นจุดจบแห่งความสัมพันธ์ของของบุคคลทั้งสอง

The insidious beauty of this place! Truly it seemed to mock him-this strangeness-this dark pool, surrounded on all sides by those wonderful, soft, for trees. And the water itself looking like a huge, black pearl cast by some mighty hand, in anger possibly, in sport or phantasy maybe, into the bosom of this valley of dark, green phush-and which seemed bottomless as he gazed into it.

(Dreiser. 1948 : 527)

รวมทั้งความแตกต่างของฉากที่ใช้เปิดเรื่องและปิดเรื่อง ไดรเซอร์เปิดเรื่องด้วยบรรยากาศในเมืองใหญ่ มีครอบครัวหนึ่งเดินหาที่ทางที่เหมาะ เพื่อหยุดร้องเพลงสวดซึ่งในจำนวนทั้งหกคนนี้มีเด็กน้อยไคลด์รวมอยู่ด้วย

Dusk, of a summer night.

And the tall walls of the commercial heart of an American City of perhaps 400,000 inhabitants-such walls as in time may linger as a mere fable.

And up the broad street, now comparatively hushed, a little band of six,-a man about fifty ...

(Dreiser. 1948 : 15)

และปิดเรื่องด้วยบรรยากาศเดิม แต่ต่างสถานที่ จำนวนสมาชิกที่ร้องเพลงสวดก็แตกต่างกัน และสิ่งสำคัญคือ ในกลุ่มคนเหล่านี้ไม่มีไคลด์ แต่มีเด็กน้อยรัสเซลล์มาแทนที่

Dusk, of a summer night.

And the tall walls of the commercial heart of the city of San Francisco-tall and gray in the evening shade.

And up a broad street from the south of the Market-now comparatively hushed after the din of the day, a little band of five-a man of about sixty ...

(Dreiser. 1948 : 871)

ดังที่ได้กล่าวไว้ในภูมิหลังของนวนิยายเรื่อง An American Tragedy แล้วว่า ไดรเซอร์ได้ศึกษาสถานที่ต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างละเอียดก่อนที่จะเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องนี้ ดังนั้นรายละเอียดต่าง ๆ จึงดูสมจริงและสอดคล้องกับเนื้อเรื่องเป็นอย่างดีโดยเฉพาะในฉากปิดเรื่องทำให้คาดการณ์ได้ว่าเด็กชายรัสเซลล์อาจจะต้องประสบกับเหตุการณ์เช่นเดียวกับไคลด์อีก หากสภาพแวดล้อมและค่านิยมในสังคมยังคงเดิม และจะเป็นวัฏจักรเช่นนี้เรื่อยไปไม่มีวันจบสิ้น

บทสนทนา

คำพูดที่โต้ตอบกันของตัวละครเป็นเทคนิคหนึ่งในการช่วยถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านนิสัยใจคอของตัวละคร หรือความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อสังคมในสมัยนั้น ๆ

วิธีการเลือกใช้ถ้อยคำในบทสนทนา ก็ควรสอดคล้องและเหมาะสมโดยมีภูมิหลัง การศึกษา นิสัยใจคอ วัย เพศ อาชีพ หรือสถานการณ์ที่แตกต่างกันไปเป็นตัวกำหนด เช่นเดียวกันกับบทสนทนาของ นวนิยายแนวธรรมชาตินิยม ซึ่งนอกจากจะใช้ถ้อยคำที่สอดคล้องกับตัวละครแล้ว ยังมีลักษณะของการโต้ตอบที่ตรงไปตรงมา และบางครั้งจะมีคำหยาบคายปรากฏอยู่ด้วย เพราะว่านักเขียนแนวนี้จะไม่สนใจในเรื่องของความไพเราะ และความสวยงามของภาษา ดังเช่นตัวอย่างบทสนทนาบางตอนที่ได้ยกมาจากนวนิยายเรื่อง An American Tragedy

ลักษณะของคำที่ใช้ในภาษาพูดสามารถบ่งบอกถึงฐานะทางสังคมได้เช่น ภาษาของพวกเด็กหนุ่ม ๆ ที่ได้รับการศึกษาน้อย และทำงานเป็นเด็กรับใช้ในโรงแรมขณะพูดคุยกับไคลด์ถึงเรื่องงานว่าควรปฏิบัติตนอย่างไร

> Watch whoever's doin' anyt'ing, at first, see, till you git to know, see. Dat's de way. When de bell rings, if you're at de head of de bench, it's your turn, see, an'you jump up and go quick. Dey like you to be quick around here, see. An' whenever you see any one come in de door or out of an elevator wit a bag, an'you're at de head of de bench, you jump, wedded de captain rings de bell or calls 'front' or not ...
>
> (Dreiser. 1948 : 48)

ภาษาของพวกผู้หญิงโสเภณี ซึ่งไคลด์ได้ยินขณะไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ เป็นภาษาที่ตรงไปตรงมาไม่มีการกลั่นกรอง เช่น "You make love to me tonight"

(Dreiser. 1948 : 78)

หรือเมื่อกิลเบิร์ตตักเตือนน้องสาวในเรื่องการใช้คำแสลง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของภาษาที่ใช้ในกลุ่มคนที่มีการศึกษาในระดับที่ต่างกัน "Don't say 'swell.' And don't say 'huh.' Can't you learn to cut out the slang? You talk like a factory girl. It that all they teach you over at that school?"

(Dreiser. 1948 : 170)

และคำพูดของคนตัดไม้ขณะนำศพของโรเบอร์ตาขึ้นมาจากน้ำ "Why, the pore little thing! She don't seem to weigh more' n 'nothin' at all. It's a wonder tuh me she coulda suck."

(Dreiser. 1948 : 541)

ภาษาพูดสามารถถ่ายทอดความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ ได้อย่างดี เช่น คำพูดที่แสดงถึงความรู้สึกสงสารและห่วงใยของไคลด์ต่อพี่สาวของเขา

"Gee, that is tough," said Clyde, troubled, and yet fairly sympathetic after a time.

"You wouldn't have run away with him unless you cared for him though- would you?" (He was thinking of himself and Hortense Briggs.)

"I'm sorry for you, Ess. Sure, I am, but it won't do any good to cry about it now, will it? There's lots of other fellows in the world beside him. You'll come out of it all right."

(Dreiser. 1948 : 111)

เสียงพูดและคำอุทานขณะตกใจของทุก ๆ คนในรถเมื่อทราบว่ารถชนเด็ก "Oh God! He hit a little girl" : "Oh, gee, he's killed a kid! "Oh, mercy!" "Oh, Lord!" "Oh, heavens, what'll we do now?"

(Dreiser. 1948 : 154)

คำพูดของโรเบอร์ตาที่ถูก ๆ ผิด ๆ เพราะความประหม่า "There's been a distake." (she meant to say mistake)

(Dreiser. 1948 : 294)

หรือคำพูดของกิลเบิร์ตที่แสดงความรู้สึกเหยียดหยามและดูถูกดูแคลนไคลด์ "I wonder what he thinks he's going to do here," he continued to think, "where he thinks he's going to get ..."

(Dreiser. 1948 : 203)

เมื่อไคลด์ได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ ของเขา ทำให้กิลเบิร์ตยิ่งเพิ่มความเกลียดชังไคลด์มากขึ้น

"Look at who's breaking into society now, will you? ..."

และคำพูดที่บ่งบอกถึงความพอใจเมื่อไคลด์ถูกจับในข้อหาฆ่าคนตาย "Why, the little devil! The little beast! But what did I tell you, dad? Didn't I warn you against bringing him on?"

(Dreiser. 1948 : 632)

ตัวอย่างคำพูดที่แสดงถึงความรัก เช่น เมื่อไคลด์พยายามบอกให้โรเบอร์ตาทราบว่าเขารักเธอมากเพียงใด

You know, Roberta, I'm crazy about you. I really am. I think you're the dearest, sweetest thing. Oh say! Do you mind my telling you? Ever since you showed up there, I haven't been able to sleep, nearly. That's the truth-honest it is. I think and think of you. You've got such nice eyes and hair. To-night you look just too cute-lovely,...

รวมทั้งคำพูดของซอนดราที่พูดกับไคลด์ "Sondra so glad Clydie her. Misses him so much" "Does he love Sondra so much? Oh, sweetie boy! Sondra loves him, too."

(Dreiser. 1948 : 483)

นอกจากนี้ลักษณะการใช้ภาษายังบ่งบอกถึงความสนิทสนมของตัวละครว่ามีมากน้อยเพียงไร เช่น บทสนทนาระหว่างไคลด์กับซอนดรา

"Oh, I'm so glad to be with you again-to be dancing with you. It's son wonderful ... Sondra!"

"But you mustn't call me that, you know. You don't know me well enough." "I mean Miss Finchley. but you're not going to be mad at me again, are you?"

(Dreiser. 1948 : 359)

คำพูดที่เพื่อนรักของไคลด์พูดกับไคลด์ "Gee, it's good to have a look at you, old socks!" he began. "Do you know you're the only one of that bunch that I've seen since I left K.C.?"

(Dreiser. 1948 : 186)

และในตอนหนึ่งเมื่อไคลด์เรียกกิลเบิร์ตว่า "กิล" ขณะเล่าเรื่องให้โรเบอร์ตาฟัง เพื่อสร้างความประทับใจแก่โรเบอร์ตาว่าเขาสนิทกับครอบครัวกริฟฟิทส์มากเพียงใด "... Well, anyhow,

they were giving a dance and they wanted me to take them over because Gil couldn't go..."

(Dreiser. 1948 : 368)

และมีบทพูดที่น่าสนใจที่เรามักได้ยินบ่อย ๆ ในชีวิตประจำวันอีก เช่นคำพูดของผู้ขายสินค้าที่พยายามโฆษณาสินค้าของตน เพื่อชักชวนให้ลูกค้าซื้อสินค้านั้น ๆ

> Just look at it again. Look at the collar. You mean to see you can find a coat like that up there? If you can, I'll buy the coat for you and see it to you again for a hundred dollars. Actually, this is a special coat. It's copied from one of the smartest coats that was in New York last summer before the season opened. It has class. You won't find no coat like this coat.

(Dreiser. 1948 : 119)

หรือคำพูดที่พยายามโน้มน้าวจิตใจให้คนนิยมชมชอบตนเองดังเช่นคำพูดของเมสันที่หวังผลในการเลือกตั้ง เป็นต้น "And as much as I respect your feelings, still as the chief represen tative of the law in my country, I felt it to be my personal duty to come here to-day in order to find out ...

(Dreiser. 1948 : 556)

แม้ว่าภาษาที่ใช้ในนวนิยายเรื่องนี้จะไม่มีภาษาที่เป็นคำหยาบปรากฏอยู่อย่างชัดเจนแต่ในด้านการเลือกใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์ และอารมณ์ของตัวละครก็นับว่าเหมาะสมดี และถ้าหากพิจารณาเฉพาะบทพูดของไคลด์ ซึ่งเป็นตัวละครเอกจะไม่พบคำหยาบคายแทรกอยู่เลย เพราะไคลด์เติบโตจากครอบครัวที่เคร่งศาสนาซึ่งถือว่าการพูดหยาบคายเป็นบาป ไคลด์ซึมทราบสิ่งเหล่านี้ไปโดยไม่รู้ตัว ภาษาที่ใช้ในครอบครัวจึงไม่มีคำหยาบคาย จากวัยเด็กสู่วัยทำงาน ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ จากนั้นก็เข้าสู่วงสังคมชั้นสูง ฉะนั้นไคลด์จึงไม่มีโอกาสได้ยินหรือใช้ภาษาหยาบคาย จึงนับได้ว่าไดรเซอร์กำหนดบทพูดของตัวละครได้เหมาะสมกับสถานการณ์

น้ำเสียง

ในแง่ของทัศนคติหรือท่าทีของผู้เขียนที่มีต่อนวนิยายเรื่อง An American Tragedy นี้ผู้วิจัยจะมุ่งศึกษาวิเคราะห์ใน 3 ประการ คือ

1. ความเห็นอกเห็นใจต่อชะตากรรมของมนุษย์
2. ความสลดหดหู่และสิ้นหวัง
3. การมองโลกในแง่ร้าย

1. ความเห็นอกเห็นใจต่อชะตากรรมของมนุษย์

ไดรเซอร์พยายามสะท้อนให้เห็นว่ามนุษย์เป็นเพียงสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเผชิญกับแรงบีบคั้นภายในและแรงกดดันภายนอก ดังนั้นน้ำเสียงที่แสดงออกมาในผลงานของเขาจึงเป็นไปในลักษณะที่เห็นอกเห็นใจต่อชะตากรรมของมนุษย์ โดยเฉพาะพวกที่ด้อยโอกาส และไม่สามารถเอาชนะตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ จนต้องประสบชะตากรรมอันเศร้าสลด ดังที่สะท้อนจากเนื้อหาหลาย ๆ ตอนในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy เช่น ตอนที่ไคลด์มักน้อยใจในโชคชะตาของตนเองที่ต้องต่อสู้ไม่มีที่สิ้นสุดราวกับหนีเสือปะจระเข้ และเขาไม่มีทางเลือกนอกจากการเผชิญหน้าและต่อสู้เท่านั้น

> What was it about his life that made things like this happen to him? Was this what his life was to be like? Running away from one situation and another just to start all over somewhere else-perhaps only to be compelled to flee from something worse. No, he could not run away again. He must face it and solve it in some way. He must!
>
> (Dreiser. 1948 : 465)

หรือความพยายามของโรเบอร์ตา เด็กสาวไร้เดียงสาที่พยายามหนีจากสภาพแร้นแค้นที่เผชิญอยู่ไปสู่เมืองใหญ่ด้วยความหวังความฝันถึงสิ่งที่ดีกว่า โดยหารู้ไม่ว่ามีกับดักใหม่กำลังรอเธออยู่ที่นั่น

> So it was that although thoughout her infancy and girlhood she was compelled to hear of and share a depriving and toilsome poverty, still, because of her innate imagination, she was always thinking of something better. Maybe, some day, who knew, a larger city like

Albany or Utica. A newer and greater life.

(Dreiser. 1948 : 269)

และเมื่อได้เห็นผู้คนรอบข้างมีชีวิตอย่างสนุกสนานเธอก็ยิ่งเศร้าใจที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวและทำตามอย่างคนเหล่านั้นไม่ได้ "... because of her social and moral training and mood, and in spite of her decided looks and charm and strong desire, feeling alone and neglected. Oh how sad to see the world so gay and she was so lonely."

(Dreiser. 1948 : 273)

จากนั้นไคลด์และโรเบอร์ตาก็ได้พบกัน ทั้งสองมีภูมิหลังที่คล้าย ๆ กัน ต้องการในสิ่งที่เหมือนกันต่างคนต่างพยายามดิ้นรนพาชีวิตไปสู่สิ่งที่ดีกว่า แต่ทั้งสองกลับมามีความสัมพันธ์กัน "... how strange it was that this girl and he, whose origin had been stringing similar, should have been so drawn to each other in the beginning. Why should it have been? How strange life was, anyway?"

(Dreiser. 1948 : 464)

และเมื่อมีปัญหาไคลด์กลับปลีกตัวออกห่าง ทำให้โรเบอร์ตารู้สึกได้ว่าเธอถูกปล่อยให้เผชิญชะตากรรมตามลำพังทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องที่ทั้งสองต้องรับผิดชอบด้วยกัน "To think that all our love for each other should have come to this-that I am asked to go away by myself-all alone-with no one-while you stay here, oh dear? oh, dear! And with a baby on my hands afterwards. And no husband...

(Dreiser. 1948 : 454)

โรเบอร์ตาแสดงออกด้วยคำพูดเพื่อให้ไคลด์รับรู้ถึงความรู้สึกคับข้องใจ และน้อยใจกับโชคชะตาและสภาพความเป็นอยู่ของตนเองที่ไม่มีโอกาสเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ "If I'd ever had a chance like some girls-if I'd ever been anywhere or seen anything! But just to be brought up in the country and without any money or clothes or anything-and nobody to show you. Oh, oh, oh, oh, oh.!"

(Dreiser. 1948 : 392)

และเมื่อหมดหนทางเธอก็ต้องหันกลับมาต่อสู้กับปัญหาที่เผชิญอยู่ "She felt like a cornered animal fighting for its life with all odds against it."

(Dreiser. 1948 : 445 - 446)

ทางด้านไคลด์ เขากลุ้มใจมากที่หาทางออกให้ตัวเองไม่ได้ และเมื่อเขาได้อ่านข่าวหนังสือพิมพ์เรื่องคนจมน้ำตาย ไคลด์รู้สึกเห็นใจและเข้าใจในตัวชายหนุ่มในข่าว

A feeling of dark and bitter resentment swept over him and he could not help but feel sympathetic toward that unknown man at Pass Lake and secretly wish that he had been successful. Perhaps he, too, had been confronted by a situation like this. And perhaps he had done right, too, after all, and that was why it had not been found out

(Dreiser. 1948 : 510)

เมื่อไคลด์ถูกพิพากษาโทษในคดีฆาตกรรมโรเบอร์ตาเขานึกย้อนและพิจารณาตัวเองแล้ว ทำให้ยิ่งแปลกใจที่ความต้องการต่าง ๆ ของเขาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่อาจยับยั้งได้ แต่ก็จบลงอย่างไม่นึกฝัน

His youth Kansas City. Chicago. Lycurgus. Roberta and Sondra. How swiftly they and all that was connected with them passed in review. The few, brief, brief, bright intense moments. His desire for more-more-that intense desire he had felt these is Lycurgus after Sondra came and now this, this! And now even this was ending-this-this-.

(Dreiser. 1948 : 363 - 864)

มีน้อยคนที่เข้าใจไคลด์ แต่เบลค์แนบเข้าใจ เพราะเขาเคยมีประสบการณ์ในเรื่องทำนองนี้มาแล้ว

"... he himself had been trapped between two girls, with the other. And having seduced the first and being confronted with an engagement or flight, he had chosen flight."

(Dreiser. 1948 : 639)

และเบลค์แนบสามารถเข้าใจถึงสาเหตุของพฤติกรรมต่าง ๆ ของไคลด์ได้อย่างถูกต้องทีเดียว

> Mental and moral cowardice, as he now reiterated, inflamed or at least operated on by various lacks in Clyde's early life, plus new opportunities such as previously had never appeared to be within has grasp, had affected his "perhaps too pliable and sensual and impractical and dreamy mind.
>
> (Dreiser. 1948 : 790)

เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าไดรเซอร์พยายามบอกผ่านนวนิยายเรื่องนี้ว่าเขาเห็นใจและเข้าใจพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร ไคลด์เป็นเสมือนเศษเสี้ยวเล็ก ๆ ของจักรวาลที่ถูกบังคับให้อยู่ภายใต้อำนาจของแรงขับต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอก ไม่มีโอกาสที่จะเป็นตัวของตัวเองหรือกระทำสิ่งใด ๆ ตามใจปรารถนา

2. ความสลดหดหู่และสิ้นหวัง

ความสลดใจที่เกิดขึ้นกับไคลด์เมื่อเขาได้พบกับเอสตาขณะชมซานกลับบ้านในสภาพที่ตั้งครรภ์และสามีหนีไป

> And he thought at once that this was typical of all that seemed to occur in his family. Here he was just getting a start, trying to be somebody and get along in the world and have a good time. And here was Esta, after her first venture in the direction of doing something for herself, coming to such a finish as this. It made him a little sick and resentful.
>
> (Dreiser. 1948 : 109)

จากคำพูดและกิริยาท่าทางของโรเบอร์ตาที่แสดงออกมาโดยปราศจากการเสแสร้ง เพื่อขอความกรุณาจากหมอ "It isn't like I told you at all. I'm not married I haven't any husband at all. But, Oh, you don't know, you don't know! I must! I must!' She began to rock backward and forward at the same time swaying from side to side as in a trance"

(Dreiser. 1948 : 439)

หรือตัวไคลด์เอง ขณะรู้ตัวว่าตนเองต้องโทษหนักเพียงไร

God! His hands now gripped the sides of the chair, and his head went back with a jerk as it from a powerful blow for that meant death-his sure execution God! No hope now! His head dropped and he looked as though he might lapse into a state of coma.

(Dreiser. 1948 : 698)

ไดรเซอร์ยังเผยให้เห็นภาพของคนคุกที่กำลังจะถูกประหารชีวิต พวกเขาอยู่ในสภาพที่สิ้นหวังและหวาดกลัว "So this was what death was like here ; man cried, prayed, they lost their minds-yet the deadly process was in no way halted, for all their terror."

(Dreiser. 1948 : 829)

จากนวนิยายเรื่องนี้พบว่าความรู้สึกสิ้นหวังและสลดหดหู่มักเกิดขึ้นกับตัวละครที่ต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ และไม่สามารถหาทางออกได้ และสุดท้ายก็มักจะถูกกำจัดไปจากสังคม โดยที่ไม่ได้รับการใส่ใจจากผู้อื่นมากมายนัก

3. การมองโลกในแง่ร้าย

น้ำเสียงประการสุดท้ายที่จะกล่าวถึง คือ การมองโลกในแง่ร้าย เช่นไดรเซอร์พยายามสะท้อนภาพความเป็นอยู่ของกลุ่มคนที่ยากไร้และอยู่กันอย่างแออัดยัดเยียดในเมืองใหญ่

he came finally upon a miserable slum, the like of which, small as it was, he had not seen outside of Chicago or Kansas City. He was so irritated and depressed by the poverty and social angularity and crudeness of it-all spelling but one thing, social misery, to him

(Dreiser. 1948 : 208)

และต้องการชี้ให้เห็นว่าชีวิตของคนที่ด้อยโอกาส ขาดประสบการณ์ และไม่รู้เท่าทันคนนั้น เป็นชีวิตที่ลำบากแสนสาหัส พวกเขาเหล่านี้ต้องอดทนและต่อสู้ เพื่อความอยู่รอดในสังคมเช่นนี้ ดังเช่นชีวิตของไคลด์ และครอบครัวของเขา

And Clyde felt for the moment as though he could cry too. For life was so strange, so hard at times. See how it had treated him all these years. He had had nothing until recently and always wanted to run away. But Esta had done so, and see what had be fallen her. And somehow he recalled her between the tall walls of the big buildings here in the business district, siting at his father's little street organ and singing and looking so innocent and good. Gee, life was tough. What a rough world it was anyhow. How queer things went!

(Dreiser. 1948 : 112)

แม้แต่แม่ของไคลด์ก็ต้องยอมทำทุกอย่างเช่น ต้องให้ข่าวกับหนังสือพิมพ์เพื่อแลกกับเงินเพื่อเอาไปช่วยลูกชายสุดที่รักของตน

His own mother! And acting as a reporter! Something absurd, grotesque, insensitive, even ludicrous, about such a family and such a scene. And to think the Griffiths of Lycurgus should be so immediately related to them.

(Dreiser. 1948 : 809)

ต่างคนต่างแสวงหาผลประโยชน์ให้ตนเอง เช่น หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ยอมจ้างแม่ของไคลด์ เพราะเธอทำประโยชน์ให้ หาข่าวให้ แต่เมื่อประชาชนหมดความสนใจในคดีของไคลด์ เธอก็ไม่มีค่าและไม่ได้รับการช่วยเหลือใด ๆ อีกเลย "...public interest in her and her son's fate was considerably reduced. No Denver paper was interested to finance her return for anything she could do for them."

(Dreiser. 1948 : 831 - 832)

ชีวิตที่ดีกว่าเป็นสิ่งปรารถนาของมนุษย์ทุกผู้ ไคลด์ก็เช่นกันเมื่อมีโอกาสเพียงเล็กน้อย เขาต้องรีบไขว่คว้าหนทางที่ดีกว่าให้กับตน เช่น พยายามยกฐานะของตนเองให้เท่าเทียมกับญาติผู้มั่งคั่งของเขา

ซึ่งในขณะเดียวกันกับไดรเซอร์ก็ประชดประชัน โดยการให้ตัวละครชื่อดิลลาร์ด ซึ่งพยายามหาทางสนิทสนมกับไคลด์หลังจากที่พบว่าไคลด์เป็นญาติกับตระกูลกริฟฟิทส์ เห็นได้ว่าทั้งไคดล์และดิลลาร์ดต่างพยายามค้นหาบันไดที่จะนำไปสู่สิ่งที่ตนคาดหวังไว้

> What? A Griffith? The nephew of the rich Samuel Griffiths of Lycurgus? And in the boarding house? Beside him at this table! At once his interest rose to where he decided that he must cultivate this stranger as speedily as possible. Here was a real social opportunity knocking at his very door-a connecting link to one of the very best families!
>
> (Dreiser. 1948 : 217)

อุปสรรคในชีวิตจริงนั้นยิ่งใหญ่นัก เช่น ความพยายามที่จะหนีห่างจากสิ่งที่ไม่ชอบมากเพียงไรก็ยิ่งเหมือนกับเข้าไปใกล้สิ่งนั้นมากขึ้นเท่านั้น ดังชีวิตของไคลด์ที่ต้องพบกับโรเบอร์ตาและมีความสัมพันธ์กันก่อนที่จะพบว่าซอนดราสนใจในตัวเขา

> "Gee!" To think that this was Roberta's home. And to think, in the face of all that he now aspired to connection with Sondra and this social group at Lycurgus, she should be demanding that he marry her! And Sondra in the car with him here to see-if not know. The poverty! The reduced grimness of it all. How far he had traveled away from just a beginning as this!
>
> (Dreiser. 1948 : 463)

ในสังคมอุตสาหกรรมความเป็นอยู่ของคนร่ำรวยและคนยากจน แตกต่างกันมากจนมีผลต่อความรู้สึกของคนทั้งสองกลุ่มว่าเป็นคนละฝ่ายกันและเกิดการแบ่งระดับทางสังคม เช่น ความรู้สึกของคนงานที่มีต่อไคลด์

> Clyde was not one of them, and under such circumstances could not be. He might smile and be civil enough -yet he would always be in touch with those who were above them, would he not-or so they thought. He

:was, as they saw it, part of the rich and superior class and every poor man knew what that meant. The poor must stand together everywhere.

(Dreiser. 1948 : 215)

และในทางมุมกลับไดรเซอร์ก็สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกคิดของกิลเบิร์ตต่อไคลด์ "His final feeling was that he could easily place and control Clyde in such a way as to make him not very important to any one in any way."

(Dreiser. 1948 : 203)

กิลเบิร์ตซึ่งเป็นตัวแทนของคนร่ำรวยที่พยายามกีดกันไม่ให้คนต่างระดับเช่นไคลด์ก้าวขึ้นมาทัดเทียมกับตนเอง "And what a beggar Clyde must be to attempt to attach himself in this way when he knew that he was not wanted! What sort of a youth was he, anyhow?"

(Dreiser. 1948 : 385)

สำหรับในแง่ของธุรกิจ ก็พอจะสะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่อยู่ในโลกของธุรกิจต้องเข้มแข็งและไม่มีความปราณีต่อใคร ๆ ดังเช่นบทเรียนที่แซมมวลได้รับ

Had not a long, practical struggle with life taught him that sentiment in business was folly? Up to the hour he had met Clyde he had never allowed it to influence him in any way. But his mistaken notion that his youngest brother had been unfairly dealt with by their father! And now this! This! His wife and daughter compelled to remove form the scene of their happiest years and comforts and live as exiles- perhaps forever...

(Dreiser. 1948 : 801)

นอกจากนี้ไดรเซอร์ยังชี้ให้เห็นถึงอำนาจของเงิน และการเมืองของผู้ที่มั่งคั่งและมีอิทธิพลที่สามารถเข้าไปแทรกแซงในกระบวนการยุติธรรมได้อย่างง่ายดาย เช่น การที่ซอนดราไม่ต้องเข้าไปเกี่ยวพันกับคดีของไคลด์ "... her name was not to be mentioned-high politics demanding this."

(Dreiser. 1948 : 641)

หรือการดำเนินการพิจารณาคดีที่ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมตั้งแต่ต้น"The trial from start to finish had been unfair. Prejudice and bias had governed its every step."

(Dreiser. 1948 : 793 - 794)

ความพยายามในการใช้คดีของไคลด์หาประโยชน์ใส่ตน

> You know what the political situation here is just now. And how the proper handling of a case like this is likely to affect public opinion this fall. And while I certainly don't think we ought to mix politics in with crime there certainly is no reason why we shouldn't handle this in such a way as to make it count in our favor.

(Dreiser. 1948 : 548)

จนสามารถทำให้ทุกคนเห็นพ้องว่าไคลด์เป็นฆาตกรใจโหดเหี้ยมสมควรถูกประหารชีวิต และความตายของไคลด์ยังสามารถนำความก้าวหน้ามาสู่นักการเมืองได้อีก

> But regardless of such plans or the prejudices or the political aspirations of any particular person or group, the defense in this instance did not propose to permit a boy as innocent as Clyde, trapped by circumstance-as counsel for the defense would be prepared to show-to be railroaded to the electric chair merely to achieve a victory for the Republican party in November.

(Dreiser. 1948 : 662 - 663)

จากตัวอย่างเหล่านี้ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงทัศนะต่อชีวิตของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง An American Tragedy ว่ามีลักษณะของความท้อแท้สิ้นหวัง มองโลกในแง่ร้าย และเห็นใจต่อชะตากรรมของมนุษย์

การนำเสนอในลักษณะดังกล่าว ทำให้ไดรเซอร์ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเขากระทำในสิ่งที่น่าละอาย เพราะพยายามนำเอาชีวิตในด้านที่ไม่ดีมาเปิดเผย แต่เสียงสนับสนุนก็มีมากเช่นกัน โดยกล่าวยกย่องว่าเขามีความกล้าหาญที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงพฤติกรรมที่แท้จริงของมนุษย์ เพราะไม่ว่าจะเป็นชีวิตของไคลด์ เด็กหนุ่มธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ซึ่งพยายามหนีจากสภาพครอบครัวที่ยากจน และสิ่งแวดล้อมที่ไม่พึงใจ จนกระทั่งต้องจบชีวิตลงบนเก้าอี้ไฟฟ้า หรือโรเบอร์ตา สาวน้อยบริสุทธิ์ที่เดินทางมาจากชนบทเพื่อค้นหาสิ่งแปลกใหม่ในเมืองใหญ่ แต่ก็ต้องพบจุดจบใต้ทะเลสาบลึกนั้น คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้ไม่มีจริง เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้จริงในทุกหนแห่ง ไม่ใช่มีเฉพาะในอเมริกาเท่านั้น

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ

สรุปผลของการศึกษาวิเคราะห์

จากการศึกษาวิเคราะห์ความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องเอก An American Tragedy ของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ อย่างละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ พอจะสรุปได้ดังนี้

แก่นเรื่อง มุ่งแสดงถึงความต้องการของมนุษย์ อันเป็นผลมาจากแรงขับภายในและแรงผลักดันภายนอก การดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด และความไม่ยุติธรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพราะความไม่ยุติธรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพราะระบบของสังคมหรือระบบชนชั้น

โครงเรื่อง การกำหนดโครงเรื่องเป็นการกำหนดความขัดแย้งให้เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสังคม และมนุษย์กับความปรารถนาภายในตนเอง โครงเรื่องในนวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะที่สมจริงเพราะไดรเซอร์ได้เรียบเรียงเรื่อง จากวัตถุดิบที่เขาได้จากทั้งประสบการณ์ตรง คือได้มีโอกาสสัมผัส และพบเห็นด้วยตนเอง และจากประสบการณ์รอง เช่น ได้จากการศึกษาค้นคว้า หรืออ่านเรื่องราวต่าง ๆ

ตัวละคร ตัวละครเอกของนวนิยายแนวธรรมชาตินิยมจะเป็นบุคคลที่ไม่สามารถพัฒนาตนเองให้เอาชนะสังคมและสิ่งแวดล้อมได้ และเป็นผู้ที่แสดงพฤติกรรมตามเงื่อนไขที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของตนเองดังเช่น ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่องนี้

ฉาก ฉากสำคัญ ๆ ของไดรเซอร์มักจะเป็นเมืองใหญ่ เพราะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงระดับของสังคมและเศรษฐกิจที่หลากหลายและแตกต่างกันได้ชัดเจน ฉากต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องล้วนเป็นฉากที่ใกล้เคียงหรือเหมือนจริงเพราะไดรเซอร์ได้ศึกษาสถานที่และข้อมูลอย่างละเอียดก่อนลงมือเขียน ซึ่งเป็นผลให้ฉากต่าง ๆ ดูสมจริง

บทสนทนา ภาษาที่นักธรรมชาตินิยมใช้ในงานเขียน มักเป็นภาษาที่ตรงไปตรงมาและมักมีคำหยาบคายแทรกอยู่ในเรื่องเสมอ ๆ แต่ในนวนิยายเรื่องนี้จะพบคำหยาบคายปรากฏอยู่น้อยมาก

เป็นเพราะไม่มีความจำเป็นและไม่สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง แต่ภาษาที่ไดรเซอร์ใช้เป็นภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์และคล้องจองกับตัวละครและไม่ได้ให้ความสำคัญในด้านของความไพเราะของภาษาหรือสำนวนโวหารต่าง ๆ

น้ำเสียง น้ำเสียงที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ค่อนข้างจะเน้นไปในด้านของความเศร้าและความหม่นหมองของชีวิต ไดรเซอร์มองว่ามนุษย์โดยเฉพาะชนชั้นกรรมาชีพ เกิดมาเพื่อเป็นเหยื่อของสังคม คนจนตกเป็นเหยื่อของคนร่ำรวย คนโง่กลายเป็นเหยื่อของคนฉลาด มนุษย์ต้องทนอยู่ในสังคมที่หาความยุติธรรมได้ยาก ไดรเซอร์ได้ถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้โดยใช้อารมณ์และความรู้สึกของตัวละครเป็นสื่อกลาง

ข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้ เช่น

1. ได้ทราบรายละเอียดของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ ซึ่งเป็นนักเขียนที่สำคัญคนหนึ่งของอเมริกา ทั้งในด้านชีวประวัติ ผลงาน และทัศนะต่าง ๆ ที่น่าสนใจยิ่ง

2. ได้ทราบความเป็นมาของความคิดแนวธรรมชาตินิยมที่เน้นถึงความเป็นไปของมนุษย์ในสังคม โดยพยายามอ้างอิงหลักทางวิทยาศาสตร์

3. ให้ผลทางด้านความรู้สึก คือได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่าน แม้ว่านวนิยายเรื่องนี้จะมีความยาวมากถึง 800 กว่าหน้า แต่เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านจะมีอารมณ์ร่วมกับตัวละคร สลดใจ และเศร้าใจกับบทบาทของตัวละคร ซึ่งเป็นผลมาจากความสามารถของผู้เขียนทั้งทางด้านความคิดและฝีมือในการเขียนนั่นเอง

นอกจากรายละเอียดที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในปริญญานิพนธ์แล้ว ยังมีเรื่องอื่น ๆ ที่น่าสนใจและสมควรมีการศึกษาเพิ่มเติมอีก เช่น

1. ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมานับเป็นข้อมูลที่สำคัญยิ่งต่อนักเขียน โดยเฉพาะนักเขียนแนวธรรมชาตินิยม เพราะนักเขียนกลุ่มนี้ต้องการเสนอความจริงของชีวิตและสังคม ไดรเซอร์ก็เช่นกัน เขามักถ่ายทอดประสบการณ์ของเขาลงในงานเขียน ฉะนั้นจึงควรมีการศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายแต่ละเรื่องกับชีวประวัติของเขาว่าเกี่ยวโยงหรือสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงไร

2. การศึกษาถึงค่านิยมของคนในสังคม เป็นเรื่องที่น่าสนใจเช่นกัน เพราะค่านิยมจะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัย หากมีการศึกษาค่านิยมที่สะท้อนจากนวนิยายที่เขียนขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน คงให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มากขึ้น

3. ควรมีการศึกษานวนิยายของชาติอื่น ๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากความคิดแนวธรรมชาตินิยม

4. นอกจากเชิงวรรณคดีแล้ว การศึกษาถึงโครงสร้างทางภาษาเช่น การสร้างประโยคหรือการเลือกคำมาใช้ รวมทั้งวิธีการพรรณาความก็นับได้ว่าเอื้อประโยชน์ต่อการศึกษาได้มากเช่นเดียวกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กระแสร์ มาลยาภรณ์. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, 2512.

กุหลาบ มัลลิกะมาส. วรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522.

โกวิท วงศ์สุวัฒน์. ประวัติศาสตร์อเมริกา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2518

เจือ สตะเวทิน. วรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : สุทธิสารการพิมพ์, 2518.

ฉันทนา ไชยชิต. งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกันศตวรรษที่สิบเจ็ดถึงศตวรรษที่ยี่สิบ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

ชลธิรา สัตยาวัฒนา. "อิทธิพลของนวนิยายต่อสังคม," โลกหนังสือ. 3(2) : 78 - 82 ; พฤศจิกายน 2522.

โชติมา จึงสวัสดิ์. การศึกษาลักษณะของธรรมชาตินิยมในเรื่องสั้นของ สตีเฟน เครน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

ทวีป วรดิลก. "ศัพท์วรรณกรรม : ธรรมชาตินิยม." โลกหนังสือ. 4 : 30 - 33 ; มกราคม 2522.

ทัศนีย์ สุปรีชากร. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2526.

เนวินส์, อัลเลน และ เฮนรี สตีล คอมเมเจอร์. ประวัติศาสตร์สังเขปของสหรัฐอเมริกา. แปลโดย ไพฑูรย์ พงศะบุตร และวิลาศวงศ์นพรัตน์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2519.

ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์. วรรณคดีอเมริกัน 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2516.

พิศมัย ศรีอนุพันธุ์. "วรรณกรรมปัจจุบัน," วัฒนธรรมไทย. 22(10) : 23 - 33 ; ตุลาคม 2526.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2530.

_____. หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, 2532.

สนใจ ไชยบุญเรือง, ธรรมชาตินิยมในการละครอเมริกันสมัยใหม่. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

สมร นิติทัณฑ์ประภาส. คำบรรยายวิชาอารยธรรมอเมริกันมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุพรรณี วราทร. ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2519.

สุรีย์ พงษ์จันทร์. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมเนศ, 2526.

สุลักษณ์ ศิวรักษ์. "นวนิยายควรจะต้องเป็นเช่นใด," โดย ส.ศิวรักษ์ (นามแฝง). โลกหนังสือ. 1(8) : 82 - 85 ; พฤษภาคม 2521.

เสริมจิตร สิงหเสนี. ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกัน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2515.

อับรามส์, เอ็ม เอช. อธิบายศัพท์วรรณคดี. แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2529.

อัมพร สุขเกษม. "วิธีหาประโยชน์จากการอ่านนวนิยาย," ประชากรศึกษา. 26(1) : 51 - 53 ; สิงหาคม 2517.

Allen, Walter. The English Novel. New York : E.P. Dutton and Company, Inc., 1954.

Baldwin, Leland D. The Stream of American History Vol.2. 4th. ed. New York : Van Nostrand Reinhold Company, 1969.

Blankenship, Russel. American Literature As an Expression of the National Mind. New York : Cooper Square Publishers, Inc., 1973.

Chase, Richard. The American Novel and its Tradition. 2nd.ed. New Yrok : Gordian Press Inc., 1978.

Crowe, Charler. A Documentary History of American Thought and Society. Boston : Allyn and Bacon, Inc., 1965.

Curley, Dorothy Nyren, Maurice Kramer and Elamie Fialka Dramer. A Library of Literary Criticism : Modern American Literature, V.1. 3rd. ed. New York : Frederick Ungar Publishing Company, 1973.

Destler, Chester M. "The American Businessman," In Interpretations of American History Vol.II Since 1865. edited by Gerald No. Grob and George A. Bilias. p.86. New Yrok : The Free Press, 1967.

Dreiser, Theodore. An American Tragedy. U.S.A. : The World Publishing Company, 1984.

Dulles, Foster Rhea. The United States Since 1865. U.S.A. : The University of Michigan Press, 1959.

Eisinger, Chester E. Fiction of the Forties. Chicago : The University of Chicago Press, 1963.

Fowlie, Wallence. French Literature. New Jersey : Prentice-Mall Inc., 1973.

Goldman, Irene Carolyn. "Captains of Industry and their Mates : A New Look at the American Business Novel From Howells to Drieser," In Dissertation Abstracts International. V.47. P.1323 - A, Michigan : University Microfilms International, 1986.

Hibbard, Addison. Writers of the Western World. 2nd. ed. Boston : Houghton Miffin Company, 1954.

Hochman, Barbara Ann. "The Moral Realism of Theodore Dreiser," in Dissertation Abstracts International. V.43. p.163 - A. Michigan : University Microfilms International, 1982.

Hofstadter, Richard. Social Darwinism in American Thought. New York : George Braziller, Inc., 1959.

Holman, C. Hugh. A Handbook To Literature. New York : The Odyssey Press, 1960.

Holman, C. Hugh and William Harmon. A Handbook to Literature. 5th. ed. U.S.A. : Macmillan Publishing Company, 1986.

Howe, Irving. The Critical Point on Literature and Culture. New York : Horizon Press, 1973.

Hubbell, Jay B. American Life in Literature. New York : Harper and Brothers Publishers, 1949.

Ingle, L.L. and James A. Ward. American History : A Brief View. U.S.A. : Little Brown and Company Limited, 1978.

James, Henry. "On the Art of Fiction," in A Documentary History of American Thought and Society. edited by Charles Crowe. p.211 - 212. Boston : Allyn and Bacon, Inc., 1965.

Kennedy, X,J. Literature: An Introduction to Fiction, Poetry and Drama. U.S.A. : Little, Brown and company, 1976.

Lingeman, Richard. Theodore Dreiser at the Gate of the City. 1871 - 1901. New York : G.P. Putnam's Sons, 1986.

Lundquist, James. Theodore Dreiser. New York : Frederick Ungar Publishing Company, 1974.

Movkerjee, R.N. Theodore Dreiser His thought and Social Criticism. New Delhi : National Publishing House, 1974.

Muller, Herbert J. Modern Fiction : A Study of Values. U.S.A. : Funk and Wagnalls Company, 1937.

Nagel, James. Stephen Crane and Literary Impression. London : The Pennsyvania State University Press, 1980.

Pizer, Donald. Twentieth-Century American Literary Naturalism An Interpretation. U.S.A. : Southern Illinois University Press, 1982.

Poupard, Dennis. Twentieth-Century Literary Criticism. V.10. Michigan : Gale Research Company, 1983.

Schneider, W. Robert. Five Novelists of the Progressive Era. New York : Columbia Press, 1965.

Schwartz, Carol Ann. "Class Conciousness in the Novels of Theodore Dreiser," in Dissertaion Abstracts International. V.46. p.2695 - A-Michigan : University Microfilms International, 1986.

Spiller, E. Robert and others. Literary History of the United States. 7th. ed. London : Colloier-Macmillan Limited, 1969.

Swanberg, W.E. Dreiser. New York : Charles Scribrer's sons, 1965.

Throp, Wilder. American Writing in the Twentieth Century. Cambridge, Massachusettes, 1960.

Wilder, Howard B., Robert P. Ludlum and Herriet McCune Brown. This is American's Story. 5th. ed. Boston : Haughton Miffin Company, 1983.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวจามเรศ ชื่อสกุล เจริญวัฒน์

เกิดวันที่ 5 เดือนกันยายน พุทธศักราช 2503

สถานที่เกิด อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 26/175 ถนนสุชาภิบาล 2
แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ
ยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2520 มัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา

พ.ศ. 2524 ศศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

พ.ศ. 2534 กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การวิเคราะห์ธรรมชาตินิยมในนวนิยายเรื่องเอก An American Tragedy ของ ธีโอดอร์ ไดรเซอร์

บทคัดย่อ

ของ

จามเรศ เจริญวัฒน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ
มีนาคม 2534

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องเอก An American Tragedy ของธีโอดอร์ ไดรเซอร์ โดยวิเคราะห์จาก แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา และน้ำเสียง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้หลักเกณฑ์จากทฤษฎีที่ได้ศึกษาค้นคว้ามา และผลของการศึกษาครั้งนี้จะเสนอในรูปของพรรณาวิเคราะห์

จากการศึกษาพบว่ามีลักษณะของธรรมชาตินิยมปรากฏอยู่อย่างต่อเนื่อง ทั้งในแก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา และน้ำเสียง ถึงแม้ว่าการมองโลกในแง่ร้ายของไดรเซอร์จะสะท้อนผ่านใจความที่บอกถึงการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ความแตกต่างของชนชั้น และความอยุติธรรมในสังคม ผู้แต่งต้องการให้ผู้อ่านตระหนักถึงความทุกข์ ความเจ็บปวด ว่ามักเกิดกับกลุ่มคนที่ยากจนเสมอ ๆ

ไดรเซอร์ยังพยายามใช้นวนิยายเรื่องนี้เป็นสื่อเพื่อเสนอแนววิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันในยุคนั้นอีกด้วย

AN ANALYSIS OF NATURALISM IN "AN AMERICAN TRAGEDY", THE MAJOR NOVEL OF THEODORE DREISER

AN ABSTRACT

BY

JAMARED CHAREONWAT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the

Master of Education degree in English

at Srinakharinwirot University

March 1991

The purpose of this thesis was to analyze Naturalism in Theodore Dreiser's major novel, An American Tragedy. The procedure was an investigation of his themes, plots, characters, setting, dialogues and tones by using naturalistic criteria compiled from various sources. This research was presented by means of descriptive analysis.

The findings were that naturalistic elements were consistently discovered in themes, plots, characters, settings, dialogues and tones. However, Dreiser's pessimistic attitude was reflected through the characters' struggles for existence, the differences in social classes and the injustice of society. The author wanted to stress that suffering always appeared in poor people's lives.

Dreiser also tried to present a clear picture of American life style of that period through this novel.